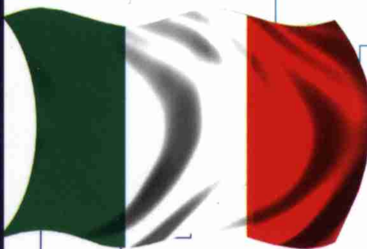

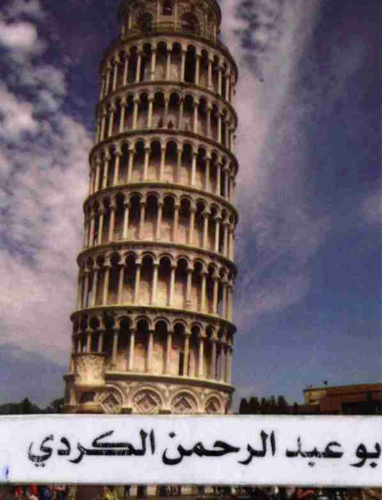
آشنایی با کشورهای جهان

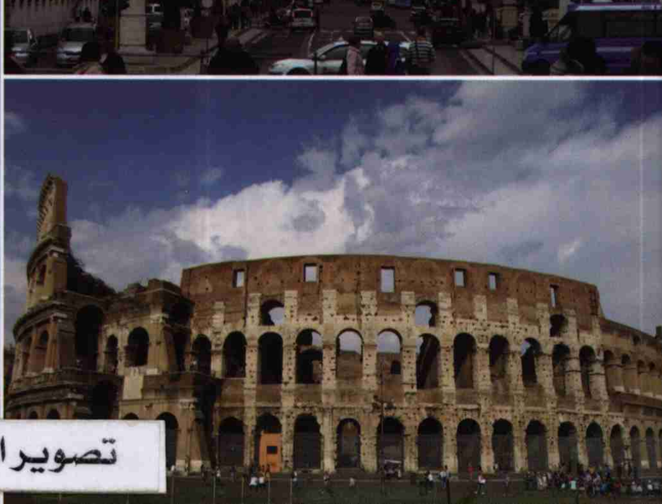
ایتالیا

محمود رضا برازش

چاپ دوم

برازش، محمود رضا ، ۱۳٤۱

ایتالیا/ گردآوری و تنظیم محمودرضا برازش - مشهد انتشارات آفتاب هشتم، ۱۳۸۸

۱۶۰ ص: نقشه (رنگی) - ۴۸و۴۷

شابک جلد شومیز: ۰-۳۶-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸ ISBN 978-964-2839-36-0

شابک جلد سخت: ۷-۳۷-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸ ISBN 978-964-2839-37-7

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیپا (فهرست نویسی پیش از انتشار).

۱.ایتالیا الف. محمود رضا برازش، ۱۳۴۱. ب انتشارات آفتاب هشتم. ج. عنوان

کتابخانه ملی ایران

آشنایی با کشورهای جهان

ایتالیا

محمود رضا برازش

با همکاری: سودابه حسین زاده - زهرا سروقدی - محمدرضا برازش

ویراستار : محمدجعفر تابنده حقیقی

صفحه آرا : احسان جلایری

چاپ دوم: ۱۳۸۸

۵۰۰۰ نسخه رقعی

چاپ: دقت ۳۱۲۵۰۵۲

شابک جلد شومیز: ۰-۳۶-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸

شابک جلد سخت: ۷-۳۷-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸

قیمت جلد شومیز: ۴۵۰۰۰ ریال

قیمت جلد سخت: ۵۵۰۰۰ ریال

انتشارات آفتاب هشتم. مشهد- صندق پستی ۱۸۸۶-۹۱۳۷۵

تلفن دفتر: ۸۴۳۸۱۳۲-۰۵۱۱ فروشگاه: ۲۲۲۴۷۱۹-۰۵۱۱

فهرست

پیشگفتار

انسان از همان آغاز خلقت نیازمند آن بوده که محیط اطراف خود را بشناسد. یافتن غذا، مصون ماندن از گزند حیوانات و مقابله با سرما و گرما و دیگر موارد مشابه، از نیازهای اولیه ای است که انسان با آن مواجه بوده است. در اوایل، جوامع به صورت قبیله ای و کوچ نشین بودند. آنها در ایام مختلف سال در مکان های خاص توقف می‌کردند و پس از مدّتی به راه خود ادامه می‌دادند و در این بین مسیر راه و مکان های توقّف را بررسی و بهترین را انتخاب می‌کردند. با ایجاد روستاها و شهرها، به مرور انسانها در یک نقطه ساکن شدند. گروهی از ساکنان شهرها و روستاها به دلایل مختلف به سفر پرداختند. برخی از آنان حاصل تجربیّات و یافته های خود را از این سفرها ثبت کردند. بعضی از این نوشته ها در قالب سفرنامه ها و شکل های مختلف نوشتاری اکنون در دسترس است. با پیشرفت روزافزون علم و توسعهٔ ناوگان حمل و نقل در سایر جوامع، هر روزه بر تعداد سفرها و مسافران افزوده می شود. از طرف دیگر، ارتباط بین افراد در شهرها و کشورها به طرق مختلف تسهیل شده، به طوری که امروزه اصطلاح «دهکدهٔ جهانی» شکلی ملموس و معنایی عام یافته است. تردّد بین کشورها به حدّی است که وقتی افراد حاضر در خیابان ها یا حتی متروی شهرهای معروف جهان را بررسی کنیم، درمی یابیم که از نژادها، رنگ ها و سرزمین های مختلفی اند که برای گردش، تجارت، بازدید از دوستان و اقوام، زندگی و... به رفت وآمد می پردازند . به مرور، موارد مرتبط با «گردشگری» به یکی از صنایع مهم و پیشرفتهٔ دنیا تبدیل شده است. بدون شک، تردّد میلیون ها مسافر در طی سال، تأثیر زیادی بر اقتصاد شهرها و کشورها دارد. افرادی هم که برای مقاصدی خاص غیر از گردشگری مسافرت می‌کنند، از امکانات و نقاط دیدنی مکان ها و کشورهای مختلف بازدید می‌کنند. بدیهی است، افراد تمایل دارند از سفر خود حداکثر بهره را ببرند؛ و بنابراین ضرورت دارد اطلاعـاتی کـافی از محـل مورد بازدید داشته باشند. در همین راستا، سازمان ها و شرکت های مختلفی ایجاد شده و به فعالیت در عرصه های مختلف می پردازند . تهیه و انتشار کتاب های راهنما برای شهـرها و کشورهای مختلف به زبان های گوناگون از جمله فعالیت‌های متداولی است که توسط ناشران علاقه مند و سازمان های مربوط انجام می شود.

تعداد و تنوع این نوع کتاب ها با توجه به علاقه ی افراد به داشتن این نوع اطلاعات و افزایش تعداد مسافران، هر روزه افزایش می یابد و این امر در بررسی و بازدید از نمایشگاه های کتاب و یا با مراجعه به اطلاعات کتاب های انتشار یافته، معلوم می‌شود. سالانه، هزاران نفر فارسی زبان از ایران و دیگر کشورها به نقاط مختلف دنیا سفر می‌کنند و کمتر کتابی برای راهنمایی ایشان منتشر شده است، به نحوی که اطلاعات کشورهای مقصد را در اختیار ایشان قرار دهد.

شاید بهترین مرجع در این باره، کتاب های سبز وزارت امور خارجه باشد؛ ولی کتاب های فوق کاملاً تخصصی بوده و فاقد اطلاعات و جاذبه های عمومی می‌باشند. با توجه به این نیاز و خلأهای موجود، مدتی است تلاش شده است، اطلاعات مناسبی برای این امر از منابع مختلف تهیه گردد تا کمکی برای علاقه مندان و راهنمایی برای مسافران باشد. بدیهی است، جمع آوری و تنظیم این اطلاعات، کاری گروهی است. سفارتخانه ها و نمایندگی های برخی کشورهای مربوط نیز برای تهیه ی منابع و تنظیم اطلاعات کمک هایی کرده‌اند که لازم است از ایشان تشکر و قدردانی نماییم. بی‌شک، این مجموعه خالی از اشکال نیست. امیدواریم با راهنمایی های خوانندگان محترم، از کاستی های آن بکاهیم.

مقــدمه

از زمان امپراطوری رم تاکنون ایتالیا از کشورهای مهم جهان است. امپراطوری رم قرن‌ها از بزرگترین حکومت‌های عصر خود بود و مرزهای آن از خاورمیانه تا غرب اروپا گسترش داشت . با ظهور حضرت عیسی(ع) و رواج مسیحیت، پاپ‌ها که مهمترین روحانیون مسیحی‌اند شهر روم را محل استقرار خود قرار دادند و این شهر مرکز دین مسیحیت شد. هم اکنون نیز کشور کوچک واتیکان در شهر رم، محل استقرار پاپ است.

ازنظر اقتصادی ایتالیا هشتمین اقتصاد بزرگ جهان را داراست و جزء گروهG۸ کشورهای بزرگ صنعتی و اقتصادی دنیاست. از نظر علمی و هنری نیز ایتالیا جایگاه ویژه ای در جهان دارد. از گذشته تاکنون بزرگـان زیادی در ایتالیا زندگی کرده اند و آثـار گـرانبهایی را برجا گذاشته‌اند که در بخش‌های مختلف از جمله مشاهیر و هنر به ذکر برخی از ایشان پرداخته ایم؛ گرچه بنظر می‌رسد که شرح کامل آنها نیاز به هزاران صفحه دارد.

لازم به ذکر است تنوع و جذابیت ایتالیا و کمبود منابع فارسی در مورد این کشور انگیزه اولیه تدوین این مجموعه بود.

ایران و ایتالیا در چند سال گذشته ارتباط نزدیکی داشته اند بطوریکه این کشور بزرگترین شریک تجاری ایران در اروپاست و پروژه‌های مشترک بسیاری را اجرا می‌کنند. امید است ارتباط صمیمانه دو کشور باستانی ایران و ایتالیا حفظ و گسترش یابد.

محمود رضا برازش
مشهد مقدس
تابستان ۸۷

نام رسمی:	**جمهوری ایتالیا**	(Republica Italiana) Italian Repablic
نام محلی:	**ایتالیا**	Italia
نامهای دیگر:	**رم (نام قدیمی)**	
پایتخت:	**رم**	Rome
نوع حکومت:	**جمهوری چند حزبی با دو مجلس قانون‌گذاری**	
رئیس حکومت:	**رئیس جمهور**	
رئیس دولت:	**نخست‌وزیر**	

جغرافیای طبیعی

موقعیت جغرافیایی

جمهوری ایتالیا درنیم کره‌ی شمالی و جنوب قاره اروپا، درطول جغرافیایی ۶ تا۱۸ درجه‌ی شرقی وعرض جغرافیایی ۳۶ تا ۴۶ درجه ی شمالی قرار دارد . کشورهای همسایه‌ی ایتالیا به ترتیب طـول مـرز، عبارتند از : سوئیـس (۷۴۰ کیلـومتر)، فـرانسه (۴۸۸ کیلـومتر)، اتریش (۴۳۰ کیلومتر) ، اسلونی (۲۳۲ کیلومتر) و طول سواحل آبی این کشور نیز ۷۶۰۰ کیلومترمی باشد.

کشور ایتالیا شبیه چکمه ای در میان دریای آدریاتیک و دریای مدیترانه قرار گرفته و با ۳۰۳.۳۲۳ کیلومتر مربع (کمتر از یک پنجم مساحت ایران) در رده ی هفتادمین کشور وسیع جهان قرار دارد.

در شمال ایتالیا، سوییس و اتریش، در شرق، اسلوونی و دریای آدریاتیک ، در جنوب، دریای مدیترانه، در غرب، فرانسه و نیز دریای مدیترانه، قرار دارند. کشورهای واتیکان (Vatican) در شهر رم، سان مارینو (Sanmarino) در شرق ایتالیا با طول و عرض جغرافیایی ۴۴ و ۱۲.۳۰ درجه، قرار گرفته است. همچنین جزایر سیسیل (Sicily) و ساردینی (Sardinia) از وسیع ترین جزایر این کشور و در غرب این چکمه ی زیبا واقع شده اند.

آب وهوا

ایتالیا از آب و هوای مدیترانه ای در مرکز و آلپی در شمال و گرم و خشک در جنوب برخوردار است. به خاطر طول قابل توجه این شبه جزیره (حدود ۱۲۰۰ کیلومتر)، میان آب و هوای قسمت شمالی که کوه های آلپ قرار دارد و جنوب آن که تا نزدیکی شمال قاره آفریقا در دریای مدیترانه امتداد یافته ، تفاوت های محسوسی وجود دارد . میانگین درجه حرارت ایتالیا به طور متوسط از ۱۱ تا ۱۹ درجه سانتیگراد است. به طور مثال میانگین درجه حرارت در شهرهای میلان در شمال ۱۱ ، رم در مرکز ۱۵.۵ و پالرمو، مرکز جزیره جنوبی سیسیل ۱۸.۵ است.

ایتالیا کشوری است که قسمت عمده‌ی آن را کوه‌ها در بر گرفته، مهم‌ترین آنها رشته کوه‌های **آلپ** (Alps) و **آپنین**(Apennine) در شمال ومرکزهستند. وجود رشته کوه‌های آلپ مانع ورود بادهای سرد شمال و جریان هوای خلیج، سبب اعتدال آب وهوا می‌گردد.

جزیره ساردینی در معرض بادهای غربی اقیانوس اطلس، سیسیل در معرض بادهای جنوبی آفریقایی قرار دارد. در کل، هوای ایتالیا تحت تاثیر بادهای سرد زمستانی و گرم تابستانی مدیترانه ، بادهای تابستانی و زمستانی کوهای آلپ ، بادهای پاییزی اقیانوس اطلس، و بادهای پاییزی شرقی سیبری قرار دارد. برخورد این جبهه های هوایی در بیشتر اوقات سبب بارش های سنگین برف و باران می شود.

کشور ایتالیا از نظر پستی و بلندی و آب وهوا به سه منطقه تقسیم می‌شود:

الف ـ منطقه آلپ: کوه های آلپ در شمال ایتالیا قرار دارد، و دارای آب و هوای معتدل کوهستانی است. در این ناحیه، هرچه از سمت غرب به شرق حرکت کنیم، سرمای زمستان شدیدتر می‌شود. فصل سرمای آن طولانی و تابستانی کوتاه و مرطوب دارد. در آلپ نیز مناطق پوشیده از جنگل است.

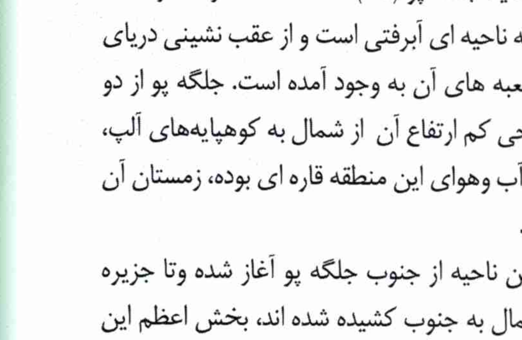

ناحیه کوهستانی آلپ

ب ـ منطقه جلگه پو: تنها جلگه پهناور ایتالیا، جلگه پو (Po) است که ۱۵ درصد از خاک ایتالیا را در شمال شرقی دربرمی‌گیرد. این جلگه ناحیه ای آبرفتی است و از عقب نشینی دریای آدریاتیک و انباشته شدن رسوبات رود پو و شعبه های آن به وجود آمده است. جلگه پو از دو ناحیه کم ارتفاع وپست تشکیل شده است. نواحی کم ارتفاع آن از شمال به کوهپایه‌های آلپ، و از جنوب به کوه‌های آپنین متصل می‌شوند. آب وهوای این منطقه قاره ای بوده، زمستان آن سرد و مه آلود وتابستان آن گرم و بارانی است.

ج: منطقه شبه جزیره ای وجزیره‌ای: این ناحیه از جنوب جلگه پو آغاز شده وتا جزیره سیسیل ادامه می‌یابد. کوه‌های آپنین که از شمال به جنوب کشیده شده اند، بخش اعظم این منطقه را پوشانده است.

این کشور از نظر میزان بارش سالانه، بسیار متنوع است. کمترین میزان باران در جنوب جزیره سیسیل به مقدار تقریبی ۴۶۰ میلی متر و بیشترین میزان در شمال، جلگه پو۱۵۲۰ میلی متر است؛ بارش برف در کوه‌های آلپ ایتالیا به طور متوسط از ۳ تا ۱۰ متر در سال است.

آلپ

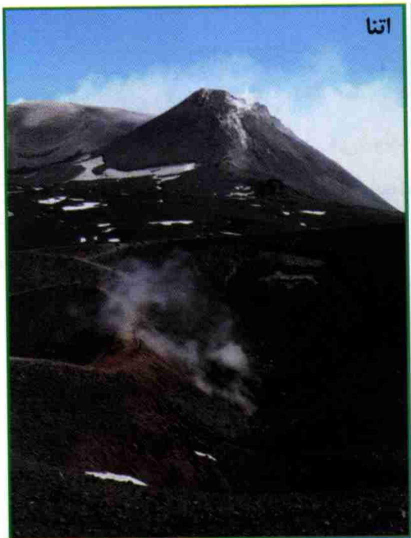
در ایتالیا، بیشترین برف در فوریه (بهمن) و گاه در ژانویه (دی) و یا مارس (اسفند) می‌بارد. ولی در منطقه آلپ بارش برف بیشتر در فصل پاییز، و سرتاسر بهار (با بارش ۱۵۰۰ میلی متر) می‌باشد، زیرا زمستان های آن معمولا سرد و خشک است.

کــوه ها

خاک ایتالیا بیشتر پوشیده ازکوه‌های جوان دوران سوم زمین شناسی است، به همین جهت درمعرض دگردیسی های تدریجی و آهسته ی قشر زمین، زلزله‌ها، فعالیت های آتشفشانی قرار دارد. از میان آتشفشانهای فعال که همگی درجنوب ایتالیا قراردارند، می‌توان به آتشفشان استرمبولی(Stromboli)، اتنا(Etna)، وآتشفشان وسوویوس (vesuvios) اشاره کرد. اتنا، در استان کاتانیا در جزیره سیسیل با ارتفاع ۳۳۲۳ متر، شاخص ترین آتشفشان در قاره اروپا است.

همان طور که پیشتر ذکر شد، دو رشته کوه معروف آلپ و آپنین در این کشور قرار دارند. قله مون بلان (Mont blanc) با ۴۸۱۰ متر ارتفاع، بلندترین قله اروپا، و در آلپ غربی و مرز ایتالیا و فرانسه (داخل کشور فرانسه) قرار دارد.

اتنا

اتنا

استرمبولی

اتنا

کوههای مرتفع ایتالیا

ردیف	نام کوه	ارتفاع (متر)	نام کوه
۱	گران پارادیزو	۴۰۶۱	Gran paradiso
۲	گری ولا	۳۹۶۹	Grivola
۳	اُرتلر	۳۹۰۲	Ortler
۴	کونیگز	۳۸۵۹	Konigs
۵	مون ویزو	۳۸۴۱	Monviso
۶	زوفال	۳۷۶۴	Zufall
۷	کلیار فورون	۳۶۴۲	Cliarforon
۸	ویوز	۳۶۴۰	Vioz
۹	پرسانلا	۳۵۵۶	Presanella
۱۰	آداملو	۳۵۵۴	Adamello

گران پارادیزو

رودها

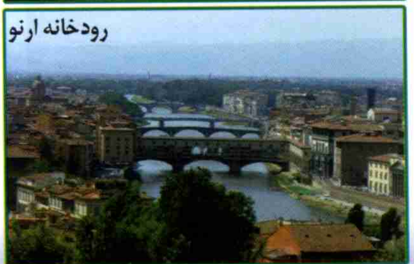
رودهای بسیاری در ایتالیا جاری است. بزرگ ترین ومهم ترین آنها رود **پو (Po)** است که از غرب رشته کوه های آلپ سرچشمه گرفته و پس از طی مسیری درحدود ۶۵۲ کیلومتر در شمال ایتالیا به سمت شرق به دریای آدریاتیک می‌ریزد. رود **آدیجه(Adige)** که از دره پو می گذرد با ۴۱۰ کیلومتر، دومین رود طویل این کشور است.

همچنین رودهای **تیبر(Tiber)** به طول۴۰۵ کیلومتر در مرکز ایتالیا قرار دارد، و از شهر رم نیز می گذرد. **آرنو (Arno)** با ۲۴۱ کیلومتر در مرکز ایتالیا ، از منطقه توسکانی سرچشمه، و پس از گذشتن از شهرهای فلورانس و پیزا به دریای مدیترانه می ریزد . از دیگر رودهای مهم ایتالیا **ولتورنو (Volturno)** در جنوب ایتالیا با ۱۷۵ کیلومتر، است، این رودها همگی از کوه‌های آپنین سرچشـمه می‌گیرند. رودخانه های جنوبی و جزیره ای ایتالیا بیشتر مسیرهای کوتاه را طی کرده و به دریاهای مختلف می ریزند.

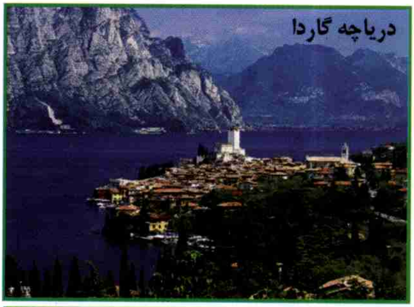

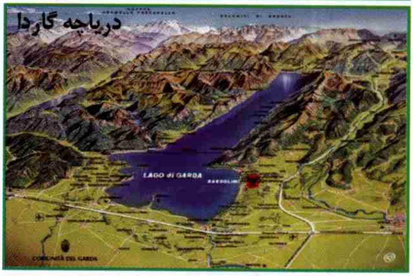

رودخانه پو

رودخانه آدیجه

رودخانه ارنو

رودخانه تیبر

دریاچه گاردا

دریاچه گاردا

دریاچه‌ها

در ایتالیا دریاچه‌های مهم و مشهوری از جمله - به ترتیب وسعت، کیلومتر - گاردا ۳۷۰(Garda)،ماجیوره ۲۱۵(Maggiore)،کومو ۱۴۶(Como)،ترازیمنو۱۲۸(Trasimeno)، ایزئو ۶۲ (Iseo) ، وجود دارد که وسیع‌ترین آنها دریاچه گاردا با ۳۷۰ کیلومتر مربع مساحت ، در ایتالیای شمالی، حد فاصل ونیز و میلان می باشد. عمیق ترین این دریاچه ها، دریاچه کومو با حداکثر ۴۱۰ متر عمق می باشد.

دریاچه ماجیوره

دریاچه کومو

خلیــج ها

ایتالیا سواحلی بسیار طولانی و قابل کشتیرانی دارد. خلیج تریست(Trieste)، ونیز(Venice)، مانفردونیا(Manfredonia)، کاتانیا (Catania)در شرق، تارانتو(Taranta)، اسکوئیلاچ (Squillace)، نوتو(Noto)، کستل مار(Castellmmare) در جنوب و جنوا(Genova)، سالرنو (Salerno)، ناپل(Napoli) و پلی کاسترو (Policastro) در غرب از مهم ترین خلیج‌های ایتالیا هستند .

دریاچه ترازیمنو

جزایر

جزیره سیسیل درجنوب غربی ایتالیا که پالرمو مرکز آن می باشد، بزرگترین جزیره در دریای مدیترانه است. مساحت این جزیره ۲۵،۷۰۷ کیلومتر مربع، و دارای قله های بسیار بلندی است، و می توان از اِتنا با ارتفاع ۳۳۲۳ متر در شرق و مونته سان جیلیانو با ۷۵۰ متر ارتفاع در شمال غربی نام برد . جمعیت این جزیره در سال ۲۰۰۶ حدود ۵،۰۱۷،۲۱۲ نفر بوده است. جزیره ساردینی با مرکزیت **کالیاری**(Cagliari) در دریای مدیترانه و غرب ایتالیا واقع شده و با جزایر کوچک اطرافش منطقه ساردنی را تشکیل میدهند. این جزیره دومین جزیره بزرگ دریای مدیترانه و ایتالیا و ۲۴،۱۰۰ کیلومترمربع وسعت دارد. جمعیت این جزیره در سال ۲۰۰۶ حدود ۱،۶۳۷،۶۳۹ نفر بوده است.

حیوانات

در ایتالیا تنوع و گونه‌های حیوانات نسبت به کشورهای اروپایی اطرافش کمتر است. در کوه های آلپ حیواناتی چون: موش خرمای کوهی، شوکا (Chamois) و مارال (Ibex) زندگی می‌کنند. خرس قهوه‌ای ، گراز وحشی ، گرگ ، گوزن، و گوسفند وحشی نیز در مناطق کوهستانی یافت می‌شوند. در مناطق مختلف ایتالیا انواع پرنده‌های شکاری چون : عقاب، کرکس، لاشخور، شاهین، بلدرچین، خروس جنگلی، کبک، جغد طلایی، و باقرقره اروپایی زندگی می کنند.

پرندگان آبی مانند : اردک وحشی، مرغابی، غاز، لک لک نیز در کنار دریاها و دریاچه‌ها به چشم می‌خورند. همچنین حیوانات خزنده مثل : کروکودیل، مارمولک، مار و برخی گونه‌های افعی سمی و عقرب در ایتالیا یافت می شوند.

جغرافیای انسانی

جمعیّت

فهرست استان ها، مراکز و جمعیت ایتالیا

ردیف	استان	مرکز	وسعت (کیلومتر مربع)	جمعیت استان
۱	لومباردی	میلان	۲۳۸۶۱	۹۳۷۵۰۰۰
۲	کامپانیا	ناپل	۱۳۵۹۵	۵۷۹۰۰۰۰
۳	لاتزیو	رم	۱۷۲۰۷	۵۳۰۴۰۰۰
۴	سیسیل	پالرمو	۲۵۷۰۸	۵۰۱۷۰۰۰
۵	ونتو	ونیز	۱۸۳۹۱	۴۷۳۸۰۰۰
۶	پیمونته	تورین	۲۵۳۹۹	۴۳۴۱۰۰۰
۷	امیلیا – رومانیا	بلونیا	۲۲۱۲۴	۴۱۸۷۰۰۰
۸	پولیا	باری	۱۹۳۶۲	۴۰۷۱۰۰۰
۹	توسکانی	فلورانس	۲۲۹۹۷	۳۶۱۹۰۰۰
۱۰	کالابریا	کاتانزارو	۱۵۰۸۰	۲۰۰۴۰۰۰
۱۱	ساردینی	کالیاری	۲۹۰۹۰	۱۶۵۵۰۰۰
۱۲	لیگوریا	جنووا	۵۴۲۱	۱۶۱۰۰۰۰
۱۳	مارکه	آنکونا	۹۶۹۴	۱۵۲۸۰۰۰
۱۴	آبروتسی	لاکوئید	۱۰۷۹۴	۱۳۰۵۰۰۰
۱۵	فریولی – ونتسا جولیا	تریسه	۷۸۵۵	۱۲۰۸۰۰۰
۱۶	ترنتینو- آلتو آدیجه	ترنتو و بولتسانو	۱۳۶۰۷	۹۸۵۰۰۰
۱۷	اومبریا	پروجا	۸۴۵۶	۸۶۷۰۰۰
۱۸	بازیلیکاتا	پاتنزا	۹۹۹۲	۵۹۴۰۰۰
۱۹	مولیزه	کامپو باسو	۴۴۳۸	۳۲۰۰۰۰
۲۰	واله د آئوستا	آئوستا	۳۲۶۳	۱۲۳۰۰۰

طبق آمار سال ۲۰۰۷ ،کشور ایتالیا با ۵۸،۱۳۳،۵۰۹ نفر جمعیت در رده بیست و سومین کشور جهان، و چهارمین کشور پرجمعیت در اتحادیه اروپا پس از آلمان، فرانسه و انگلستان قرار دارد. جمعیت ساکن در ایتالیا شامل :۹۵/۴۵ درصد ایتالیایی، ۱/۱۵ درصد اروپای شرقی، ۰/۸۲ درصد عرب، ۰/۷۷ درصد آسیایی، ۰/۴۱ درصد آمریکای جنوبی، ۰/۳۶ درصد آفریقایی، ۰/۶ درصد آلبانیایی و ۰/۴۴ درصد از دیگر کشورها می باشد.

رشد سالانه جمعیت این کشور بین سال‌های ۱۹۹۵ تا ۲۰۰۰ صفر بوده است. از کل جمعیت ایتالیا حدود ۴۸/۵۳ درصد مرد و ۵۱/۴۷ درصد زن و تقریباً ۹۸/۱ درصد افراد بالای ۱۵ سال در این کشور باسوادند.

ایتالیا به ۲۰ منطقه، ۱۰۹ استان و ۸۱۰۱ منطقه شهری طبق جدول صفحه قبل تقسیم شده است.

تعداد مهاجران قانونی مقیم ایتالیا به حدود ۲،۶۷۰،۵۱۴ نفر رسیده که ۵/۴ درصد جمعیت این کشور را تشکیل می دهند، و بیشتر در شمال این کشور زندگی می کنند. بیشترین تعداد مهاجر در استان لومباردی، و جزیره ساردینی کمترین تعداد مهاجر را پذیرا می باشد. اکثر مهاجرانی که در ایتالیا زندگی می کنند به ترتیب اهل: آلبانی ، مراکش ، رومانی، اکوادور ، اوکراین و تونس هستند

تراکم جمعیت

تراکم جمعیت در ایتالیا ۱۹۸ نفر در هر کیلومتر مربع است، و دو سوم جمعیت آن در شهرها زندگی می کنند. رم و میلان پرجمعیت ترین شهرهای ایتالیا هستند. سه منطقه لومباردی ، کامپانیا و لاتزیو از پرجمعیت ترین مناطق این کشور محسوب می شوند. این کشور از پرجمعیت ترین کشورهای کناره ی دریای مدیترانه است. پراکندگی جمعیت بر اثر عوامل مختلف جغرافیایی در سراسر کشور یکسان نیست. پر جمعیت ترین نواحی ایتالیا در اطراف جلگه پو در شمال، جلگه‌های کوچک دو طرف شبه جزیره سیسیل و نواحی اطراف معادن و شهرهای صنعتی می‌باشد.

سرزمین‌های کوهستانی و باتلاقی ایتالیا از نقاط کم جمعیت این کشور است.

نــژاد

در انتهای باختری چراگاه های اروپایی در دره دانوب و آلمان جنوبی، اقوامی ساکن شدند که فرهنگی همانند و از ریشه هند و اروپایی داشتند. از تاریخ نخستین این اقوام تا پیش از آن که ـ حدود هزاره دوم قبل از میلاد– به شبه جزیره ی ایتالیا یورش برند اطلاعات، بسیار اندک است. این اقـوام عبارت بودند از: **اومبریایی ها**(Umbrians) ، **سامنیت ها** (Samnites)، ایتالـیایی‌ها و لاتین ها که بعدها به یکدیگر پیوستند قوم بزرگی را تشکیل دادند و با نام **رُمی ها** شناخته شدند.

جمعیت ایتالیا از لحاظ نژادی بیشتر برگرفته از نژادهای کناره دریای مدیترانه می باشد و برخی نیز به تیره‌ی آلپی متعلق اند. به طور کلی حدود ۹۴/۱ درصد مردم این کشور دارای نژادی ایتالیایی، ۲/۹ درصد ساردینیایی و سه درصد مابقی از نژادهای مختلف از قبیل رومانیایی، آلمانی، فرانسوی، آلبانیایی و مهاجران سایر کشورها می باشند.

زبان و خط

زبان مردم این کشور ایتالیایی است که برگرفته از زبان لاتین است. غنا و تنوع گویش ها و زبان‌های محلی ایتالیا، بیش از زبان‌های دیگر مردمان لاتین زبان است. این زبان در دورانی که اقشار تحصیل کرده هنوز به لاتین سخن می گفتند و می‌نوشتند، عامیانه نامیده می‌شد. این زبان عامیانه در قرن چهاردهم میلادی توسط آثار شاعران و نویسندگان بزرگ فلورانسی نظیر دانته اعتبار یافت. بنابراین می‌توان گویش فلورانسی را که برگرفته ای اصیل از زبان لاتین است، پایه و اساس زبان ایتالیایی امروزی دانست.

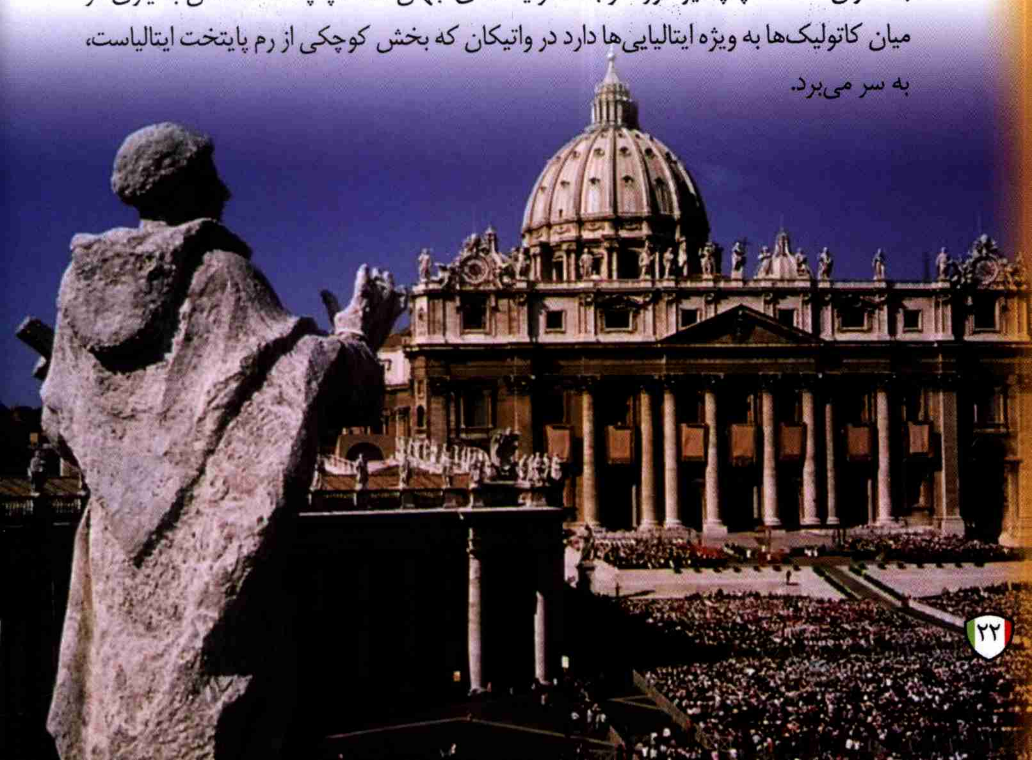
زبان ایتالیایی با ۶۱ میلیون سخنگو در سال ۲۰۰۵، بیستمین زبان در دنیا می باشد. از جمله کشورهایی که کم و بیش به این زبان صحبت می کنند، عبارتند از : سان مارینو، کرواسی، اتیوپی، اسلوونی، سوییس.

مذهب

در سال های بسیار دور رومی های باستان به خدایان زیادی اعتقاد داشتند و به آنها احترام می‌گذاشتند. از جمله معروفترین خدایان روم باستان عبارتند از: **ساتورن(Saturn)** یکی از قدیمی ترین خدایان رُمی که حتی به عنوان قانون گذار مطرح است. وی پدر **ژوپیتر(Jupiter)** خدای آسمان بوده است و دیگری **ژونو(juno)** همسر ژوپیتر بوده است . **نپتون (Neptune)** برادر ژوپیتر و خدای رویاها ، **مینرا** ـ زن ـ **(Minerra)**خدای دانایی و معرفت، **مارس(Mars)** خدای جنگ و **ونوس** ـ زن ـ **(Venus)** خدای عشق که مارس را دوست داشته است.

اکنون در مقایسه با دیگر کشورهای اروپایی، مذهب در ایتالیا از اهمیت ونفوذ بیشتری برخوردار است. حدود ۸۷/۸ درصد از مردم ایتالیا پیرو کلیسای کاتولیک هستند، تنها اسپانیا در این باب قابل مقایسه است. مذهب کاتولیک به عنوان یکی از مذاهب مسیحیت پیوندهای کهن و استواری با تاریخ و فرهنگ ایتالیا برقرار کرده است. کلیسای رُم قدیمی‌ترین کلیسای مسیحیت است، کاتولیک‌ها معتقدند که پطرس قدیس، از حواریون عیسی (ع) آن را بنا نهاده است.

ایتالیا افزون برآن که به عنوان خاستگاه مذهب کاتولیک در جهان مسیحیت اهمیت دارد، به عنوان اقامتگاه پاپ نیز مورد توجه کاتولیک‌های جهان است. پاپ که مشتاقان بسیاری در میان کاتولیک‌ها به ویژه ایتالیایی‌ها دارد در واتیکان که بخش کوچکی از رم پایتخت ایتالیاست، به سر می‌برد.

براساس توافقی که در سال ۱۹۸۵ میان واتیکان و دولت ایتالیا انجام گرفت، مذهب کاتولیکی رم دیگر مذهب رسمی کشور به حساب نمی‌آید و آموزش اجباری مذهب در مدارس برچیده و کمک‌های مالی دولت کاهش یافت. حق حاکمیت شهر واتیکان به عنوان یک کشور مستقل، که طبق عهدنامه لاتران درسال ۱۹۲۹ صورت گرفته، بدون هیچ تغییری به قوت خود باقی است.

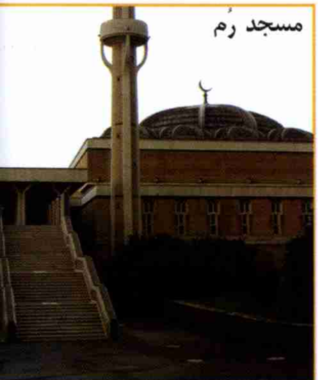
در ایتالیا، عده ای مسیحی نیز معتقد به مذهب پروتستان هستند که تعداد آنها زیاد نیست. یهودیان ایتالیا مرکزی به نام اتحادیه جوامع یهودی ایتالیا دارند که در سال ۱۹۳۰ تاسیس شده و متشکل از ۲۲ نماینده جامعه یهودی می باشند. در سال ۱۹۸۷ طی موافقتنامه ای که بین دولت و نمایندگان جامعه یهودی ایتالیا به امضا رسید، حقوقی برای این جامعه منظور شد؛ از جمله حق برگزاری مراسم مذهبی در روز شنبه که مستلزم آن است از رفتن به مدرسه وکارکردن در این روز معاف باشند.

آمار مذاهب در ایتالیا

ردیف	مذهب	درصد
۱	مسیحیت	۹۱,۱
۲	اسلام	۱,۴
۳	بودایی	۰,۲
۴	هندو	۰,۱
۵	سیک	۰,۱
۶	یهودیت	۰,۱
۷	مذهب نامشخص	۷,۰

اسلام

بیش از یک درصد مردم ایتالیا مسلمان هستند، و در حال حاضر حدود ۸۲۵،۰۰۰ نفر مسلمان در این کشور زندگی می کنند. مسلمانان در اوایل تاریخ اسلام، مناطقی از جنوب ایتالیا مانند سیسیل را تصرف نموده ولی بعدها در مقابل فشار مسیحیان، آن نواحی را تخلیه کردند که هنوز آثاری از معماری آنها در آنجا به چشم می‌خورد. از آنجا که ایتالیا مقر اصلی جهان مسیحیت در برابر اسلام بوده است، در پایتخت اجازه تأسیس مسجد به مسلمانان داده نشده بود؛ ولی در سال‌های اخیر مسلمانان ایتالیا در رم مساجدی ساخته اند. اگر چه سیسیل، ساردینی و برخی مناطق شبه جزیره ای ایتالیا بین سال های ۸۲۸ و ۱۳۰۰ بخشی از سرزمین های اسلام بوده است، اما اسلام تقریباً از سال ۱۸۶۱ تا ۱۹۷۰ در این سرزمین غایب بود تا هنگامی‌که اولین مهاجران‌شمال آفریقا به ایتالیا وارد شدند. این آفریقایی‌های‌شمالی اکثر بربر و اهل طایفه‌ی بزرگ شمال آفریقا یا عرب تبار، و اغلب از مراکش مهاجرت کرده بودند. در سال های اخیر این موج مهاجرت از کشور های تونس و آلبانی بیشتر شده است. همچنین تعدادی از مهاجران لیبیایی، مصری، پاکستانی، و کردها نیز در ایتالیا ساکن شده اند. حدود ۳۰ هزار نفر از مسلمانان این کشور را خود ایتالیایی ها تشکیل داده اند، از مشهورترین ایتالیایی هایی که به اسلام روی آورده، سفیر سابق ایتالیا در عربستان و دکتر ادواردو آنِیلی، فرزند ارشد مالک شرکت فیات و سناتور معروف ایتالیایی هستند.

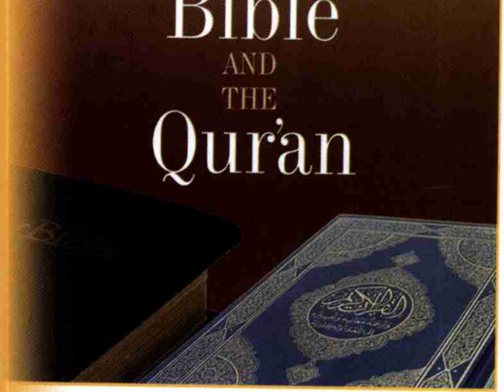

مسجد رُم

پس از درگذشت پیامبر اسلام حضرت محمد (ص)، طی قرون هفتم تا یازدهم بخش های کوچکی از جنوب ایتالیا، سیسیل و ساردینی توسط مسلمانان اشغال شد، به دنبال عقب نشینی مسلمانان در قرن دوازده چندین مسجد زیبا –که توسط مسلمانان ساخته شده بود– به کلیساهای کاتولیک تبدیل شدند.

اینک ساخت چهارمین مسجد۵ بزرگ ایتالیا در شهر جنوا واقع در شمال این کشور آغاز شده است.

این مسجد به لحاظ مساحت پس از مساجد شهرهای رُم، میلان و کاتانیا چهارمین مسجد بزرگ ایتالیا محسوب، گنبد و مناره‌های آن در کنار ناقوس های یک کلیسا برافراشته خواهد شد. گفتنی است که در ایتالیا ۱۶۰ مسجد و مرکز اسلامی وجود دارد.

بر اساس آخرین آمار رسمی ایتالیا، مسلمانان حدود ۳۴ درصد از ساکنان خارجی کشور را تشکیل داده اند. نرخ تولد در میان شهروندان ایتالیا رو به کاهش، اما در میان مسلمانان رو به افزایش است. این امر، موجب افزایش جمعیت مسلمانان خواهد شد. امروزه مسلمانان ۱/۴ درصد جمعیت این کشور را تشکیل می دهند، اسلام دومین دین در ایتالیا پس از مسیحیت به شمار می آید.

پرچم

پرچم مستطـیلی شکل ایتالیا دارای سه نوار عمودی با رنگ‌های (از راست به چپ) قـرمز، سفید و سبز است.

طرح این پرچم در طول تاریخ دستخوش تغییرات زیادی بوده است.در اواخر قرن هیجده مناطقی از ایتالیا پرچم سبز و سفید و قرمز را انتخاب کردند. می توان گفت این طرح الهامی است از نواحی شمالی ایتالیا که توسط ناپلئون اشغال شده بود. در سال ۱۷۹۸ این سه رنگ توسط جمهوری سیز آلپینه(Cisalpine) مورد قبول واقع شده؛ پرچم چهارگوشی که این سه رنگ به صورت عمود در آن جا گرفته بود. در سال ۱۸۰۲ پس از تشکیل جمهوری ایتالیا، پرچم جدید معرفی شد. این پرچم نیز شامل همان سه رنگ بود، اما با تغییراتی در طرح آن، یعنی با همان طرح چهارگوش که قرمز رنگ بود ، وسط آن لوزی سفید، و در وسط لوزی مربع سبز قرار داشت. در ۱۸۰۵ که دوباره حکومت پادشاهی شد، پرچم به صورت مستطیل با طرح شاهینی در وسط، تبدیل شد. در سال ۱۸۴۸ بار دیگر ملت ایتالیا در زیر پرچمی متحد شدند که همان پرچم ملی سه رنگ با نوارهای عمودی قرمز، سفید و سبز است
.

در مورد انتخاب رنگ ها دو نظریه وجود دارد . دیدگاهی بر این اساس است که سبز نشانه امید ، سفید نشانه ایمان و اعتقاد، و قرمز را نهاد نیکوکاری می دانند. عقیده دیگر سبز نهاد طبیعت و چشم انداز ایتالیا ، سفید معرف برفهای قله های آلپ، و قرمز را معرف خونریزیی که سبب استقلال ایتالیا شد ، می دانند.

هرگاه پرچم ایتالیا را ۹۰ درجه به راست بچرخانیم شبیه پرچم ایران خواهد شد.

فرهنگ، آداب و رسوم

ایتالیایی‌ها اصولا هنرمند هستند، این کشور از ادبیات، هنر، شعر، موسیقی و... بسیار غنی برخوردار است . اعتقاد آنها به مذهب کاتولیک همواره بر تمامی جنبه‌های هنری و فرهنگی این کشور نفوذ داشته است. به عنوان مثال، به اعتقاد مردم ایتالیا، جشن نام گذاری هرکس مهم تر از جشن تولد او به شمار می‌رود، زیرا در آن هر فرد ایتالیایی را به نام یکی از قدیسان می‌خوانند. هر فرد ایتالیایی قدیسی دارد که حامی اوست، و مردم از قدیس خود انتظار دارند که آنها را از گزند حوادث پاس دارد. درعوض به کلیسا و کشیش، هدایایی اختصاص می‌دهند، همچنین از احکام دین اطاعت، و در مراسم مذهبی و عبادی شرکت می کنند.

ایتالیایی ها از نشستن در کافه های لذت می برند. در این کافه ها آنها وقت خود را اغلب برای صحبت کردن، نوشیدن، بازی کردن یا تنها نشستن زیر آفتاب، صرف می کنند. دست دادن رایج ترین روش خوش آمد گویی و تبریک است. گفتن (چااُ) (Ciao) برای سلام یا خداحافظی غیررسمی رایج است. عبارتی مـانند: روز بخیر (Buon giorno) و شب بخیر (Buona sera) نیز برای برخوردهای رسمی‌تر، استفاده می‌شود. گفتن عنوان شخصی بسیارمهم است هرچند استفاده از اسم کوچک رایج تر است. ایتالیایی ها مردم بسیار اجتماعی و خونگرمی چه در خانه هاشان و یا در کافه ها، بارها و رستوران ها هستند. دید و بازدید از خانواده یا دوستان، به ویژه در ایام تعطیل و یکشنبه ها، بخش مهمی از زندگی و روابط ایتالیایی ها محسوب می شود. در روستاها، جایی که زندگی کمتر ماشینی شده است، مردم و به ویژه خویشاوندان، بدون هماهنگی به دیدن یکدیگر می روند. هنگامی که به‌شام دعوت می‌شوند، آوردن هدیه ای کوچک معمول است. شبها یا بعدازظهر یکشنبه ها، گشت‌و گذار در شهر یا روستاها بسیار معمول است. اغلب ایتالیایی‌ها یکشنبه‌ها یا به حومه شهر می‌روند یا برای دیدن رویدادهای ورزشی به استادیوم‌ها سر می‌زنند. در تابستان مردم به سواحل دریا و ییلاقها می روند.

بسیاری از ایتالیایی ها از رفتن به سینما لذت می برند، هرچند توجه به سینما از آنچه که در میانه ی قرن بیستم متداول بود، کمتر شده است.

سن ازدواج در ایتالیا بالاست، زیرا اغلب مردم مایلند تا پایان تحصیلات و پیدا کردن شغلی مناسب، برای ازدواج منتظر بمانند. در مراسم ازدواج معمولا از رسوم مذهب کاتولیک پیروی می شود؛ هرچند آمار کسانی که با مراسم رسمی و قانونی ازدواج می کنند، به ویژه در مرکز و شمال ایتالیا رو به افزایش است. امروزه اجازه طلاق تنها بعد از سه سال جدایی رسمی، صادر می شود.

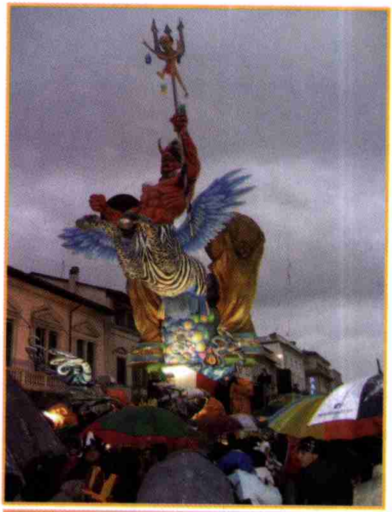
وفاداری و سربلندی خانواده بسیار با ارزش شمرده می شود. حتی هنگامی که فرزندان بزرگ باشند، تحت حمایت والدینشان هستند. والدین سعی می کنند به فرزندانشان در خرید خانه یا آپارتمان کمک کنند. در شمال، اعضای خانواده ها اغلب جدا از هم زندگی می کنند، و تعداد افراد خانواده به ویژه در دهه های اخیر بسیار کاهش یافته است. در جنوب، خانواده ها تا حدی بزرگتر هستند، و نسل های زیادی اغلب در همان شهر یا خانه زندگی می کنند. تفاوت در نگرش شمال و جنوب را می توان در آزادی بیشتر زنان شمال در ارتباط با کار و زندگی اجتماعی نیز مشاهده کرد.

تعطیلات رسمی و جشن‌ها

مردم ایتالیا، سال جدید را در اول ژانویه جشن می‌گیرند . شب عید تعمید عیسی مسیح، ششم ژانویه از جمله تعطیلات رسمی است که با دیدار ساحره ی کریسمس یعنی بفانا، همراه است. بفانا در افسانه‌ها، پیرزنی ساحره و مهربان است که شانس خود را برای همراهی(ازدواج) با عیسی مسیح از دست داد، از آن زمان تاکنون به دنبال مسیح می‌گردد. در شب پنجم ژانویه، او از روی چوب جاروی خود به داخل دودکش ها سر می خورد و برای بچه‌هایی که خوب بوده اند، اسباب بازی و شیرینی و برای بچه‌های بد، تکه ای زغال باقی می‌گذارد.

فستیوال‌های سنتیِ بسیاری در نقاط مختلف ایتالیا برگزار می‌شود. به ویژه جشن‌های کارناوالی که در ونیز برگزار می‌شود، و شرکت کنندگان از دور و نزدیک برای شرکت در این جشن‌ها به شهر می‌آیند. کارنواله (Carnevale) جشنی است همراه با رژه و فستیوال لباسهای محلی که در بسیاری از مناطق ایتالیا، درست قبل از شروع ایام روزه کاتولیک ها، برگزار می شود.

جشن جوزف مقدس(St. Joseph ´s day) که در نوزدهم مارس (بیست ونه اسفند) هر سال توسط مردم ایتالیا برگزار می‌شود.

if
Festival italiano

نماد مرسوم در این جشن میز یا سفره ی جوزف مقدس است که از دست رنج کشاورزان تهیه می شود. جوزف مقدس حامی فقیران و بی‌نوایان است و در این روز صدقه دادن به افراد نیازمند جامعه کاری مرسوم و متداول محسوب می‌شود. در چنین روزی مردم خود را به شکل مریم مقدس، جوزف و دوازده حواری عیسی مسیح درمی‌آورند و از دیگران برای شرکت در جشن دعوت می‌کنند.

تعطیلات مذهبی مردم ایتالیا

روز خدا گوست، روز عروج حضرت مریم به آسمان که در پانزده آگوست (بیست و چهار مرداد) برگزار می‌شود. در این تاریخ اکثر مردم ایتالیا، شهر را به مقصد ساحل و کوه ترک می‌کنند.

روز اولیاء یا قدیسین در اول نوامبر(ده آبان)، روزی است که تمام قدیسین کاتولیک مورد احترام و تکریم قرار می‌گیرند. در این روز مارش عزا برای کسانی که مرده اند، نواخته می‌شود و زنگ کلیساها به صدا درمی‌آیند، و مردم به گورستان رفته و مقبره ی اقوام و دوستان خود را با گل، به ویژه داوودی و شمع می‌پوشانند. در روز هشتم دسامبر (۱۷ آذر) تولد عیسی مسیح جشن گرفته می‌شود و سرانجام در بیست و پنج دسامبر (چهار دی) جشن کریسمس برگزار می‌شود. افزون بر این هر شهری دارای قدیس خاص خودش است، و روز مخصوص به آن قدیس را جشن می‌گیرند.

تعطیلات رسمی در ایتالیا عبارتند از:

اول ژانویه (یازده دی) : روز سال نو	دوم ژوئن(دوازده خرداد): روز جمهوری
شش ژانویه (شانزده دی) : روز ظهور و تجلی مسیح	روز خدا گوست پانزده آگوست(بیست و چهار مرداد): روز جشن صعود مریم مقدس به آسمان
هشت آوریل (نوزده فروردین): یکشنبه ، عید پاک	اول نوامبر(ده آبان): روز اولیا و یا قدیسین
نه آوریل(بیست فروردین) : دوشنبه ، عید پاک	هفت نوامبر(شانزده آبان): روز جشن پیروزی جنگ جهانی اول
بیست و پنج آوریل (پنج اردیبهشت): روز آزادی	هشت دسامبر(هفده آذر) : تولد عیسی مسیح
اول می (یازده اردیبهشت): روز کارگر	بیست وپنج دسامبر(چهار دی): روز کریسمس
بیست و هفت می (شش خرداد): عید گلریزان	بیست و پنج دسامبر (پنج دی): روز استفان مقدس

خوراک

در گذشته رومی ها بعد از غلبه بر کشور و یا مناطقی که به آن حمله می کردند، غذاهای سرزمین های مغلوب را که مطلوب ذائقه خود تشخیص می دادند، وارد برنامه ی غذایی کشور خود می کردند، شاید به همین دلیل، ضیافت های رُمی ها بسیار مفصل، رنگانگ و مشهور بوده است؛ چه بسا این روند تاریخی از جمله عوامل تکامل آشپزی رُمی به شمار می آید.

در فاصله زمانی عهد باستان تا رنسانس (قرن پانزده) که قرون وسطی نام دارد، راهبه های مسیحی رُمی، هنر آشپزی ایتالیایی را پویا و زنده نگه داشتند. در اواخر قرن هشتم میلادی که مناطق جنوبی ایتالیا توسط مسلمانان اشغال شد و این روند تا پایان قرن سیزده ادامه داشت، این امکان فراهم آمد که آشپزی شرقی از طریق مسلمانان به ایتالیا و سپس اروپا ، انتقال یابد. در حقیقت در این دوران تکامل آشپزی رُمی بیشتر مرهون مهاجران یونانی و ورود مسلمانان بوده است. این عوامل همراه با ورود انواع مواد غذایی اقوام دوردست توسط دریانوردان و جهانگردان ایتالیایی در درخشش و پویایی آشپزی رومی پس از رنسانس تأثیر گذار بوده است. نحوه‌ی تهیه ی انواع پستا که به نوعی غذای ملی ایتالیا اطلاق می شود، از طریق مارکوپولو از چین وارد ایتالیا شد و بدین وسیله در جهان عمومیت یافت. در هر حال از این زمان تا بیش از دو قرن، آشپزی رومی پیشرو آشپزی ملل اروپایی بود، ولی بعدها این جایگاه به فرانسه منتقل شد؛ اما نباید فراموش کرد که این ایتالیایی ها بودند که به فرانسوی ها آموختند چگونه آشپزی کنند . در تاریخ آمده است که ازدواج خانمی ایتالیایی به نام کاترین مدیچ با پادشاه فرانسه و به همراه بردن سرآشپز ایتالیایی به پاریس، عاملی برای انتقال آشپزی ایتالیایی به فرانسه در قرن نوزدهم میلادی شد. با این وجود برخی روش های سنتی آشپزی رومی به همان صورت در ایتالیا باقی ماند و اینک نیز مورد استفاده قرار می گیرد.

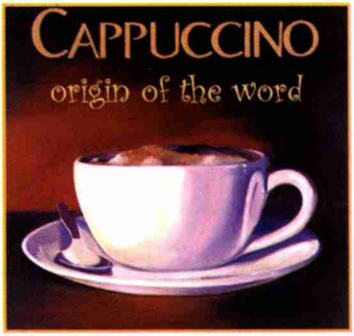
ویژگی های آشپزی ایتالیایی

در ایتالیا همانند ایران، انواع غذاها با توجه به تنوع مناطق کمی با هم فرق می کند. هر منطقه، از فرآورده های محلی در برنامه ی غذایی خود استفاده می کنند. نظیر مصرف بیشتر برنج، حبوبات، ذرت، مواد لبنی، گوشت و مرغ در شمال ایتالیا، زیتون در مناطق گرم، مرکبات، گوجه فرنگی و فرآورده های دریایی(انواع ماهی و میوه دریایی) در جنوب، حتی پستا که مورد مصرف عموم مردم ایتالیا است با روش های گوناگون پخت می شود

روغن زیتون در مناطق جنوبی، و کره در مناطق شمالی مورد مصرف قرارمی گیرد. نان باگت ایتالیایی معمولا به طور ساده(بدون کره) استفاده می‌شود. ایتالیایی‌ها مبتکر دو نوع قهوه به نام‌های **اکسپرسو (Expresso)** و **کاپوچینو(Cappuccino)** در جهان هستند. درآشپزی ایتالیایی دو عامل بسیار مهم قابل ملاحظه است: نخست استفاده از مواد غذایی تازه و دیگر آسانی روش های پخت و پز، به طوری که در مدتی اندک آماده شوند. به این ترتیب عطر، طعم و رنگ غذای ایتالیایی استثنایی، و دلیل آن استفاده فراوان از پیاز، سیر ، چهار ادویه (میخک، دارچین، فلفل سیاه و سفید، جوز)، فلفل قرمز و یا سبز است. نان به همراه اکثر غذاها مصرف می‌شود. برخی مواد دیگر که در تهیه‌ی غذای ایتالیایی به کار می رود، عبارت است از:

- پنیر: بیش از ۴۰۰ نوع پنیر در ایتالیا تهیه می شود؛ معروفترین پنیر **موزارلا** (mozzarella)، پنیر سنتی ایتالیا است که از شیر گاومیش و یا گاو تهیه می شود. این پنیر سفید، نرم و کشدار بوده و در تهیه ی پیتزا کاربرد دارد . پنیر **پارمیزان**(Parmesan) ، پنیری سفید است که در پستا و یا سوپ استفاده می شود، و سابقه ی تهیه ی آن به هفتصد سال قبل باز می گردد. برای تهیه ی یک کیلوگرم از این پنیر، به ۱۶ کیلوگرم شیر و دو سال باز آوری نیاز است .

- زیتون: از دوران باستان، روغن زیتون در ایتالیا(به ویژه مناطق جنوبی کشور) مصرف می شده است. در جنوب ایتالیا، ده ها نوع زیتون به عمل می آید که از نظر اندازه ، طعم ، رنگ و ... باهم متفاوت هستند. در حال حاضر بیشترین زیتون جهان در ایتالیا تولید می شود.

کاپوچینو

پنیر موزارلا

پنیر موزارلا

از غذاها و دسرهای معروف ایتالیایی می توان به موارد ذیل اشاره کرد:

ـ بستنی: با این که چینی ها نخستین تهیه کننده های بستنی جهان محسوب می شوند، ولی ایتالیایی ها دستور تهیه‌ی آن را کامل کرده و سبب عمومیت یافتن مصرف آن در جهان شدند. مسلمان‌ها نیز در قرون وسطی، طرز تهیه‌ی نوعی بستنی را که از ایرانی‌ها آموخته بودند(نوعی پالوده و یا بستنی‌میوه‌ای که از آب‌میوه و یا شربت‌یخ تهیه می‌شد.) به ایتالیا آوردند، و ایتالیایی‌ها نیز از این روش‌ها برای تهیه ی انواع بستنی به خوبی بهره بردند. در حال حاضر ایتالیا بهترین و معروف ترین تولید کننده ی بستنی جهان به شمار می آید.

ـ پستا: به نظر می رسد طرز پخت اولیه ی پستا توسط مارکوپولو از چین به ایتالیا آورده، سپس در ایتالیا بومی شده است. پستا دارای انواع گوناگون ماکارونی، اسپاگتی، ورمیشل و ... است و از آرد گندمی که از منطقه پوگیلا (Puglia) در جنوب شرقی ایتالیا به دست می آید، همراه با آب تهیه می شود. امروزه بیش از صد نوع پستا در اندازه های گوناگون، و چند رنگ طبیعی به صورت خشک و یا تازه وجود دارد. پستا با سس های مختلفی. از جمله سسهای مخلوط گوجه فرنگی با تکه های کوچک گوشت گوساله، خوک یا پرندگان و یا سس هایی شامل ماهی و قارچ، سرو می شود ماکارونی نیز از انواع پستا به شمار می رود.

ـ پیتزا: غذای معروف دیگر ایتالیا، پیتزا است که در نواحی مختلف با شیوه هایی بسیار متنوع پخته می‌شود. در زمان رومی‌های قدیم، پیتزا به عنوان صبحانه مورد مصرف قرار می‌گرفته است . مردم ناپل، نوعی از آن را که **ناپولیتن** (Napolitan) می نامیدند نیز ابداع کردند. در پخت پیتزا از فرآورده‌های محلی نظیر گوجه فرنگی و پنیر استفاده می‌شده است. به نظر می‌رسد نان پیتزا برای نخستین بار از ایران و کشورهای خاورمیانه و ترکیه (که چنین نانی را مورد مصرف خود قرار می‌دادند.) وارد این کشور شده باشد. پس از جنگ‌جهانی‌دوم، سربازان آمریکایی به آن تنوع داده و آن را به انواع روش‌ها و گونه‌هایی که امروزه در جهان پخت می‌شود، درآوردند. ایتالیایی ها به ندرت پیتزا را در منزل تهیه، و سعی می کنند آن را از بیرون خریداری کنند.

پستا

پوشاک

در ایتالیا لباس سنتی زن ها شامل کت و دامن بلند چین دار با رنگ‌های سنگین است. این نوع پوشش زن ها در قرن نوزده میلادی استفاده می‌شده، و زن ها این لباس را برای جشن فستیوال انگور که هر سال برگزار می‌شده بر تن می کردند. این لباس هم اکنون در روستاهای ایتالیا نیز پوشیده می‌شود، اما در شهرها الگوی لباس‌ها به کلی فرق کرده و غربی شده است.

هنر

هنرهای تجسمی و معماری

پس از نمونه‌های برجسته معماری و مجسمه‌سازی روم باستان، این هنرها در دوره ی امپراتوری ایتالیا به اوج و کمال خود رسیدند. آمفی تئاتر معروف **کولوسیم** (Colosseum)، از شاهکارهای روم باستان است. پس از میلاد مسیح(ع) هنر های تجسمی بهترین بیان خود را در ارایه موضوعات مقدس پیدا کردند. روش‌های مورد توجه در این زمینه عبارت بودند از: نقاشی، مجسمه‌سازی و کاشی کاری، که از مجسمه‌سازی به ویژه برای بناهای یادبود و مراسم تدفین استفاده می‌شد. در قرن پنجم و ششم میلادی، معماری با رها کردن شیوه‌های کلاسیک، کوشش خود را متوجه معماری کلیساهای شیوه‌ی باسیلیکا کرده و شکوه و عظمت خود را در سبک بیزانسی یافت. به این معنا که سبک معماریی که ابتدا در قسطنطنیه (استانبول امروز) پدید آمده بود، به شهر راونا که مرکز اداری امپراتوری روم غربی شده بود، و ایتالیا آمد.

در اواخر قرن دهم، هنر سبک رمی به وجودآمد و طی قرن دوازدهم تثبیت شد. به دنبال آن سبک رمی لومباردی در این کشور رایج شد، و کلیسای جامع **فرارا** (Ferrara) در این زمان ساخته شد.

کولوسیم

در نقاشی دیواری نیز شاهکارهایی نظیر کاشی کاری کلیسای **سن مارک** (San Marco) در ونیز، کلیسای بزرگ مونرال و کاخ سلطنتی پالرمو به وجود آمد.

سبک **گوتیک** (Gotico) که از شمال الهام گرفته شده بود، در آغاز قرن دوازدهم به ایتالیا نفوذ کرد، و طی قرون سیزده و چهاردهم میلادی تثبیت شد. معماری نظامی نیز در قرن دوازدهم تکامل یافت. جامعه ی فئودالی، قصرهای مستحکمی بنا کرد که در واقع استحکاماتی برای امرا و ارباب‌ها بود. قلعه‌ی **آئوستا**(Aosta) و قلعه‌ی **سن آنجلو** (Sant Angelo) از این نمونه هستند.

سبک گوتیک با ترک شیوه‌های بیزانسی خود را تثبیت کرد و با هنرمندی **جوتودی بوندونه** (Giottodi Bondone)به اوج خود رسید. آوازه این هنرمند به سرعت پیچید، و آثار او در شهرهای مختلف به نمایش درآمد.

طی قرن پانزدهم الگوها و فرم‌های کلاسیک، حتی در فلورانس که با شکوه‌ترین آثار گوتیک در آن مشاهده می شد، دوباره به سبک رمی بازگشت. **فیلیپو برونلسکی** (Filippo Brunelleschi)، **لئون باتیستا آلبرتی** (Leon Battista Alberti) و **دوناتو برامانته** (Donato Bramante) از شخصیت‌های بزرگ معماری این دوره اند.

کلیسای جامع فرارا

میدان سن مارک

مجسمه‌سازی قرن پانزدهم با سبک جدید **یاکوپودلاکوئرچا**(Jacopo della Quercia) درخشید. پس از او جانشینش **دوناتلو** (Donatello) که در طراحی ویژگی شخصیت طرح‌هایش استاد بود، هنرنمایی کرد. نقاشی این قـرن با طبیعی بودن، وسعت و ژرف اندیشی و عمـق طـرح‌ها مشخص می‌شـود. برجسته تر از همه در نیمه دوم این قـرن **پیرو دلافـرانچسکـا** (Piero dela Francesco) است که با قلمزنی‌های استادانه، نقاشی های دیوارهای **سن فرانچسکو** (San Francesco) را در شهر **آرزو**(Arezzo) و چند پرتره برجسته دیگر را نقاشی کرده است. در آستانه‌ی قرن شانزدهم بانام **لوکاسینورلی** (Luca Signorelli) آشنا می‌شویم که هنرمندی توانا است. هنر او در خلق اثر **آخرین داوری**(Last judgment) بر روی دیوارهای کلیسای بزرگ **اورویه تو** (Orvieto) مشاهده می‌شود، همچنین باید از **پروجینو** (Perugino) نیز یاد کنیم که تصـاویر و نقاشی‌های دیواری او موضوعاتی مذهبی داشتند. وی به خاطر نقاشی‌های دیواریش در اطاق‌های **بورجیا** (Borgia) در واتیکان، مشهور است. رنسانس ایتالیا طی قرن شانزدهم در همه‌ی زمینه‌ها به اوج خود رسید و در هنرهای تجسمی، **لئوناردو داوینچی**(Leonardo davinci)، **رافائلـوسانزیو** (RaffaelloSanzio) و میکلانجلـوبونـاروتی(**میکل آنژ**) (Michelangelo Buonarroti) را به دنیای هنر معرفی کرد.

نخستین هنرمند بزرگ دوره ی باروک، معمار، نقاش، نمایش نامه‌نویس ومجسمه ساز قرن هفدهم **جان لورنزوبرنینی**(Gian lorenzo Bernini) بود که ستون های میدان سن پیتر رم از آثار اوست. **فرانچسکو بورمینی** (Francesco Borromini) نیز از دیگر معماران معروف این قرن است. نقاشی قرن هفدهم به طور کامل ویژه ی الگوهایی که از زندگی روزمره، صحنه‌های عادی، طبیعت مرده و دورنماها برگرفته شده بود، می باشد. نقاشان ایتالیا با شناخت عمیقی از رنگ و نور، علم نقاشی را در این دوره به خوبی عینیت بخشیدند.

پیرامون معماری قرن هجدهم ایتالیا باید گفت که در سراسر شبه جزیره، کاخ‌های عظیم، ویلاهای اشرافی، کلیساها و تئاترهای جذابی بنا شده است. در این زمان در دربارهای اروپا بر سر معماران ایتالیایی کشمکش بود.

گرچه ایتالیا مرکز نئوکلاسیسم بود، ولی تا قرن نوزدهم شکل معماری آن مانند دوره باروک تغییر اساسی نکرده بود. در این زمان، در ایتالیا با الهام از نئوکلاسیسم، سبکی اقتباسی پدید آمد. در این سبک، منطبق با موضوع ساختمان، طراحی از شیوه‌های گوناگون معماری بهره می جست. جوزفه منگونی از معماران به نام این دوره است که تکنیک جدیدی از ترکیب شیشه و فولاد را برای ساخت گالری ویکتورامانوئل در میلان به کار برد. **آنتونیوکانوا** را نیز می‌توان بزرگترین مجسمه ساز دوره نئوکلاسیک اروپا به حساب آورد. در مقابل کارهای نئوکلاسیک، کارهای لورنزوبارتولینی با موضوع ایمان به خدا قرار دارد که عالی‌ترین و اصیل ترین نمایش آفرینش هنری او در پرتره‌سازی است، وشامل صدها مجسمه ی نیم تنه و سر می باشد.

در قرن نوزدهم، ماکیاولی مکتبی را به وجود آورد که درآن هماهنگی سایه روشن و رنگ‌ها و نور و سایه‌ها اصول اساسی را تشکیل می‌دهند. جنبش دیگری نیز در نقاشی نیمه‌ی دوم قرن نوزدهم پدیدآمد که به دیویزیونیسم شهرت یافت. پیروان این مکتب برای آن که از تصاویرشان حداکثر شدت نور را به دست آورند، ادعا می‌کردند که رنگ‌ها را نباید روی تخته شستی مخلوط کرد، بلکه باید به شیوه ای خالص روی پرده درکنار یکدیگر قرار داد.

در قرن بیستم نیز دو جنبش فوتوریسم و نقاشی متا فیزیکی سبب رشد و تکامل هنر ایتالیا در اروپا شد. در نقاشی متافیزیکی، نظم دقیق هندسی، حجم‌ها و فضاها و رنگ‌ها به نقاشی احساس شگفت حرکتی می‌بخشد. این امر در میدان ایتالیا اثر **جورجیودی کریکو** (Giorgio de chirico) مشاهده می‌شود. در جنبش فوتوریسم نیز اعلام شد که در ایجاد یک اثر، افزون بر حرکات بیرونی موضوع، حرکات درونی آن هم باید بازآفرینی شود. جنبش فوتوریسم در پیوستن ایتالیا به جهان هنر اروپایی تأثیری عمیق داشت.

مجسمه‌سازی قرن بیستم، جایگاه والایی در ایتالیا به دست آورد. در این هنر نیز فوتوریسم نقش قطعی و معینی ایفا کرده است.

کار بازسازی و نوسازی ایتالیای پس از جنگ با فراخوان بهترین معماران این کشور آغاز و به فرجامی نیکو انجامید. در میان مشهورترین و جالب‌ترین آفرینش‌های هنری می‌توان به این آثار اشاره کرد: آسمان خراش‌های عظیم میلان، برج ولاسکا ، کاخ ورزش، ایستگاه راه‌آهن رم، کلیسای ناحیه‌ای لونگارونا ، ساختمان پیرلی وکلیسای سن‌جان کارباتیستا در بزرگراه آفتاب نزدیک فلورانس.

موسیقی

قدیمی‌ترین اسناد موسیقی اروپا مربوط به تصنیف موسیقی در مجموعه سرودهای گریگوری است که نام آن از پاپ گریگوری گرفته شده است. نخستین نت‌نویسی نیز در قرن یازدهم میلادی توسط گیودوداآرزو انجام شده است. درآغاز قرن سیزدهم سروده‌های نیایش پدیدآمد. پس از آن، درآغاز قرن چهارده فرم‌های اصلی مادریگاله و بالادوگاچیا، قرار داشت که تحت تاثیر هنر شعر وموسیقی فرانسه(هنرنو) بود و در ایتالیا رشد کرد. از میان تصنیف سرایان این فـرم‌های قدیمـی باید از **فـرانچسکـو لاندینی** (۱۳۲۵-۱۳۹۷ Francesco Landini) نام برد.

تقـریباً از اواسط قرن شانزدهم موسیقی غیرمذهبی رشـد قـابل توجهـی یافت. موسیقـی ایتالیـایی در نیمـه ی نخسـت قـرن هفـدهم با آثار **کـلادیومونته وردی** (۱۶۴۳ - ۱۵۶۷ Claudio Monteverdi) به سراسر اروپا راه یافت و در قرون بعد نیز تاثیر عظیمی بر کار آهنگ سازان خارجی گذاشت.

دومینکو سکارلاتی(۱۷۵۷ Domenico Scarlatti-۱۶۸۵) ،

آنتونیو ویوالدی(۱۶۷۸-۱۷۴۱ Antonio Vivaldi)،

لوئیجی بوکرینی (۱۷۴۳-۱۸۰۵ Luigi Boccherini)،

لوئیـجی کـروبینی (۱۷۶۰-۱۸۴۲ LuigiCherbini)،

جیـواکینو روسینی (۱۷۹۲-۱۸۶۸ Gioacchino Rossini)،

وینچنزو بلینی(۱۸۰۱-۱۸۳۵ Vincenzo Bellini) ،

گائتانو دونیزتی(۱۷۹۷-۱۸۴۸ Gaetano Donizetti)

و **جوزفه وردی** (۱۸۱۳ -۱۹۰۱ Giuseppe Verdi)

از بهترین‌های موسیقی ایتالیا تا اواخر قرن نوزده میلادی به شمار می روند.

اگر چه پس از جوزفه وردی گروه زیادی از مصنفان اپرا طی نیمه ی دوم قرن نوزدهم، پدید آمدند و هر چند آثار آنها اغلب نشانه‌هایی از بارقه‌های هنری وکاردانی در خود دارد، اما کم و بیش به دست فراموشی سپرده شده اند.

در قرن بیستم ایتالیا تجدید حیات موسیقی خود و همچنین قرار گرفتنش در ردیف موسیقی معاصر اروپا را مدیون افرادی چون: **اوتورینو رسپیگی** (Ottorino Respighi)، **ایلدبراندو پیزتی**(Ildebrando Pizzetti)، **فرانکو آلفانو**(Franco Alfano)، **جیان فرانچسکو مالیپیه رو**(Gian Francesco Malipiero)، **آلفردو کاسلا** (Alfredo Casella) و **ماریو کاستل نوئو تدسکو** (Mario Castel nuovo Tedesco) می باشد.

اکنون موسیقی الکترونیکی و جدید به ایتالیا نیز رسیده است. از آثار جدید موسیقی ایتالیا می‌توان از پرمتئوس یا تراژدی دلاسکولتو در سال ۱۹۸۴ نام برد.

تئاتر

نخستین ساختمان تئاتر ایتالیا در سال پنجاه و پنج میلادی به وسیله **پومپئوس** در رم بنا گردید، پس از آن تعداد زیادی تئاتر در سراسر ایتالیا بنا نهاده شد. این تئاترها، تئاتر رمی نام گرفتند. رمی‌ها برای وقایع مهم جشن می‌گرفتند. ایجاد صحنه در این گونه جشن‌ها از اهداف آنها در بوجود آوردن تئاتر منظم بود.

اولین تئاتر رسمی ایتالیا در سال دویست و چهل پس از میلاد با روی صحنه آوردن کمدیی و تراژدیی یونانی آغاز به کار کرد. در سال ۱۵۸۰ تئاتر المپیک ویچنزا توسط معمار بزرگ ایتالیا **پالادیو** ساخته شد.

درست در همین زمان بودکه کلیسا حکم بر بستن تئاترها داد. در نتیجه، نمایش‌ها در فضای باز به مرحله اجرا درآمده و بیشتر محتوایی مذهبی داشت. در دوره رنسانس بار دیگر ساختن بناهایی ویژه ی تئاتر رونق یافت. برخی از آنها عبارتند از: **لاسکای** در میلان، **کارلوفلیچه** درجنوا، **سن کارلو** درناپل، **وردی** درپیزا و **لافنیچه** در ونیز. از بزرگترین نمایشنامه نویسان در ایتالیا می‌توان از **پیترومتاستاسیو**(Pietro Metastasio) ، **کارلوگولدونی**(Carlo Goldoni) ، **جوانی لورنزو داپونته** (Lorenzo Da Ponte) و **لوئیجی پیرادلو** (Luigi Pirandello) ، و از نویسندگان اپرا می‌توان از **پائیسیلو** (Paisiello) ، **بلینی** (Belliini)، **روسینی** (Rossini) ، **وردی** (Verdi) ، **دونیزتی** (Donizetti) و **پوچینی**(Puccini) نام برد.

سینما

صنعت سینمای ایتالیا از اعتبار خوبی در سراسر جهان برخوردار است. گواه ارزش سینمای ایتالیا جوایزی است که ساخته هایش در فستیوال‌های متعدد و مهم بین المللی دریافت می کند.

پازولینی، روسلینی، دسیکا، فلینی، آنتونیونی، زفیرلی و **کومنچینی**(وی در پنج آوریل ۲۰۰۷ در سن نود سالگی در گذشت.) در میان کارگردان های جهان از شناخته شده‌ترین و محبوب‌ترین چهره‌ها هستند. فیلم‌هایی که آنها ساخته اند از نقاط عطف تاریخ سینما هستند. برخی فستیوال‌های مهم سینمایی که در ایتالیا برگزار می‌شود عبارتند از: مسینا و تائورمینا در تیر ماه ، سورنتو در مهر ومرداد و شهریور ماه، فستیوال ورونا در خرداد ماه ، فستیوال فیلم رم در سپتامبر و فستیوال فیلم ونیز که قدیمی ترین و از مشهورترین فستیوال های فیلم در جهان محسوب می شوند. این فستیوال در سال ۱۹۳۲ شروع به کار کرد. شصت و چهارمین فستیوال فیلم ونیز بیست و نهم آگوست تا هشت سپتامبر ۲۰۰۷ برگزار شده است.

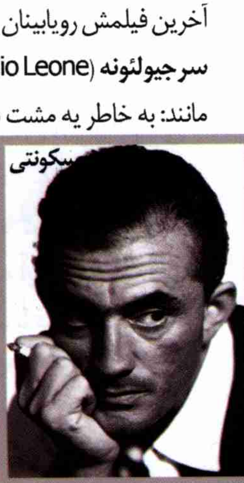

ینمای ایتالیا، قبل از جنگ، سینمایی مبتذل، سبک و سطحی بود. فیلمها اغلب آثار کپی هالیودی با مایه های کمدی، خانوادگی و در مواردی الهام گرفته از قهرمان های تاریخی ا بود. این ابتذال زمانی به اوج خود رسید که بنیتوموسیلینی نظام فاشیست را در ایتالیا حاکم و با تسلط بر سینما، از ساخت فیلمهای مخالف اهداف فاشیسم جلوگیری شد. شرکت ایتالیا نگ، آن هم همسو با آلمان، ایتالیا را به فقر و بدبختی کشاند. پس از پیروزی متفقین در ا، فقر وبیکاری ناشی از جنگ، چهره ی زشتی از ایتالیا ساخته بود و مردم برای رسیدن به ی که برای آنها تبدیل به رویا شده بود، امید داشتند. در این حال و هوا بود که سینمای ایتالیا یر از اوضاع سیاسی، اجتماعی و اقتصادی به ساخت فیلمهای نئورئالیستی روی آورد. الیسم یا واقع گرایی نو، از اولین حرکتهای مهم سینما پس از جنگ جهانی دوم بود که در ا پدید آمد. نئورئالیسم، هنری کردن واقعیات ، بدون قراردادها و سرگرمی های پذیرفته شده . کارگردان های پیرو نئورئالیسم، فیلم هایشان را خارج از استودیو و در فضای واقعی شهرها ابانها می سازند. از بازیگران حرفه ای استفاده نمی کنند، و خواهان ارتباط مستقیم با ات جامعه هستند. به همین جهت نمایش بیکاری، بدبختی، فقر و امثال آن در اغلب این شهود است. دوبله ی این فیلمها پس از پایان کار، این امکان را فراهم می آورد که دوربینها ی عمل بیشتری داشته باشند، و بهتر به هدف واقع گرایانه ای که می خواستند، برسند. فیلم سه ساخته ی **لوسیانوویسکونتی** را اغلب به عنوان اولین فیلم نئورئالیسمی می شناسند. ی می لرزد، ساخته ی دیگر این کارگردان، راوی ماجراهای دهکده و فردی ماهیگیر در یل دوران جنگ است؛ کارگردان از ماهیگیری واقعی و خانواده اش به جای هنرپیشه‌های ه ای استفاده کرده است.

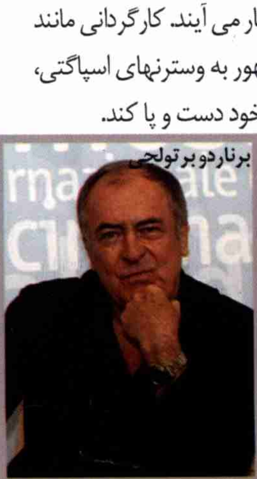
رگردان های پیشرو مکتب نئورئالیسم، میتوان به روبرتو روسیلینی اشاره کرد که با ساخت هایی چون: رُم شهر بی دفاع و پاییزان (Paisan) و آلمان سال صفر به ایجاد این مکتب ک کرد. ویتوریو دسیکا با همیاری **چزاره زاواتینی** به عنوان فیلمنامه نویس، با فیلم هایی چون ی و دزد دوچرخه ، معجزه در میلان به همراه **امبرتو دی** (Omberto di) از دیگر

کارگردان های صاحب نام این سبک می باشد. **فدریکو فلینی** نیز با نوشتن فیلمنامه های مختلفی همچون: رُم شهر بی دفاع، پاییزان، به نام قانون و... ، در زمینه نئورئالیسم کار را آغاز کرد، اما فیلمهای کارگردانی شده توسط خودش به ویژه پس از سال ۱۹۵۰ به مرور به سمت کمدی و ابعاد معنوی و درونی انسانها کشیده شد. او نگرش خاص خودش را از نئورئالیسم عرضه کرد. به نظر او نئورئالیسم افزون بر نگاه به واقعیتهای اجتماعی، میتواند نگاه به واقعیت درونی انسانها باشد. فیلم های جاده، شبهای کابیریا، زندگی شیرین، ساتریکون، هشت ونیم و آمارکورد از جمله معرفترین آثار وی می باشد. از دیگر کارگردان های مطرح سینمای ایتالیا می توان به **میکلانجلو آنتونیونی** اشاره کرد. او نیز مانند فدریکوفلینی به نئورئالیسم درونی معتقد بود و محتوای فیلم هایش را اغلب اضطراب ها، تردیدها و نگرانی ها ی بشر امروز و عدم توانایی او در برقراری رابطه ای معنوی با دیگران تشکیل می دهد. فیلم های وی آکنده از سکوت، خلاء و همه ی واکنش های انسان مضطرب و ناامید است. از آثار معروف وی می توان به داستان عشق، ماجرا، بیابان سرخ، نقطه زابریسکی، مسافر و آنسوی ابرها اشاره کرد. گرچه نئورئالیسم تحسین جهانیان را برانگیخت، اما نگاه منتقدانه اش به دولتهای معاصر، باعث درگیریهای زیادی در ایتالیا شد. در سال ۱۹۴۹ قانونی تصویب شد که به دولت اجازه می داد از تولید و ساخت فیلم هایی که به نظر آنها به ایتالیا تهمت و توهین میکردند، جلوگیری کند. از طرف دیگر بهبود وضع اقتصادی مردم و علاقه آنان به سبک های دیگر سینمایی، باعث افول این نوع سینما در ایتالیا گردید.

ولی نئورئالیسم در کشورهای دیگر ادامه یافت و فیلمسازانی از آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین، نئورئالیسم را به عنوان الگویی برای مقابله با کارخانه رویا سازی هالیوود تلقی کردند و آن را روشی ارزان قیمت برای ساخت فیلمهایی پیرامون کشور و مردم خودشان یافتند. پیر **پائولو پازولینی** با آثاری چون: انجیل به روایت متی، دکامرون و فیلم غیر متعارف سالو یا صد و بیست روز در شهر فساد و **برناردو برتولچی** با فیلمهایی چون : آخرین تانگو در پاریس ، ۱۹۰۰، ماه ، آخرین امپراتور و آخرین فیلمش رویابینان از دیگر فیلمسازان مطرح سینمای ایتالیا به شمار می آیند. کارگردانی مانند **سرجیولئونه** (Sergio Leone) نیز با ساخت وسترنهای آمریکایی مشهور به وسترنهای اسپاگتی، مانند: به خاطر یه مشت دلار و خوب، بد، زشت، توانست شهرتی برای خود دست و پا کند.

سکونتی

سرجیو لئونه

برناردو برتولچی

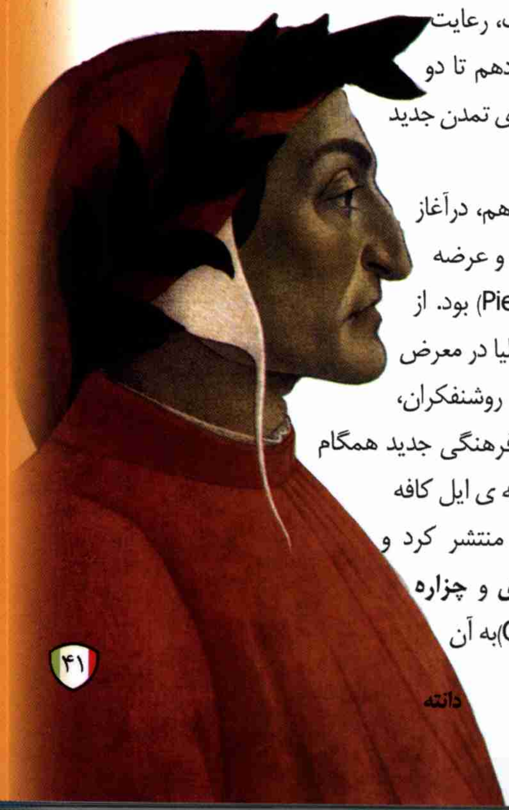
ادبیات

درطی قرون گذشته، ادبیات پرونسی (زبان دک) و ادبیات فرانسوی (زبان دیل) در رشد و تکامل ادبیات ایتالیا اهمیت اساسی داشتند. از طرفی صومعه‌ها طی قرن سیزدهم میلادی نیز همچون گذشته بر امور فرهنگی نظارت داشتند و نوعی ادبیات مذهبی را به وجود آوردند. مهم‌ترین حرکتی که از نیمه ی دوم قرن سیزدهم آغاز شد سبک شیرین نو بود. آغازگر این سبک **گویدوگوینیزلی** (Guido Guinezelli) بود، سپس توسط کسانی چون **گویدوکاوالکانتی** (Guido Cavalcanti)، **دانته آلیگیری**(Dante Alighieri) ، **لاپوجانی** (Lapo Gianni) ودیگران در فلورانس تکامل یافت. قرن سیزدهم با اثری از دانته به‌نام ویتانوا (زندگی‌نو) (Vita nuova) پایان می‌گیرد.

در قرن چهاردهم دوره بزرگ ادبیات جدید شروع می‌شود. این شکل جدید ادبیات از فرهنگی روشن‌فکرانه بهره می‌برد، و آمیخته ای از اومانیسم، تمدن کلاسیک، و تمدن مسیحیت بود.

ادبیات قرن پانزدهم بازگشتی به مطالعات گسترده وشکوفای زبان یونانی ولاتین است. این قرن، قرن هنجارهای انسانی است که در فعالیت‌های پرشور لغت و زبان‌شناسی پدیدار می‌شود. تمدن رنسانس نیز در نیمه ی اول قرن شانزدهم به کلی شکوفا شد. ادبیاتی که به دنبال آن آمد، ادبیات سبک **باروک** است. خطوط عمده ی این سبک، رعایت اصول اخلاقی وتواضع به کلیسا بود. اواخر قرن شانزدهم تا دو دهه از قرن هفدهم، مرحله ی قطعی و نهایی شکل‌گیری تمدن جدید اروپایی بود.

تجدید حیات ایتالیا در نیمه ی نخست قرن هیجدهم، درآغاز عمدتا ادبی بود، و در فضایی آکادمیک به وقوع پیوست و عرضه کننده ی برجسته آن **متاستاسیو**(Pietro Metastasio) بود. از اوایل نیمه ی دوم قرن هجدهم، فرهنگ و ادبیات ایتالیا در معرض تجدید حیاتی عمیق وقاطع قرار گرفت. بسیاری از روشنفکران، روزنامه نگاران ونویسندگان در شکل‌گیری محیطی فرهنگی جدید همگام شدند. پیترووری، گروه میلان را جان بخشید، و روزنامه ی ایل کافه (IL Caffe/The Coffeehouse ۱۷۶۴–۱۷۶۶) را منتشر کرد و بهترین اشراق گرایان لومباردی نظیر: **آلساندروری** و **چزاره بونزانا بکاریا** (Cesare Bonesana Beccaria)به آن

دانته

رمانتیسم جنبشی بود که در پایان قرن هیجدهم در آلمان به وجود آمد و طی دهه نخستین قرن نوزدهم در ایتالیا گسترش یافت.

در نیمه دوم قرن نوزدهم، ادبیات ایتالیا شروع به رها ساختن خود از افکار محدود محلی، و فقدان ارتباط با ادبیات اروپای بزرگ کرد و از آن پس ایتالیایی‌ها به مطالعه ی آثار بزرگانی همچون: ویکتورهوگو، ادگارآلن پور، شارل بودلر، هایزیش هین، امیل زولا، برادران گنکور و بالزاک پرداختند.

در طول قرن بیستم در ایتالیا انقلاب ادبی رخ داد. در این زمان ایتالیا مشاهیر ادبی بسیاری به دنیا معرفی کرد و چندین جایزه نوبل ادبیات را از آن خود ساخت. بعد از جنگ جهانی، جو فرهنگی به گونه ای وسیع تحت تاثیر مسائل بازسازی که بر طبقه ی حاکم و همچنین روشنفکر ایتالیایی تحمیل شده بود، قرار گرفت.

ورزش

ایتالیایی‌ها مردمی ورزش دوست هستند. فوتبال رایجترین ورزش در ایتالیاست. دوچرخه سواری، اتومبیلرانی، اسکی و تنیس نیز از ورزشهای رایج هستند؛ هر چند امروزه بسکتبال نیز بسیاری از مردم را به خود جذب کرده است. بکس، والیبال، تیراندازی، شمشیربازی ، واترپولو و ورزشهای زمستانی از ورزش‌های مورد علاقه این مردم به شمار می‌روند. کشور ایتالیا تا به حال میزبان بازی‌های بین المللی فراوانی بوده است، و ورزشکاران ایتالیایی مقام‌های قابل توجهی در سطح جهان کسب کرده اند.

در سال ۱۹۶۰ رم محل برگزاری هفدهمین المپیک جهانی بود. در المپیک ۲۰۰۴ آتن ورزشکاران ایتالیایی با کسب ۱۰ مدال طلا، ۱۱نقره، و۱۱برنز توانستند رتبه هشتم جهان را ازآن خود کنند. در سال ۲۰۰۶ تورین میزبان بازیهای المپیک زمستانی بود، و ورزشکاران ایتالیا با ۱۱ مدال (۵ طلا و ۶ نقره) دررده ی دهم قرار گرفتند.

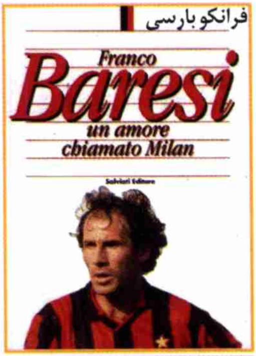

فوتبال

ایتالیا یکی از کشورهای پیشرو فوتبال در جهان است. تیم ملی ایتالیا تاکنون چهار بار (سالهای ۲۰۰۶-۱۹۸۲-۱۹۳۸-۱۹۳۴) در جام جهانی فوتبال به قهرمانی رسیده است که آخرین آن در جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان بود. ایتالیا پس از برزیل که پنج بار قهرمان جهـان شده است، از این نظر در مقـام دوم قـرار دارد. باشگـاه های آن بارها قهرمانی را در جام‌های اروپایی داشته اند. در روم قدیم بازی با توپ معمول بوده است و در دوران رنسانس این بازی به ویژه در فلورانس، رونق داشت. این بازی دارای علایم، سنت‌ها و لباسی ویژه بود و هنوز در فلورانس اجرا می‌شود.

بازی فوتبـال به صورت امـروزی توسط کـارمندان انگلیسی که در شهر «جنـوا» فعالـیت می‌کردند به مردم ایتالیا شناسانده شد. اولین باشگاه به وسیله انگلیسی‌ها درسال ۱۸۹۳ دراین شهر تأسیس شد، درسال ۱۸۹۷ ایتالیایی ها نیز در فعالیت های ورزشی این باشگاه شرکت کردند. نخستین مسابقه فوتبال بین دو شهر در سال ۱۸۹۸ در حضور تنها ۱۵۳ تماشاچی بین شهرهای جنوا وتورینو انجام شد. با این وجود روز تولد فوتبال در ایتالیا را باید روز پانزدهم مارس ۱۸۹۸ دانست. یعنی روزی که فدراسیون فوتبال ایتالیا تشکیل شد.

امروزه فوتبال یکی از بازی‌های مورد علاقه مردم ایتالیاست و میلیون‌ها تماشاچی را روزهای شنبه و یکشنبه برای‌دیدن رقابت قهرمانان‌ملی در رده‌های آ، ب وث به ورزشگاه‌ها می‌کشاند. **یوونتوس، آث میلان، آث رم و اینترمیلان** از مهمترین باشگاه‌های فوتبال در ایتالیا هستند.

فرانکو بارسی

از بازیکنـان بزرگ تاریخ فوتبال ایتالیـا می‌توان به افرادی چون: **الساندرو آلتوبلی، روبرتو باجو، فرانکو بارسی، جوزفه برگومی، پائولو مالدینی، روبرتو مانچینی، پائولو روسی، الساندرو دل پیرو، دینوزوف** و بسیاری دیگر اشاره کرد.

ایتالیا دو بار (در سال‌های ۱۹۹۰-۱۹۳۴) میزبان جام‌جهانی فوتبال بوده است. تیم ملی ایتالیا و باشگاه‌های فوتبال این کشور از پر افتخارترین و معروفترین تیم‌های ملی و باشگاهی جهان هستند.

پائولو مالدینی

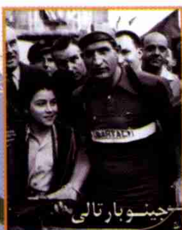

روبرتو مانچینی

الساندرو دل پیرو

دوچرخه سواری

دوچرخه سواری نیز از ورزشهای محبوب و متداول در ایتالیا است. مسابقات معروف تور دور ایتالیا (Giro de italia) به همـراه تور دور فرانسه و اسپانیا سه مسابقه ی معـروف و معتبر (Grand Tours) دوچرخه سواری در جهان هستند. مسابقات دوچرخه سواری دور ایتالیا از سال ۱۹۰۹ همه ساله در ماهای می و ژوئن (اردیبهشت و خرداد) برگزار می شود. نـودمین دور این مسابقـات در سال ۲۰۰۷ برگـزار گـردید. از قهـرمانان این رشته می تـوان به **جینـو بارتالی** (Gino Bartali) اشاره کرد که هفت مسابقه ی بزرگ را فتح کرده است. دوچرخه سواران ایتالیایی تاکنون پس از فرانسوی ها بیشترین مسابقات را برنده شده اند.

جینـو بارتالی

گراند پری

اتومبیل رانی

این ورزش از دیگر رشته‌های ورزشی مورد توجه در ایتالیا است، و پیست های بزرگ و مجهزی برای این ورزش در ایتالیا ساخته شده است. کمپانی‌های معروف اتومبیل سازی ایتالیا مانند: فراری، فیات ،آلفارومئو،لانچیا و لامبورگینی اتومبیل های ویژه‌ای برای مسابقات طراحی می‌کند. مسابقه‌ی بزرگ ایتالیا (Italian grand prix) از مسابقات معتبر در این رشته است. اتومبیل‌های فراری تاکنون بیشترین جوایز مسابقات فرمول یک جهان را کسب کرده اند.

والیبال

والیبال از جمله ورزشهای محبوب ایتالیایی هاست. قامت بلند و بدن ورزیده، آنها را در این ورزش کمک کرده است و توانسته اند در المپیک ۲۰۰۴ آتن، مدال نقره مردان و در المپیک ۲۰۰۰ سیدنی، مدال برنز و در المپیک ۱۹۹۶ آتلانتا، مدال نقره را کسب کنند. همچنین در بازیهای قهرمانی جهان در سالهای ۹۹۰_۱۹۹۴_۱۹۹۸ در سه دوره ی پیاپی مدال طلا را کسب کرده و قهرمان جهان شدند. قهرمانان ایتالیایی مسابقات متعدد مختلفی را در این رشته برنده شدند، و از تیم های مطرح جهان هستند. تیم بانوان ایتالیا در سال ۲۰۰۲ در آلمان قهرمان جهان شد و عناوین دیگری نیز در مسابقات مختلف کسب کرده است.

TORINO 2006
XX OLYMPIC WINTER GAMES

ورزش های زمستانی

ورزش های زمستانی نیز مورد علاقه و برای ایتالیا نتایج خوبی داشته است. در این میان، اسکی محبـوبترین ورزش زمستانی با بیش از دو میلیون اسکی باز که بیشتر در شمال و مرکز ایتالیا هستند، فعال می باشد. اسکی بازان این کشور موفق به کسب عناوین مختلف قهرمانی المپیک و جهانی در سال های مختلف شده اند. در سال ۲۰۰۶ ، المپیک زمستانی در شهر تورین ایتالیا برگزار شد. ورزشکاران آلمانی با کسب ۲۹ مدال رتبه اول، و ایتالیایی ها با ۵ مدال طلا و ۶ برنز در رده ی دهم قرار گرفتند. **انریکو فاریس** (Enrico Fabris) مدال طلای ۱۵۰۰ متر اسکی سرعت، و **آرمین زوگلر** (Armin Zoggeler) برنده ی مدال طلای لژسواری انفرادی در المپیک و از قهرمانان سرشناس ورزش این کشورند.

جغرافیای اقتصادی

اقتصاد

ایتالیا کشوری است که براساس اقتصاد آزاد عمل می‌کند، و درآن دخالت مردم به شکل سرمایه‌گذاری‌های مختلف اعمال می‌شود. اقتصاد ایتالیا توانسته در جهان رتبه هشتم و در اروپا رتبه چهارم را کسب کند.

پس از جنگ جهانی دوم رکود اقتصادی شدیدی در ایتالیا به وجود آمد. ازآغاز نخستین سال‌های دهه هفتاد این رکود اقتصادی، کلیه ی کشورهای صنعتی را در برگرفت. اما در دهه هشتاد تولید تقریبا درهمه جا روبه رشد رفت وبهبودی جانبه به وجودآمد. در این زمان از شدت عدم توازن‌های داخلی و خارجی به تدریج کاسته شد، وبار دیگر فضای اطمینان به وجود آمد. پس از آن، همه ساله اقتصاد ایتالیا از رشد مطلوبی برخوردار بوده است، به ویژه سال ۱۹۸۸، سال شکوفایی اقتصاد در ایتالیا بود. دراین سال، رشد درآمد ملی حدود ۳/۶ درصد (۱،۰۶۸،۳۲۶ میلیارد لیر) بود که از سال ۱۹۸۰ به بعد، بالاترین رشد را نشان می داد. بر اساس گزارش بانک جهانی در سال ۲۰۰۶ ، ارزش تولیدات ناخالص داخلی ایتالیا ۱۷۹۵ میلیارد دلار بود. ایتالیا به لحاظ تولید اقتصادی در رده ی هشتم دنیا قرار دارد. در همان سال ایران با ۵۹۲ میلیارد دلار، رتبه ی بیست و یکم را به خود اختصاص داده است. ایتالیا عضو گروه هشت (G۸) ، قدرت های برتر اقتصاد جهان است. درآمد متوسط سالیانه یک ایتالیایی، حدود ۳۱/۷۹۱ دلار است، و در رده بیست و سوم جهان قرار دارد.

واحد پول

واحد پول کشور ایتالیا لیره بود، ولی از سال ۲۰۰۲ مانند اغلب کشورهای اروپا، یورو جایگزین آن شده است. در سال۲۰۰۲ ارزش هر یورو تقریبا برابر با دلار آمریکابود؛ ولی با سقوط دلار، در سال ۲۰۰۸ ارزش هر یورو بیش از یک ونیم دلار و حدود ۱۴۰۰۰ ریال است.

منابع طبیعی ـ معدنی

ایتالیا از نظر منابع طبیعی فقیر است. سنگ نمک، فلدسپات، باریت، سرب و روی از تولیدات معدنی مهم ایتالیا هستند. در این کشور ذخایر محدودی از نفت، گاز و زغال سنگ هم وجود دارد، که نیازهای داخلی را برآورده نمی سازد.

صادرات و واردات

دولت ایتالیا، جهت هماهنگی و توسعه ی روابط تجاری با ممالک دیگر، «موسسه ای ملی برای تجارت خارجی را تحت نظارت وزارت خارجه و با تشکیلات بین المللی، تأسیس کرده است. این موسسه با ایجاد بیش از هفتاد دفتر نمایندگی در ممالک دیگر از جمله ایران، و سی هفت دفتر در ایتالیا، با رویکرد تهیه و در اختیار قرار دادن اطلاعات تجاری به متقاضیان، بازاریابی و کمک‌های مشاوره ای در راستای عرضه و معرفی فرآورده های ایتالیا و توسعه ی فروش آن، فعالیت می‌کند. هرسال نمایشگاه‌های متعددی در ایتالیا برگزار می‌شود که در افزایش صادرات ایتالیا سهم به‌سزایی دارند.

مشهورترین این نمایشگاه‌ها، نمایشگاه بین المللی میلان(چهارم تا دوازدهم آوریل) پانزده تا بیست وسوم فروردین است که هم از جهت شرکت کنندگان و هم از نظر حجم معاملاتی که در آن انجام می‌شود از بزرگترین نمایشگاه‌های جهان است.

شرکای عمده اقتصادی ایتالیا

صادرات	کشور	آلمان	فرانسه	آمریکا	اسپانیا	انگلستان	هلند
	درصد	۱۳/۶	۱۲/۳	۸	۷/۲	۶/۹	۴/۲

واردات	کشور	آلمان	فرانسه	هلند	اسپانیا	بلژیک	انگلستان	چین
	درصد	۱۸	۱۰/۹	۵/۹	۴/۶	۴/۴	۴/۳	۴/۲

وسایل مهندسی، پوشاک و منسوجات، تولیدات موتوری، اتومبیل، تجهیزات حمل ونقل، مواد شیمیایی، فلزات غیر آهنی ، تولیدات معدنی ، مواد غذایی و دخانیات، کالاهای عمده ی صادراتی ایتالیا را تشکیل می‌دهند. صادرات ایتالیا در سال ۲۰۰۶ مبلغی معادل ۴۵۰ میلیارد دلار بوده که رتبه ی هشتم صادرات جهانی محسوب می شود. همچنین ۴۴۵ میلیارد دلار کالا در سال ۲۰۰۶ وارد ایتالیا شده است که رتبه ی هفتم واردات جهانی تلقی می شود. بیشترین واردات را دست آوردهای مهندسی، مواد شیمیایی، مواد سوختی، تولیدات معدنی، تجهیزات حمل ونقل، فلزات، مواد غذایی، منسوجات، توتون و سیگار تشکیل می دهد. ایتالیا با وارد کردن روزانه حدود ۱۵۸۰۰۰۰ بشکه نفت، هفتمین وارد کننده ی نفت، و چهارمین واردکننده ی گاز طبیعی جهان است.

صنعت

صنعت ایتالیا در جنگ جهانی دوم ضربه‌های سختی را متحمل شد، اما طی دوران پس از جنگ به تدریج رو به گسترش و رشد نهاد و نقشی اساسی در اقتصاد کشور بر عهده گرفت. امروزه کشور ایتالیا یکی از اعضای گروه هشت کشور صنعتی جهان (G۸) به شمار می‌آید. توریسم، تولید اتومبیل، لوازم خانگی، وسایل موتوری، آهن و استیل، مواد شیمیایی، منسوجات، کفش، فرآورده‌های غذایی و سرامیک از مهمترین فعالیت‌های صنعتی ایتالیا است. در سال ۲۰۰۵، ایتالیا با تولید ۲۹/۳ میلیون تن فولاد جایگاه دهم جهان را به خود اختصاص داد.

بزرگترین تولیدکننده ی اتومبیل در ایتالیا شرکت **فیات** (Fiat) است که مرکز آن در شهر تورین قرار دارد. بعد از فیات شرکت دولتی آلفارمئو قرار دارد. در سال ۲۰۰۵، ایتالیا با تولید ۹۹۶۰۰۰ دستگاه خودرو پانزدهمین کشور، و شرکت بین المللی "فیات" با تولید ۱۹۳۴۰۰۰ انواع خودرو، دوازدهمین کمپانی تولیدکننده خودرو جهان شناخته شد. تولیدکنندگان دیگر خودرو در ایتالیا عبارتند از : فرراری ، مازراتی و لامبورگینی که اتومبیل‌هایی با فن آوری پیشرفته تولید می‌کنند، و اکثر آنها وارد بازار صادراتی می‌شود. دو شرکت **ایندزیت** (Indezit) و **دلونگی**(Delongi) نیز در زمینه‌ی تولید لوازم خانگی فعالیت کرده و از شهرت جهانی برخوردارند. برخی صنایع ساخت ایتالیا مانند: چرم، کفش، منسوجات، طلا و جواهرات از کیفیت بالایی برخوردار است و در جهان طرفداران بسیاری دارد. ایتالیا دوازدهمین تولیدکننده ی برق در جهان نیز هست که مقداری از آن را به روش برق آبی از کوه های آلپ به دست می آورد. با این همه پس از آلمان، این کشور بزرگترین واردکننده ی برق در جهان است. یادآور می شود که نه کمپانی از ایتالیا جزو پانصد کمپانی برتر دنیا هستند . شرکت ENI که در حوزه ی نفت و گاز فعالیت دارد، بزرگترین کمپانی ایتالیا و سی و ششمین شرکت بزرگ جهان است. شرکت ENI در مناطق نفتی و گازی ایران هم فعالیت دارد.

DēLonghi

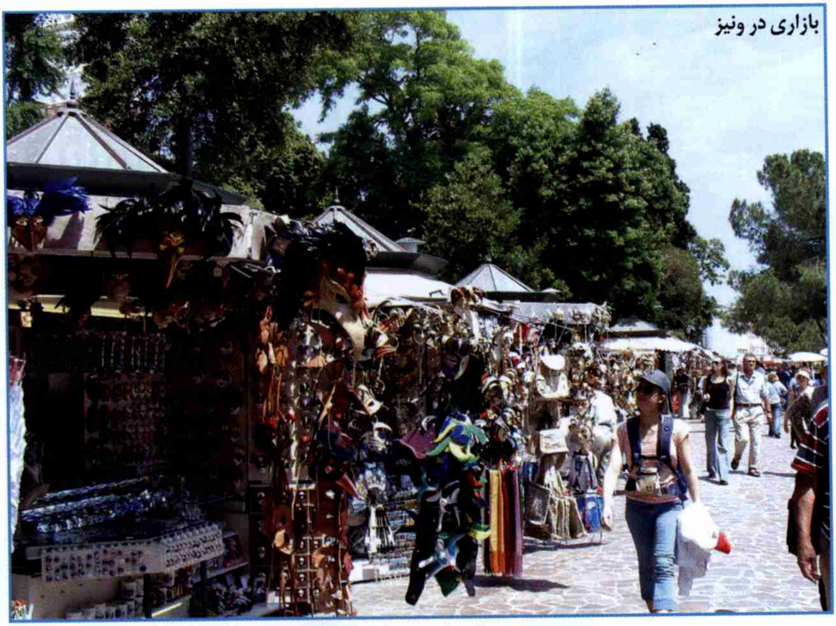
صنایع دستی و روستایی

بخش صنایع دستی ایتالیا با قرن‌ها تجربه و میراث درخشان و نیرومند، سهم بسیار مهمی در ساختار اقتصادی کشور بر عهده دارد. این صنایع که اغلب آنها را می‌توان در ردیف کارهای هنری به شمارآورد، کالاهایی ارزشمند و شناخته شده به بازار جهان عرضه می‌کنند.

در ایتالیا هر ناحیه دست آورد، ویژه خود را دارد. به‌عنوان مثال: قرن‌هاست مرکز صنایع بلورسازی و شیشه‌گری مورانو، و ملیله‌دوزی‌های هنرمندانه در کارخانه‌ای در بورانو (که هر دو از جزایر کوچکی در دریاچه ونیز هستند) می‌باشد. طلا و نقره‌سازی در فلورانس و ونیز، منبت‌کاری بر روی چوب، ویژه ی آلتو آدیجه، و صنعت شکوفای ساخت آلات موسیقی نیز در کاسلفیداردو (استان مارکه) متمرکز است، به‌ویژه آکاردئون‌هایش به‌سراسرجهان‌صادر می‌شود. همچنین کارگاه‌های صنایع مربوط به سازهای زهی لویرتا در کرمونا شهرت جهانی دارد.

صنعت توریسم

ایتالیا با آب و هوای مطبوع، دلپذیر و متنوع، زیبایی‌های هنری، طبیعی و باستانی ونیز فعالیت های فرهنگی، به سرزمینی مناسب برای رشد صنعت توریسم تبدیل شده است. از آنجا که این صنعت برای اقتصاد ملی از اهمیت زیادی برخوردار است، دولت ایتالیا هرساله ظرفیت اسکان و امکانات برای جهانگردان را چه از لحاظ کمیت و نیز کیفیت، افزایش می‌دهد، چرا که صنعت توریسم شش درصد ازتولید نا خالص ملی این کشور را شامل می‌شود.

بازاری در ونیز

آمار بازدید کنندگان از ایتالیا به میلیون نفر

۲۰۰۵	۲۰۰۴	۲۰۰۳	۲۰۰۲	۲۰۰۰	۱۹۹۵	۱۹۹۰
۳۶/۵	۳۷/۱	۳۹/۶	۳۹/۸	۴۱/۲	۳۱/۱	۲۶/۶

هتل‌ها، مهمانسراها و دهکده‌های زیبای توریستی ایتالیا از دلایل دیگر هجوم جهانگردان به این کشور هستند. عمده این جهانگردان از کشورهای آلمان، اتریش، انگلیس، فرانسه، ایالات متحده امریکا،هلند و بلژیک می‌باشند. طبق آمار سازمان جهانی گردشگری، ایتالیا در سال ۲۰۰۶ پذیرای ۳۵/۵ میلیون نفر بوده که این حجم مسافر، مبلغی حدود ۲۸/۵ میلیارد یورو درآمد برای این کشور در بر داشته است. ایتالیا رتبه ی پنجم را در جذب گردشگر پس از فرانسه، اسپانیا، آمریکا و چین داراست.

صنعت حمل و نقل

ایتالیا با بهره گیری از ۴۸۴/۶۸۸ کیلومتر جاده، ۱۹/۴۵۹ کیلومتر خط آهن، و ۲/۴۰۰ کیلومتر راه آبی وضعیت مناسبی از نظر حمل و نقل دارد. همچنین وجود ۱۳۳ فرودگاه که ۹۸ سازه ی آن قابلیت پذیرش هواپیماهای بزرگ را دارد، کمک بزرگی به صنعت حمل و نقل این کشور می کند. فرودگاه **لئوناردو داوینچی** (Leonardo Da Vinci) رُم ، بزرگترین فرودگاه ایتالیا و نهمین فرودگاه پر تردد در اروپاست. شهر میلان نیز دو فرودگاه بین المللی به نام های مالپنزا (Malpensa) (رتبه ی چهاردهم اروپا) و لیناتا (Linata) (رتبه ی سی و هشتم اروپا) دارد. شرکت هواپیمایی (Al italia) در سال ۲۰۰۶، حدود ۲۴ میلیون مسافر را جا به جا کرده است و از شرکت‌های بزرگ اروپاست. ایتالیا ۵۹۱ کشتی با ظرفیت بیش از هزار تن دارد که از بنادر ایتالیا مانند: جنوا، ونیز، تارنتو، ناپل و سایر بنادر تردد می کنند. افزون بر این هزاران کشتی و قایق کوچک نیز در ایتالیا فعالیت می کنند، و هم اینک ۱۵۲ کشتی بزرگ این کشور در سایر کشورها، ثبت شده است.

کشاورزی

۸۰ درصد مناطق این کشور کوهستانی و یا دارای پستی و بلندی است و تنها ۳۸درصد از کل زمین‌های ایتالیا (۱۱/۵ میلیون هکتار) قابل کشاورزی، و ۱۵ درصد زمین های آن نیز مرتع (۴/۵ میلیون هکتار) می باشد. مناطقی که بیشترین درآمد را از نظر کشاورزی دارند در دشت‌های رود پو، لومباردی، ونتو، وامیلبا، رومانیا و پس از آن، پولیا، کامپانیا، پیه مونت و لاتزیو قرار دارند.

تولیدات کشاورزی ایتالیا بر مبنای ۱۰۰۰ تن (FAO-۲۰۰٤)

غلات	۲۳۲۶۷	دانه های روغنی	۱۵۵۳
گوشت	۴۰۷۹	گیاهان قندی	۸۴۷۳
میوه و سبزیجات	۳۴۲۷۶	تنباکووتوتون	۱۰۳
گیاهان ریشه ای	۱۸۴۴	تخم مرغ	۷۰۵
حبوبات	۱۲۶	شیر	۱۱۰۵۱

زیتون و انگور دو محصول مهم کشاورزی در ایتالیا هستند. پولیا، کالابریا، سیسیل، لاتزیو و توسکانی به ترتیب مناطقی هستند که بیشترین تولید زیتون را دارند. تاکستان‌های وسیع کرانه‌های جنوبی نیز کشور ایتالیا را در ردیف بزرگترین تولید و صادرکنندگان نوشابه‌های الکلی قرار داده است. در میان گروه فرآورده های صنعتی ـ کشاورزی، چغندر قند و توتون از اهمیت ویژه ای برخوردارند. غنی‌ترین مزارع کشت توتون ایتالیا در پولیاونتو، ابروزی، کامپانیا و اومبریا قرار دارند. بخشی از دامداری که در اقتصاد کشاورزی ایتالیا اهمیت قابل توجهی دارد، پرورش زنبور عسل است که در چند سال اخیر رشد بی‌سابقه ای نشان می دهد. همچنین طبق گزارش FAO تولید گندم این کشور به ۷/۵ میلیون تن در سال ۲۰۰۵ رسید که توانست رتبه ی هجده جهانی را کسب کند. در همان سال ایران با تولید ۱۴/۵ میلیون تن گندم رتبه ی چهاردهم را به دست آورد.

ایتالیا در زمینه ی صید ماهی، کشور چندان فعالی به حساب نمی آید و تمام فعالیت آن در طول سواحل و یا حوضچه‌های محدود مدیترانه ای متمرکز شده است. این کشور طبق آمار FAO در سال ۲۰۰۴ ، دارای۱۵.۱۹۰.۰۰۰راس انواع چهارپایان از جمله: گاو، گوسفند و بز می باشد.

شرکای اصلی کشاورزی و صنایع غذایی ایتالیا (FAO -۲۰۰۳)

واردات	فرانسه	آلمان	هلند
صادرات	آلمان	فرانسه	آمریکا

مبادلات فرآورده های کشاورزی ایتالیا (FAO -۲۰۰۳)

واردات	روغن خوراکی	سیگار	پنیر و لبنیات
صادرات	مشروبات الکلی	روغن خوراکی	فرآورده های غذایی

میزان واردات و صادرات فرآورده های کشاورزی بر حسب میلیون دلار(FAO -۲۰۰۵)

فرآورده های	صادرات	واردات
فرآورده های کشاورزی	۲۴۴۲۴	۳۱۶۴۹
فرآورده های جنگل داری	۴۳۰۳	۹۵۰۷
فرآورده های شیلات	۵۳۴	۳۹۰۴

محصولات مهم و رتبه ی جهانی کشور ایتالیا(FAO-۲۰۰۵)

نام محصول	رتبه درجهان	نام محصول	رتبه درجهان
انگور	۱	شیر گوسفند	۲
کیوی	۱	گوجه فرنگی	۴
زیتون	۱	سیب	۵
هلو	۲	پرتقال	۵
گلابی	۲	چغندر قند	۷

تاریخچه

حدود سیزده قرن پیش از میلاد، مردم اروپای مرکزی در نواحی شمالی سرزمینی که امروز کشور ایتالیا قرار دارد، ساکن شدند. سپس اتروسک‌ها در شمال رود تیبر و یونانی‌ها در کرانه‌های جنوبی ایتالیا مستقر شدند. در اواخر قرن ششم پیش از میلاد، سلت‌ها به ایتالیا تاختند و اتروسک‌ها را از دره رود پو به سوی جنوب راندند. همین سلت‌ها بودند که با سامنیت، لاتین و سابین‌ها آمیخته و با تصرف اراضی پیرامون و دوردست، امپراتوری بزرگ روم را پایه‌گذاری کردند. امپراتوری روم در سال ۳۹۵ میلادی به دو امپراتوری روم غربی و روم شرقی تقسیم شد. امپراتوری روم غربی که مقر آن در ایتالیا قرار داشت تا سال ۴۷۶ میلادی ادامه یافت. امپراتوری روم شرقی یا بیزانس که بر جنوب و جنوب شرقی اروپا و غرب آسیا حکومت می‌کرد تا سال ۱۴۵۳ میلادی دوام آورد. امپراتوری روم شرقی که خود را جانشین امپراتوری روم غربی می‌دانست و ایتالیا را از آن خود می‌شمرد، در اواخرقرن پنجم به فرماندهی تئودوریک (Theodoric) به ایتالیا حمله و آنجا را تصرف کرد. پس از مرگ تئودوریک، ایتالیا مدتی دچار هرج و مرج شد و تنها پاپ مقام و موقعیت خود را همچنان محفوظ داشت.

در سال ۵۶۸ ، لومباردها که در اتریش - مجارستان می‌زیستند به نواحی شمالی ایتالیا حمله بردند و به مرور بر سرتاسر ایتالیا به جز ایالات پاپی(Papal states) که زیر نظر مستقیم و قوانین پاپ اداره می شد و نیز سواحل جنوبی، استیلا یافتند. در نیمه اول قرن هشتم میلادی، لومباردها به روم تاختند و پاپ را وادار کردند تا از شاه فرانسه کمک بخواهد. شارلمانی پسر پادشاه فرانسه، لومباردها را مغلوب و درسال ۸۰۰ میلادی با حمایت پاپ به عنوان امپراتور روم غربی در رم تاجگذاری کرد. شارلمانی و پدرش، قلمرو پاپ را توسعه داده و خود را از تسلط امپراتوری روم شرقی رها ساختند. شارلمانی در سال ۸۱۴ درگذشت و لوئی اول پس از او به سلطنت رسید، و با مرگ وی در سال ۸۴۰ متصرفاتش میان سه تن از پسرانش تقسیم شد و ایتالیا به پسر ارشدش لوتاداول رسید. در سال ۹۶۲ میلادی اوتوی اول پادشاه آلمان به دعوت پاپ به ایتالیا حمله و به نام امپراتور تاجگذاری کرد و با اتحاد آلمان و ایتالیا امپراتوری مقدس روم را تأسیس کرد. اما تسلط امپراتوران مزبور بر ایتالیا همواره متزلزل بود. در قرن یازدهم میلادی ایتالیا به دست نورمن‌ها افتاد و چندی بعد به تصرف خاندان **هوهنشتاوفن**(Hohenstaufen) درآمد. سپس به آنژون‌ها و پادشاهان سیسیل منتقل گردید.

در سال ۱۴۹۴، ایتالیا به میدان جنگ فرانسه و خاندان **هابسبورگ** (Habsburg)مبدل گردید، جنگ‌های قرن هفدهم و هجدهم ایتالیا را به تصرف بیگانگان سوق داد. طی جنگ‌های انقلاب فرانسه، ایتالیا به تصرف ناپلئون درآمده و تغییرات فراوانی در نقشه ی سیاسی آن به عمل آمد و در سال ۱۸۰۵ رسما تحت سلطنت ناپلئون اول قرار گرفت.

کنگره وین در سال ۱۸۱۵ وضع ایتالیا را به زمان قبل از ناپلئون باز گرداند. سرانجام فعالیت‌های میهن‌پرستان ایتالیا پس از سال‌ها تلاش و مبارزه در سال ۱۸۴۸ به نتیجه رسید، به کوشش **ویکتورامانوئل** (Victor emmanuel) و **کاوور** (Cavour) و **گاریبالدی** (Garibaldi) ، ایتالیا به وحدت رسید. ویکتورامانوئل دوم درسال ۱۸۶۱ درحالی که هنوز رُم و **ونتیا** (Venetia) و بخشی از ایالات پاپی از تصرف او خارج بود، به پادشاهی ایتالیا رسید. در جنگ ۱۸۶۶ اتریش و پروس، ایتالیا به طرفداری پروس وارد جنگ شد و ونتیا را به دست آورد و رُم را نیز در سال ۱۸۷۰ تصرف، و به کشور الحاق کرد.

ایتالیا در اوایل قرن بیستم مستعمراتی مانند: سومالی، ارتیره و لیبی را در آفریقا به دست آورد وبه سرعت روبه صنعتی شدن نهاد. درجنگ جهانی اول با متفقین به همکاری پرداخت و پس از پایان جنگ، مناطقی چون تیرول جنوبی، تریست، ایستریا، جزایر والماسی ودودکانز را به دست آورد. نارضایتی‌های سیاسی و اجتماعی و اقتصادی پس از جنگ به ظهور فاشیسم منتهی شد و در سال ۱۹۲۲**بنیتو موسولینی** رهبر حزب فاشیست، به نخست‌وزیری رسید و حکومت دیکتاتوری را بنیان گذاشت. او در سال ۱۹۳۵ حبشه را تصرف کرد و در جنگ‌های داخلی اسپانیا (۱۹۳۶ تا۱۹۳۹) مداخله کرد، آلبانی را در سال ۱۹۳۹ به تصرف درآورد و در همان سال رسماً با آلمان متحد و در سال ۱۹۴۰ وارد جنگ جهانی دوم شد. در سال ۱۹۴۳ متصرفات افریقایی و همچنین سیسیل را از دست داد و در جنگ شکست خورد. به دستور شاه ایتالیا موسولینی از کار برکنار شد و ژنرال بادوگلیو مامور تشکیل کابینه گشت. وی ایتالیا را به متفقین تسلیم کرد واز جنگ دست کشید. با سقوط آلمان نازی و پایان جنگ جهانی دوم، نحوه ی حکومت ایتالیا به همه پرسی سال ۱۹۴۶ واگذار شد، و مردم ایتالیا، حکومت جمهوری را برگزیدند.

با آغاز نیمه دوم قرن بیستم، صنعت ایتالیا توسعه یافت و درآمد سرانه ی ایتالیایی‌ها افزایش چشمگیری پیدا کرد. اوضاع سیاسی آشفته ایتالیا طی دهه‌های اخیر، دولت‌ها را یکی پس از دیگری به بحران وسقوط واداشته وحتی به ربودن و قتل نخست‌وزیر مستعفی ایتالیا انجامیده است. از جمله این بحران‌ها، اکتبر ۱۹۹۷ است. در این زمان حزب کمونیست ایتالیا، دولت پرودی را به قطع پشتیبانی و جلوگیری از تصویب بودجه سال ۱۹۹۸ با این درخواست که تعداد ساعات کار هفتگی کارگران باید به ۳۵ ساعت در هفته تقلیل یابد، تهدید کرد و سرانجام دولت را وادار ساخت تا میزان ساعات کار را از سال ۲۰۰۱ برای کارگاه‌های با بیش از پانزده کارگر، به ۳۵ ساعت در هفته کاهش دهد.

در فوریه ۱۹۹۸ یک فروند هواپیمای امریکایی که در ارتفاع خیلی کم پرواز می کرد، پس از برخورد با کابل‌های هوایی انتقال نیرو سرنگون شد و بیست نفر ایتالیایی را به کشتن داد. این حادثه موجب شد که اعتراضات فراوانی بر علیه گسترش و توسعه پایگاه **آویانو** در جنوب ایتالیا که از بزرگترین پایگاه های ناتو محسوب می‌شود، صورت گیرد.

انتخابات پارلمانی سال ۲۰۰۱ به حکومت شش و نیم ساله چپ میانه در ایتالیا پایان داد و راست میانه با ائتلاف خانه آزادی با اختلاف بسیار زیادی به پیروزی رسید. در راس این ائتلاف **سیلویو برلوسکونی**(Silvio Berlusoni) ثروتمندترین مرد ایتالیا قرار داشت که به کمک شبکه عظیم رسانه ای و همچنین ارایه برنامه ی اصلاحات اقتصادی گسترده، توانست آرای زیادی را به سود این ائتلاف جذب کند. کمی پس از پیروزی برلوسکونی، طی برگزاری کنفرانس سران گروه ۸ (G8) در شهر جنوا، تظاهرات گسترده ای با شرکت ده ها هزارنفر در مخالفت با سیاست‌های جهانی‌سازی برگزار که به کشته‌شدن یکی از تظاهرکنندگان به دست پلیس منجر گردید.

با شروع مقابله امریکا با گروه القاعده در افغانستان، کشور ایتالیا همراهی کامل خود را با دولت امریکا اعلام کرد. افزون بر واگذاری تسهیلات فرودگاهی و بنادر این کشور، تعدادی از نیروهای نظامی خود را نیز راهی افغانستان کرد. در انتخابات سال ۲۰۰۶، سیلویو برلوسکونی از رقیب خود **رمانو پرودی** (Romano Prodi) عضو حزب زیتون در رقابتی نزدیک شکست خورد و پرودی نخست وزیر ایتالیا شد. در سال ۲۰۰۸ پس از ناکامی پرودی، برلوسکونی برای بار سوم به نخست وزیری ایتالیا انتخاب شد.

۱.رهبران هشت کشور صنعتی جهان: امریکا، کانادا، انگلستان، فرانسه، آلمان، ایتالیا، ژاپن و روسیه

سیاست و حکومت

نوع حکومت کشور ایتالیا، جمهوری چند حزبی با دو مجلس قانون‌گذاری است. قانون اساسی جمهوری ایتالیا در بیست و دوم دسامبر ۱۹۴۷ به تصویب، و از اول ژانویه ۱۹۴۸ لازم الاجرا شد.

ایتالیا جمهوریی دموکراتیک و براساس کار برای مردم برپا شده است. در این کشور تمامی اتباع به یک اندازه از قانون برخوردارند. این جمهوری، ضمن آن که یک پارچه وغیر قابل تقسیم است، اختیارات محلی را به رسمیت می‌شناسد. دولت و کلیسای کاتولیک هریک در حوزه ی خود حاکمیت و استقلال دارند و همه ی مذاهب در مقابل قانون برابر هستند. در ایتالیا رئیس حکومت رئیس‌جمهور است که توسط پارلمان انتخاب شده و بالاترین مقام حکومتی را دارد. در این کشور هر شهروندی که پنجاه سال داشته باشد و از کلیه ی حقوق اجتماعی وسیاسی خود برخوردار باشد، می‌تواند نامزد ریاست جمهوری شود. رئیس‌جمهور، نخست‌وزیر را منصوب می‌کند و وزرا به پیشنهاد وی انتخاب می‌شوند. دوره ی قانونی ریاست جمهوری ایتالیا هفت سال است و این مدت می‌تواند تجدید شود.

دولت جمهوری شامل رئیس جمهور، نخست وزیر و وزیران است که در مجموع هیأت وزیران را تشکیل می‌دهد. وظیفه ی دولت اجرای فرامینی است که در مجلس تصویب شده و جنبه قانونی دارند. نخست وزیر معمولاً رهبر حزب اکثریت یا برگزیده ی ائتلافی از احزاب است و اکثریت کرسی های مجلس را در اختیار دارند. قدرت اجرایی کشور نیز در اختیار نخست وزیر و وزیران کابینه می باشد.

دو مجلس ایتالیا، قوه ی مقننه این کشور را تشکیل می‌دهند. این قوه قانون‌گذاری می‌کند، به دولت رای اعتماد می‌دهد و بر کارهای دولت و اداره عمومی کشور نظارت می کند.

مجلس نمایندگان با رای مستقیم و مخفی شهروندان بالای هجده سال و دارای حقوق اجتماعی و سیاسی انتخاب می‌شود. همه اتباع بالای بیست و پنج سال می‌توانند برای نمایندگی در این مجلس انتخاب شوند. تعداد کرسی‌های مجلس نمایندگان به نسبت تعداد شهروندان تعیین می‌شود و برای هر هشتاد هزار نفر یک کرسی دراین مجلس وجود دارد. درحال حاضر دو حزب موسوم به خانه آزادی و زیتون بیشترین کرسی‌های این مجلس را به خود اختصاص داده اند.

سناتورهای مجلس سنا نیز براساس ناحیه ای انتخاب می‌شوند. هر ناحیه برای هر دویست هزار نفر یک سناتور انتخاب می کند. تعداد سناتورهای هیچ ناحیه ای کمتر از شش نفر نمی‌تواند باشد. نواحی دره آئوستا و مولیه به طور استثنایی فقط یک سناتور دارند. سناتورها با رای مستقیم همه شهروندان بالای بیست و پنج سال انتخاب می‌شوند. نامزدها باید حداقل چهل سال سن داشته باشند. نمایندگان هر دو مجلس ایتالیا برای یک دوره ی پنج ساله انتخاب می‌شوند.

ارگان‌های مدنی و جنایی، دادگاهها و دیوان محاکمات نیز قوه قضاییه را تشکیل داده و به امر قضاوت ودادگستری در ایتالیا می‌پردازند. در ایتالیا قوه قضائیه از نظام سلسله مراتب مستثنی بوده و مقام آنها دایمی است، یعنی نمی‌توان آنها را از کار برکنار و یا از خدمات معلق کرد. همچنین جز از طریق حکم سازمان‌های مربوط به خودشان، نمی‌توان محل کار و یا نوع وظایفشان را تغییر داد

۱. مجلس نمایندگان با ۶۳۰ عضو و مجلس سنا با ۳۲۶ عضو

احزاب مهم

حزب سبز: حامی محیط زیست و سیاست‌های ضد هسته ای بوده و شعبه ای از جنبش سبز اروپاست که در سال ۱۹۸۷ تاسیس شد.

جنبش سوسیالیستی: حزب راست ملی ایتالیا که حزبی نئوفاشیستی است. این حزب در سال ۱۹۴۶ تاسیس شد.

حزب دموکراتیک چپ: پیشتر حزب کمونیست ایتالیا بوده و حدود یک میلیون و چهارصد هزار نفر عضو دارد. این حزب در سال ۱۹۲۱ تاسیس شد.

حزب دموکراتیک مسیحی: جانشین حزب فاشیست سابق که سعی می‌کند موضع میانه را حفظ کند و آشکارا ضدکمونیست است. این حزب در سال ۱۹۴۳ تأسیس شد.

حزب لیبرال: هدف اصلی آن تحقق آزادی در تمامی جنبه‌های عمومی و خصوصی است. این حزب درسال ۱۸۴۸ تاسیس شده و حدود یکصد و پنجاه و سه هزار نفر عضو دارد.

حزب رادیکال: برای موضوعات مربوط به حقوق مدنی مبارزه می‌کند.

حزب جمهوری خواه: این حزب با یکصد و ده هزارنفر عضو درسال ۱۸۹۷ تاسیس شده و حامی عدالت اجتماعی در یک جامعه مدرن آزاد است.

حزب سوسیال دموکرات: پس از جدایی از حزب سوسیالیست متحد سابق در سال ۱۹۶۹ تشکیل شد.

حزب سوسیالیست: در سال ۱۸۹۲ تأسیس شد. در سال ۱۹۲۱ گروهی از این حزب جدا شدند و حزب کمونیست ایتالیا را تاسیس کردند. پیروان این حزب معتقدند که سوسیالیزم از دموکراسی و آزادی‌های فردی جدا ناپذیر است.

حزب مردم جنوب تیرول : که حزبی منطقه ای برای لاتین و آلمانی زبان ها درجنوب تیرول (Tyrol) است.

حزب زیتون (The oliver tree) : نام این حـزب توسط رومـاند پرودی استـاد اقتصـاد و نخست وزیر سـابق برگزیده شده است.

سیاست خارجی

کمتر کشوری توانسته است به خوبی ایتالیا درگیری‌های خود را با کشورهای دیگر تا حد ممکن کاهش و روابط حسنه را افـزایش دهد. ایتالیا در اروپا اختلافات دو جانبه ی قـابل ملاحظه ای را که پس از جنگ پیش آمده بود، حل کرد و مشکلات کوچکتر موجود نیز هیچ وقت نتوانست برای مدت طولانی روابط ایتالیا را با کشورهای دیگر تیره کند. شاید ضعیف‌بودن حس ناسیونالیستی در مردم ایتالیا سبب شده است که دولت بتواند مشکلات دیپلماتیک خود را به آسانی از سر راه بردارد.

ایتالیا یکی از اعضای مهم اتحادیه اروپا است، و ارتباط نزدیکی با کشورهای اروپایی و آمریکا دارد. این کشور روابط سیاسی و اقتصادی گسترده ای با کشورهای مختلف از جمله ایران در سراسر جهان دارد.

عضویت در سازمان‌ها

سازمان ملل متحد (۱۹۵۵)، یونیسف، یونسکو، سازمان تجارت جهانی (WTO)، سازمان توسعه اقتصادی (OECD)، اتحادیه اروپا، شورای اروپا، گروه هشت، ناتو (سازمان پیمان آتلانتیک شمالی،NATO) و آی. اِم. اف (صندوق بین المللی پولIMF) مهمترین سازمان‌های بین المللی هستند که ایتالیا در آنها عضویت دارد. مقر برخی سازمانهای بین المللی و اروپایی در ایتالیاست. به طور مثال FAO یا سازمان خواروبار جهانی، یکی از سازمان های تخصصی وابسته به سازمان ملل، در این کشور قرار دارد.

رابطه ایتالیا و ایران

تاریخ روابط ایران و ایتالیا به دوران اشکانیان باز می‌گردد. در آن زمان و همچنین در دوره ساسانیان ایران و رُم دو قدرت بزرگ جهانی بودند. پس از سقوط امپراتوری رُم و انقراض سلسله ساسانی، روابط دو کشور نیز دچار رکود شد، ولی پس از آن که هردو کشور استقلال ملی خودرا به دست آوردند بار دیگر روابط دو جانبه آغاز شد.

در دوران صفویه دولت ایتالیا خواستار برقراری روابط نزدیک با ایران شد و به همین منظور نماینده ای به نام کنتارینی باربارو به دربار صفوی اعزام کرد. شاه اسماعیل صفوی نیز سفیری از ایران به ایتالیا فرستاد. در دوران شاه عباس روابط دو کشور توسعه بیشتری یافت و آثار ارزنده هنری ایران از قبیل: مینیاتور، کتاب و کارهای دستی به ایتالیا برده شد که هم اکنون نیز در موزه‌های ناپل و ونیز موجود است.

در سال ۱۸۵۶، سفیر ناصرالدین شاه قاجار، اولین عهدنامه دولتی و بازرگانی را با دولت ساردینی امضا کرد. در سال ۱۸۷۳ ناصرالدین شاه به هنگام سفر به اروپا در شهرهای تورینو، میلان و بولونیا توقف کرد و ازآن پس با سفر هیات‌هایی از ایتالیا به ایران، موجبات آشنایی بیشتر مردم دو کشور با یکدیگر فراهم شد.

پس از اعلام استقلال و وحدت ایتالیا، درسال ۱۸۶۲ عهدنامه دوستی و تجارت بین دو کشور امضا شد و در سال ۱۸۸۶ دو دولت اقدام به تاسیس سفارت دایمی در پایتخت یکدیگر کردند. از آن پس روابط دو کشور براساس موازین معمول توسعه یافت.

پس از لغو کاپیتولاسیون در مهرماه سال ۱۳۱۰ شمسی (۱۹۳۱)، اولین عهدنامه دوستی بین ایران و ایتالیا براساس منافع متقابل منعقد گشت. پس از آن ایتالیا در جهت تجهیز نیروی دریایی ایران (ساخت ناو و آموزش افسران ایرانی) فعالیت‌های چشم‌گیری کرد و دولت ایران در مدت کوتاهی صاحب نیروی دریایی برای دفاع از آب‌های ساحلی خود در خلیج فارس شد.

روابط ایران و ایتالیا تا پایان سلطنت رضا شاه به مرور رو به گسترش بود تا آن که پس از اشغال ایران توسط متفقین، روابط سیاسی ایران با ایتالیا قطع شد. پس از پایان جنگ جهانی دوم، بار دیگر روابط دو جانبه در تیر ماه ۱۳۲۷ شمسی (۱۹۴۸) برقرار و سفارت ایران در رم افتتاح شد. از سال ۱۳۵۳ شمسی (۱۹۷۴) کمیسیون مشترک ایران و ایتالیا برای همکاری های اقتصادی آغاز به کار کرد. پس از این تاریخ بین رجال سیاسی دو کشور رفت و آمدها و ملاقات‌هایی صورت گرفت و تا استقرار نظام جمهوری اسلامی ایران روابط دو کشور به ویژه در زمینه اقتصادی در سطحی وسیع قرار داشت.

روابط با ایران پس از انقلاب اسلامی

همزمان با پیروزی انقلاب اسلامی ایران، افکار عمومی ایتالیا به ویژه جناح چپ جذب انقلاب اسلامی شده بود. به طوری که گروه‌های چپ راهپیمایی‌هایی نیز به طرفداری از انقلاب ایران ترتیب دادند. ولی در جریان اشغال سفارت آمریکا، ایتالیا با امریکا هم آواز شد، اقدام ایران را محکوم و خواهان آزادی گروگان‌ها شد.

همچنین در تحریم اقتصادی غرب علیه ایران شرکت کرد. همین عوامل اندکی موجب تیرگی روابط دو کشور شد، ولی رم به دلیل وضعیت اقتصادی ایتالیا و نیاز به روابط تجاری با جمهوری اسلامی ایران، سعی داشت موانع موجود را از میان بردارد و با وجود تحریم، به قراردادهای گذشته اش با ایران عمل کند.

گرچه ایتالیا در مجامع بین المللی، با توجه به پیوندهای اساسی اش با غرب به نفع جمهوری اسلامی ایران رای نداده است، ولی در مقام مقایسه با کشورهای دیگر به نسبت سعی داشته مواضع خودرا به شکلی توجیه کرده، و بانی مخالفت با جمهوری اسلامی ایران نباشد.

روابط اقتصادی

روابط اقتصادی بین ایران و ایتالیا به گذشته های بسیار دور، زمانی که ونیز مرکز تجارت بین المللی محسوب می شد، باز می گردد. ایتالیا از نظر منابع معدنی و اولیه کشور فقیری محسوب می‌شود و بیش از ۷۵ درصد انرژی مصرفی خود را از کشورهای دیگر تامین می‌کند. این امر موجب توسعه روابط بازرگانی با کشورهای مختلف، از جمله با ایران می‌باشد. با بروز جنگ جهانی دوم، این روابط برای مدت شش سال قطع شد، سپس با استقرار صلح، بار دیگر با ابعاد وسیع‌تری آغاز گردید. در فروردین ۱۳۳۸ وزارت خارجه ایتالیا پیشنهادی پیرامون مبادلات کالا بین ایران و ایتالیا را تسلیم مقامات ایران کرد. در همین دوران فعالیت شرکت‌های ایتالیایی در ایران آغاز شد که از جمله آنها می‌توان از کارخانه مونتاژ فیات نام برد. در بهمن ماه سال ۱۳۲۰ عهدنامه تجارت، اقامت و دریانوردی در تهران میان دو کشور به امضا رسید. طبق مفاد این عهدنامه، اتباع دو کشور می توانستند آزادانه به خاک کشور دیگر رفت و آمد و در آنجا اقامت کنند، و از حقوق و مزایای کشورهای « کاملهٔ الوداد » برخوردار شوند. مدت اعتبار این قرارداد پنج سال تعیین شده بود که در صورت عدم اخطار هر یک از دو طرف، برای یک سال دیگر خود به خود تمدید می شد .

در خرداد ۱۳۵۳، یادداشت تفاهمی در زمینه تشکیل کمیسیون مشترک همکاری‌های اقتصادی دو کشور در رُم به امضا رسید.

اولین اجلاس کمیسیون مشترک در سال ۱۳۵۵ در تهران برگزار شد، طی این اجلاس در زمینه‌های نفت، پتروشیمی، ایجاد نیروگاه‌های برق اتمی در ایران و سرمایه‌گذاری مشترک به منظور ایجاد بزرگراه‌ها، خطوط راه‌آهن و فرودگاه، تأسیس مجتمع فولاد در بندر عباس که بعدها به مبارکه اصفهان انتقال یافت، انرژی برق، کشاورزی و غیره توافق‌هایی به عمل آمد.

در بهمن ماه ۱۳۶۰، اولین هیأت رسمی جمهوری اسلامی ایران به سرپرستی وزیر مشاور و رئیس سـازمان برنامه و بودجه به ایتـالیا سفر کرد و امکـان همکـاری دو کشور را در زمینه طـرح‌های اقتصادی فـراهم آورد. روابط اقتصادی موجـود بین دو کشـور از جمله اجـرای طرح های در دست اقدام و طرح احداث خط لوله گازرسانی ایران به اروپا از طریق ترکیه و یونان مورد توجه و بررسی قرار گرفت .

نخستین کمیسیون مشترک اقتصادی دو کشور پس از انقلاب ، در سال ۱۳۶۷ در تهران تشکیل شد. تاکنون هفت نشست کمیسیون مشترک بین دو کشور برگزار شده که هفتمین اجلاس آن به تاریخ بیست و نه و سی دی ماه ۱۳۸۴ در تهران بود.

در سالهای اخیر روابط اقتصادی دو کشور روندی صعودی گرفت، به طوری که در سال ۲۰۰۵، حجم مبادلات تجاری دو کشور به بیش از ۵/۲ میلیارد یورو رسید. مبادلات تجاری دو کشور در یازده ماه از سال ۲۰۰۶ با ۹ درصد رشد به۵/۲ میلیارد یورو رسیده که این رقم در مدت مشابه سال ۲۰۰۵، برابر با ۴/۷۵ میلیارد یورو بوده است. صادرات ایران به ایتالیا طی مدت فوق به ۳/۶ میلیارد یورو و واردات ایران از ایتالیا ۱/۶ میلیارد یورو بوده است. در سال ۲۰۰۶، به دلیل افزایش قیمت نفت صادرات ایران به ایتالیا با ۲۳/۵ درصد رشد مواجه شده ولی واردات از ایتالیا با ۲۲ درصد کاهش مواجه شده است. در سالهای اخیر ایتالیا شریک اول تجاری کشورمان در میان کشورهای عضو اتحادیه اروپا بوده است.

اقلام عمده کالاهای صادراتی کشورمان به ایتالیا غیر از نفت و گاز طبیعی، شامل برخی مواد و کالاهای فلزی، فرآورده های گوشتی، تولیدات نساجی، تولیدات کشاورزی، فرش و کف پوش، آهن و فولاد، انواع سنگ تزیینی، مواد اولیه پتروشیمی، چرم و پوست، فیبر مصنوعی و صنعتی، گلیم، زعفران، میگو، خشکبار، و همچنین برخی وسایل و کالاهای صنعتی می باشد. در مقابل صادرات ایتالیا به ایران را عمدتا کالاهایی نظیر: ماشین آلات، ترانسفورماتور ، وسایل خانگی، قطعات خودرو ، کالاهای مربوط به صنعت چاپ ، کالاهای مربوط به متالوژی ، تولیدات شیمیایی ، کالاهای پلاستیکی مخصوص و ابزار آلات کنترل می باشد .

دو کشور در بخشهای مختلف اقتصادی همچون: صنعتی، کشاورزی، نفت و گاز، پتروشیمی، نیرو، حمل و نقل ، بانکی ، بیمه و نیروی کار و تامین اجتماعی، همکاری گسترده ای دارند.

تاکنون موافقتنامه های متعدد اقتصادی بین دو کشور شامل: موافقتنامه تشویق و حمایت متقابل از سرمایه‌گذاری خارجی، موافقتنامه گمرکی، موافقتنامه هایی در زمینه حمل و نقل هوایی ، جاده ای، دریایی، موافقتنامه اجتناب از اخذ مالیات مضاعف بین دو کشور، موافقتنامه کمک متقابل اداری، تحقیق و مبارزه با تخلفات گمرکی، همچنین یادداشت‌های تفاهم همکاری در زمینه‌های کار و امور اجتماعی، شرکتهای کوچک و متوسط، گردشگری، علمی و فن‌آوری، توسعه برق و تسهیلات اعتباری امضا شده است. در سال ۲۰۰۵، سند اجرایی یادداشت تفاهم همکاری بین دو وزارت کار و امور اجتماعی ایران و ایتالیا جهت ایجاد بستری برای گسترش بیش از پیش همکاری دو کشور در عرصه ی تبادل نیروی کار و انتقال تجارب کار آفرینی، امضا شد.

بدین ترتیب بانک سپه در رُم ، شرکت ایراسکو و شرکت مپنا و شرکت کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران در ایتالیا دفتر دارند. توضیح این که شرکت ایراسکو در زمینه خرید ، تهیه و ارسال ماشین آلات و تجهیزات مورد نیاز صنایع فولاد به ویژه فولاد مبارکه فعالیت می کند. شرکت مپنا نیز در زمینه خرید، تهیه و ارسال تجهیزات نیروگاهی تلاش می کند. از طرفی اتاق مشترک ایران و ایتالیا در تهران و رم دارای دفتر بوده و در زمینه اطلاع رسانی به شرکتهای ایرانی و ایتالیایی جهت شناسایی بازار دو کشور و یافتن همتای مناسب به منظور انجام فعالیتهای تجاری و اقتصادی فعال می باشد.

روابط فرهنگی

روابط و مبادلات فرهنگی ایران و ایتالیا از دوره ساسانیان آغاز شد. در دوران حکومت اسلامی، ایران به عنوان مهد تمدن اسلامی و ایتالیا به عنوان مرکز فرهنگی مسیحی محسوب می‌شد. در نیمه ی اول قرن دوازده میلادی کتاب الاقتصاد فی الاعتقاد اثر امام محمد غزالی، همچنین آثار ابن سینا همراه با هفتاد جلد کتاب اسلامی و ایرانی در ایتالیا به لاتین ترجمه شد. در حدود سال ۱۳۵۰ میلادی نیز کتاب الحاوی اثر معروف رازی به دستور کارلوس اول پادشاه ناپل و سیسیل به ایتالیایی برگردانده شد. در سال‌های ۱۸۸۹ ـ ۱۸۸۶ ترجمه کامل شاهنامه فردوسی به ایتالیایی انجام گرفت که مهمترین مبادله ادبی مربوط به کشور ایران و ایتالیا محسوب می‌شود. از این روی در سال ۱۹۳۳، مراسم با شکوهی در ایتالیا به مناسبت هزاره فردوسی برپا و یکی از میدان‌های رم به نام این شاعر ایرانی نام‌گذاری شد و سال ۱۹۵۱ نیز مجسمه فردوسی در این میدان نصب شد.

پس از جنگ جهانی دوم، ایتالیا از جمله مراکز مهم ایران‌شناسی در اروپا گشت و در این راستا کنگره جهانی ایران‌شناسی در رم تشکیل شد. در حال حاضر چندین انستیتو و انجمن فرهنگی مربوط به ایران در ایتالیا (وبالعکس) مشغول به فعالیت هستند. از جمله این موسسات در ایتالیا عبارتند از: ۱ـ مرکز فرهنگی ایران و ایتالیا ۲ ـ مؤسسه زبان شناسی ایران و باستان شناسی شرق ۳ ـ مؤسسه شرقی دانشگاه ناپل که در سال ۱۸۸۸ تأسیس شد.۴ ـ مؤسسه مطالعات شرقی دانشگاه رُم که فعالیت وسیعی در رشته ایران شناسی دارد. ۵ ـ مؤسسه روابط فرهنگی ایتالیا با خاورمیانه و خاور دور : این سازمان وابسته به دولت ایتالیاست و مهمترین مرکز فعالیتهای فرهنگی مربوط به ایران و خاورمیانه در آن کشور محسوب می شود.

نام و آدرس سفارتخانه،مدارس ونمایندگیهای ایران در ایتالیا و واتیکان

سفارت ایران در رُم:

آدرس: میدان نومنتانا ۳۶۱/۳۶۳ Via della camillucci a ۶۵۱- ۰۰۱۳۵ - Rome

تلفن: ۸۰- ۸۶۲۱۴۷۹ (۰۰۳۹۰۶)و ۵- ۳۲۹۴۲۹۴ -۰۰۳۹۰۶

Embassiran.Rome@hotmail.com

سفارت ایران در واتیکان:

آدرس: رم خیابان بروکسل شماره ۵۷/۰۰۱۹۸ Via bruxelles ۵۷- ۰۰۱۹۸ Rome

تلفن: ۰۰۳۹۰۶-۸۵۵۲۴۹۴-۸۵۵۲۸۹۵

کنسولگری ایران در میلان:

آدرس: میدان برج پیزا - خیابان ۲۰۱۲۳- پلاک ۶

تلفن: ۸۰۵۲۶۱۵ (۰۰۳۹۲۷)

خانه فرهنگ ایران در ایتالیا (رم): ۸-۳۰۵۲۲۰۷(۰۰۳۹۰۶) http://rome.icro.ir

مدرسه شهید باهنر ایتالیا (رم): ۶۳۳۶۱۶۳۷۱ (۰۰۳۹۰۶)

مدرسه جمهوری اسلامی ایران ـ ایتالیا (جنوا): ۴۱۹۹۱۲-۴۱۵۱۱۵

مدرسه جمهوری اسلامی ایران ـ ایتالیا(میلان): ۵۸۳۱۶۵۳۶ (۰۰۳۹۲۷)

شعبه بانک سپه ایتالیا (رم): ۴۸۸۵۶۷۵)۰۰۳۹۰۶)

دفترایران ایر در ایتالیا (رم): ۳-۴۷۴۱۱۴۲ (۰۰۳۹۰۶)

دفتر ایران ایر در ایتالیا (میلان): ۷-۴۸۵۶۲۸ (۰۰۳۹۲۷)

مناطق دیدنی و معروف

رُم (rome)

رُم پایتخت ایتالیا و مرکز استان لاتزیو (لاتیوم) است. رود تیبر (Tiber) از میان این شهر می گذرد. رُم در میانه کشور و در کنار دریای مدیترانه قرار دارد. واتیکان کوچکترین کشور جهان نیز در داخل شهر رُم محصور شده است.

این شهر آب و هوایی مدیترانه ای دارد و در آن سالانه حدود ۸۰۰ میلی متر باران می بارد. بیشترین میزان بارندگی در ماه‌های اکتبر تا دسامبر (مهر تا آذر) و کمترین آن در ماه‌های جون تا آگوست (خرداد تا مرداد) است. جولای و آگوست (تیر و مرداد) گرم‌ترین ماه‌ها با متوسط دمای ۲۸ درجه سانتی گراد و ژانویه و فوریه (دی و بهمن) با متوسط دمای ۳ درجه سانتیگراد، سردترین زمان سال پایتخت محسوب می‌شود.

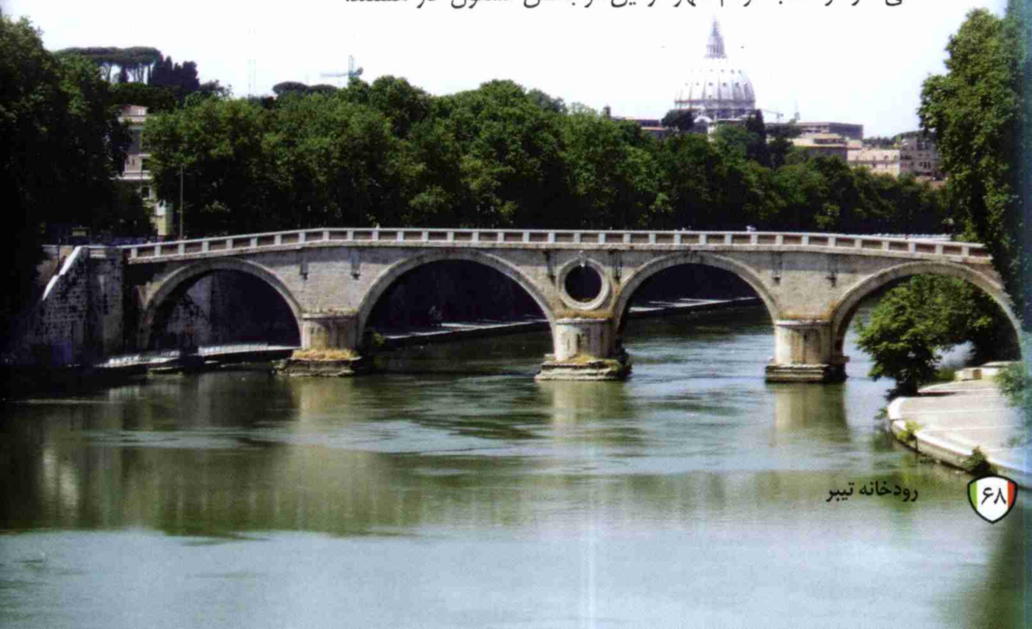

رُم قرن ها شهر جاویدان نامیده می شد، زیرا از جمله بزرگترین شهرهای تمدن غرب و پایتخت امپراتوری روم بود. پس از آن رُم به عنوان مرکز جهانی کلیسای کاتولیک و از سال ۱۸۷۱، به پایتختی ایتالیا برگزیده شد.

طبق افسانه‌های ملی ایتالیا، این شهر باستانی توسط دو برادر به نام‌های رمولوس و رموس ساخته شده است. در قرن ششم قبل از میلاد به صورت یک امپراتوری مستقل، از جمله قطب‌های مهم دنیا به شمار می‌آمد. امپراتوری روم شهر رُم را به بزرگترین و پیشرفته ترین شهر دنیای باستانی تبدیل کرد، سپس طی سه قرن مرزهای خود را از خلیج‌فارس تا انگلستان گسترش داد.

گسترش این امپراتوری وسیع تا قرن دوم پس از میلاد ادامه یافت. مناطق شهری بیش از پیش گسترده شد. معبدهای بسیار باشکوه، میادین بزرگ، سالن‌های آمفی تئاتر(۲۰ سالن تآترو ۶ سالن اصلی کنسرت برای تمام فصل ها)، سالن‌های ورزشی، بندرها، راهها، پل ها، تونل ها و کانال ها بنا شد. طراحی کنونی پایتخت ایتالیا در سال ۱۸۷۱ انجام گرفت و پس از آن رُم به سوی مدرنیزه شدن گام برداشت. در حقیقت پس از جنگ جهانی دوم بود که رُم همچون شهرهای میلان و ناپل به مرکز اداری، فرهنگی،سیاسی و اقتصادی نوینی تبدیل شد. رُم از شهرهای مهم اروپا است و در سال ۲۰۰۶ ، طبق آمار ۲۷۰۵۳۰۶ نفر جمعیت دارد.

شهر رم از نظر اقتصادی شهری فعال است، به طوری که ۷/۶ درصد تولید ناخالص ملی کشور را تولید می کند. عمده فعالیتهای اقتصادی در رم به دو بخش کارهای دولتی و توریسم تقسیم می شود و اغلب مردم شهر در این دو بخش مشغول کار هستند.

رودخانه تیبر

به طور کلی مهم ترین صنعت این شهر، توریسم است. صنعت توریسم باعث رونق صنایع زیادی در این شهر شده است. از دیگرصنایع مهم رم تولید انواع لباس، پارچه بافی، صنایع چاپ، صنایع غذایی، داروسازی، ماشین سازی و صنایع فلزی است. همچنین رم مرکز صنعت فیلم سازی ایتالیا است. از دیگر فعالیت های مهم اقتصادی رم بانکداری می باشد.

رُم نقطه ی مرکزی راه آهن کشور به شمار می آید و توسط اتوبان ها و آزادراه ها به نقاط دیگر کشور متصل می شود. فرودگاه لئونارد داوینچی رم نهمین فرودگاه پرتردد اروپا است. این فرودگاه در سی و چهار کیلومتری مرکز شهر رم در نزدیکی دریا در منطقه فیومیچینو(Fiumicino) قرارگرفته و در سال ۲۰۰۶ بیش از سی میلیون مسافر از طریق آن تردد کرده‌اند.

رم از مهمترین و اصلی ترین مراکز فعالیتها و خلاقیت های هنری اروپا و از جمله بزرگ‌ترین مراکز برای آموزش‌عالی است. نخستین‌دانشگاه این شهـر، دانشگاه لاساپینزا (La Sapienza)، در سال ۱۳۰۳ میلادی تأسیس شده است. این دانشگاه بزرگ ترین دانشگاه اروپا و دومین دانشگاه بزرگ دنیا باحدود صدوپنجاه هزار دانشجو می‌باشد. دانشگاههای دیگری مثل: تور ورگاتا(Tor vergata)، روماتیر (Roma Tre) و تعداد زیادی مدارس عالی و مراکز تخصصی نیز در این شهر قرار دارند. همچنین تعداد زیادی موسسه و دانشگاه های مذهبی در این شهر قرار دارد، از جمله: دانشگاه کشیشی گریگوریان(Gregorian)، و دانشگاه آنجلیکوم(Angelicum).

دانشگاه رم

استادیوم المپیکو رم

برخی مدارس تخصصی این شهر عبارتند از: آکادمی هنرهای زیبا، آکادمی ملی رقص، آکادمی ملی هنرهای دراماتیک۵ و هنرستان هنرهای موسیقی.

این شهر میزبان المپیک تابستانی ۱۹۶۰ و جام جهانی فوتبال ۱۹۹۰بوده و کاندید المپیک تابستانی ۲۰۱۶ می باشد. محبوب ترین ورزش در رُم، مثل اغلب شهرهای جهان فوتبال است. **استادیوم اُلمپیکو** (Olimpico) در این شهر میزبان بازی فینال جام جهانی ۱۹۹۰ بوده است. آ .ث. رُم و لاتزیو از معروف ترین باشگاه های رم و ایتالیا هستند.

هر سال در ماه می(اردیبهشت)، مسابقات تنیس آی.تی.پی(I.T.P) نیز در این شهر برگزار می‌گردد. رم همچنین مرکز فعالیتهای ورزشی دیگر همچون: بسکتبال، هندبال، والیبال و واترپلو می باشد.

پایتخت ایتالیا مرکز فعالیتهای سیاسی و سازمان های بین المللی زیادی نیز هست؛ از جمله سازمان خواروبار جهانی (FAO) ، سازمان جهانی غذا (WFP) و صندوق بین المللی برای توسعه کشاورزی .

رم شهری قدیمی است که در هفتصد و پنجاه و سه سال قبل از میلاد مسیح به وجود آمده و آثار باستانی زیادی را در خود جای داده است . اکثر ساختمان‌ها، میدان‌ها، کلیساها، مجسمه ها ، رستوران‌های زیبا و فواره‌های متعدد، یادگار دوران‌های قدیم هستند که باعث جذب جهانگردان به سوی این شهر شده است.

موزه کاپی تولین

موزه ملی رم

قصر سن آنجلو

از مشهورترین و مهم‌ترین این موزه‌ها و گالری‌ها می‌توان به موارد زیر اشاره کرد: موزه ملی رم (National museum of rome) که توسط میکل آنژ طراحی شد و مجموعه‌ای از مجسمه‌های قدیمی یونـانی و رُمی و اشیـاء قـدیمـی در آن نگـهداری می شـود. مـوزه تمـدن رومی‌ها (Roman civilization)، موزه ملی **ویلا جولیا** (Villa giulia) (نیمه قرن ۱۶) که مجموعه برجسته‌ای از هنر رومی‌ها و اتروسکن‌ها(اجداد رومی‌ها) می باشد. موزه **کاپی تولین**(Capitoline) که قدیمی ترین مجموعه ی هنری رم دراین موزه نگهداری می‌شود، در سال ۱۴۷۱ تأسیس شده و دارای اشیاء قدیمی و منحصر به فرد است. همچنین موزه قصر **سن آنجلو**(National museum of castel san tangelo) ، موزه ملی هنرهای باستانی (National gallery of antique art) ، گالری **بُرگس** (Borghese) و گالری **هنر مدرن** از مشهورترین جاذبه‌های رم می‌باشد. افزون بر این موزه و گالری‌های متعدد ، مکان‌های باستانی و شاخصی در رم وجود دارد.

کولوسیم (Colosseum) از بزرگترین جاذبه‌های توریستی و بزرگترین آمفی تئاتر و ورزشگاه رُم باستان است. دستور ساخت آن را **وسپاسیان** (Vespasian) امپراتور رُم در سال هفتاد میلادی صادر کرد. در این استادیوم، تماشاگران رُمی، نبرد گلادیاتورها و حیوانات وحشی را که تا سرحد مرگ باهم مبارزه داشتند، تماشا می کردند.

ساختمان بیضی شکل این آمفی تئاتر و ورزشگاه با ابعاد ۱۸۹ در ۱۵۶ متر، طی ده سال ساخته شد و قادر بود پنجاه هزار تماشاچی را در خود جای دهد و به وسیله سایبان کرباسی بزرگی آنها را از معرض تابش آفتاب محفوظ می داشت.

جایگاه پلکانی شکل تماشاچیان بر روی تعداد زیادی طاق از جنس بتون که اختراع رومی ها بود قرار داشت و به جهت صاف و محکم شدن سطح آن، از آجر و سنگ نیز استفاده کردند. در محیط داخلی ورزشگاه میدان یا محیطی که مبارزات در آن انجام می شد، قرار داشت. کف چوبی آن به وسیله ماسه پوشیده شده بود تا خونهای ریخته شده را جذب کند. برای برگزاری مسابقات دریایی پهلوانی، میدان را پر از آب می کردند. در زیرزمین مجموعه ای از اطاق، قفس و راهروها که گلادیاتورها و حیوانات قبل از ورود به میدان، در آنجا نگهداری می شدند، وجود داشت. بالابرهایی که قفسهای دربسته حیوانات را به بالا و داخل میدان منتقل می کردند، به وسیله قرقره کار می کردند. در حال حاضر تنها یک سوم از بنای این ساختمان باقی مانده است، آخرین مبارزه انجام شده درآن به سال پانصد و بیست و سه بعد از میلاد بازمی گردد.

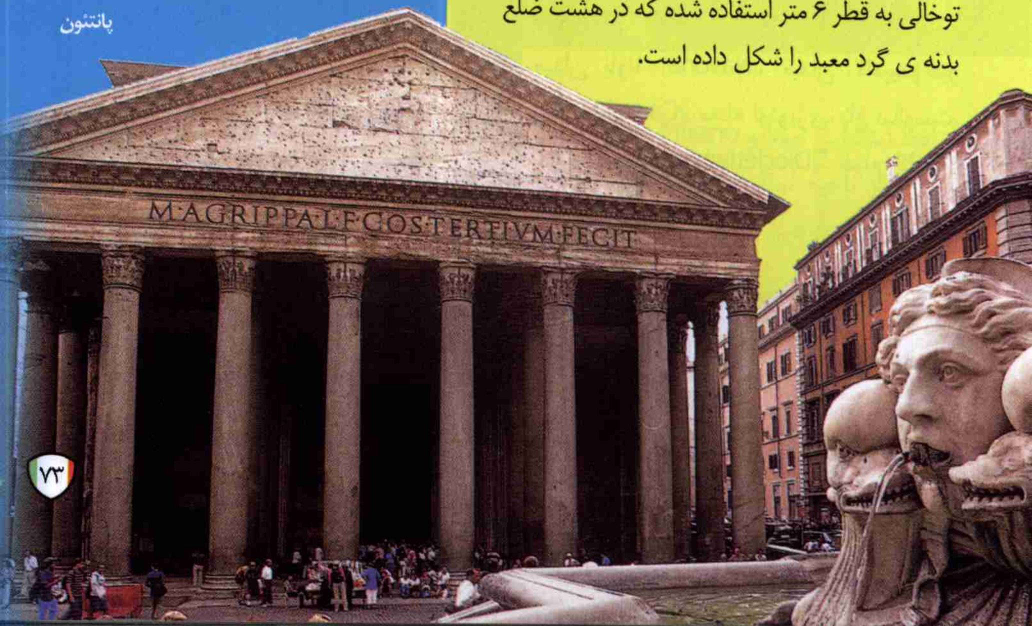
پانتئون(Pantheon) معبدی است که برای خدایان ساخته شده. پانتئون از ساختمانهای بزرگ رُم باستان است که به بهترین وجه حفظ شده و یکی از پر اهمیت ترین ساختمان ها در تاریخ معماری جهان است. شکل بیرونی این ساختمان استوانه ای و از داخل هشت ضلعی همراه با گنبدی عظیم بر بالای آن و یک ورودی مسقف چهار گوش با تعدادی ستون است. قطر گنبد بزرگ ۴۳ متر است و روشنایی ساختمان از طریق روزنه‌ی مدور و گردی در مرکز گنبد که اکولوس (Oculus) نامیده می‌شود، تامین می‌گردد.

پانتئون بین سالهای صد و هجده تا صد و بیست و هشت میلادی توسط آدریان (Hadrian) امپراتور رُم به جای معبد کوچکی که توسط حاکمی به نام مارکوس ویپسانیوس آگریپا (Marcus Vipsanius Agrippa)، بیست و هفت سال پیش از میلاد ساخته شده بود، بنا گردید. برای نگهداری چنین گنبد بزرگی از دیوارهای توخالی به قطر ۶ متر استفاده شده که در هشت ضلع بدنه ی گرد معبد را شکل داده است.

قصر کاپیتولین

سن جان لاترن

ویلای ادریان

پانتئون

تروی(Trevi)، فواره‌ای است که توسط **نیکلا سالوی** (Nicola Salvi) طراحی شده و در قرن هجده کامل گردید. این هنر یکی از آثار عصر باروک است. تندیسی از خدایان و اسب‌هایشان، زینت‌بخش این‌فواره است. وجود دو بال بر روی شانه‌های نپتون به گونه‌ای است که به‌نظر می‌آید او با ارابه‌هایش برای حرکت آماده است. گفته می شود که اگر سکه‌ای در این فواره بیندازید، سفری مجدد را به رُم برای خود تضمین و رقم زده اید.

اسپاگنا (Spagna) میدانی است با پلکان معروف که از اسپانیا الهام گرفته شده است. میدان در سالهای ۱۶۲۷ تا ۱۶۲۹ توسط برنینی، و پلکان آن در قرن هجده ساخته شد. این پلکان به کلیسای مونتی که در قرن هفده ساخته شده، منتهی می شود.

از دیگر نقاط دیدنی شهر رم می توان به: طاق کنستانتین، کالج ماریتوس، دادگاه سلطنتی، دیوانخواه رمن، مقبره اگوستوس، میدان کالونا، میدان **دل پاپولو**(Del popolo)، میدان ونیز، میدان **ناونا** (Navona)، میدان **کامپیدوگلیو** (Campidoglio)، محله لودویزی، باغ سالوست، حمام **دیوکلیتین** (Diocletian)، حمام **کاراکلا** (Carocalla)و ... اشاره کرد.

تروی

میدان اسپاگنا

میدان دل پاپولو

طاق کنستانتین

لان (Milan)

یلان (با تلفظ ایتالیایی **میلانو** Milano و نام باستانی **مدیولانیوم** Mediolanum) شهری در ال ایتالیا و مرکز ناحیه لمباردی (**لمباردیا** – Lombardia) است. بر اساس آمار ۲۰۰۶ با ۱۳۰۸۷ نفر جمعیت، دومین شهر پر جمعیت ایتالیا (پس از رُم) محسوب می شود.

یلان دارای آب و هوای مدیترانه ای با زمستان های سرد و مرطوب و تابستان های گرم و طوب است. متوسط بارندگی در این شهر۹۷۰ میلی متر است . بیشترین بارندگی در ماه های یل و می(فروردین و اردیبهشت) و کمترین بارندگی در دسامبر و ژانویه(آذر و دی) می باشد. م ترین ماه های سال این شهر، جولای و آگوست (تیر و مرداد) با ۲۸ درجه سانتیگراد و دترین ماه ها، دسامبر و ژانویه (آذر و دی) با ۳ درجه زیر صفر است.

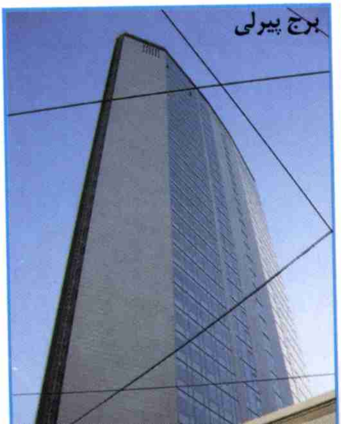

فرودگاه مالپنزا

میلان دارای ساختمانهای بلند مسکونی، ادرای، تجاری و صنعتی زیادی است. میلان شهری مدرن و پیشرفته است که توسط شهرک‌های صنعتی احاطه شده است. این شهر دو فرودگاه بین المللی دارد و پروازهای ایران به ایتالیا معمولاً از تهران به رُم و میلان است. فرودگاه **مالپنزا** (Malpensa) به همراه فرودگاه رُم، دو فرودگاه اصلی ایتالیا است. در سال ۲۰۰۶ این فرودگاه با تردد ۲۱/۸ میلیون مسافر چهاردهمین فرودگاه پرتردد اروپا محسوب شد. در همان سال فرودگاه **لیناتا**(Linata) میلان با تردد ۹/۷ میلیون مسافر سی و هشتمین فرودگاه اروپا شناخته شد. مترو میلان نیز در سال ۱۹۶۴ راه اندازی شد.

میلان مرکز اصلی دانش و هنر ایتالیا و از جمله مراکز مهم اقتصادی، تجاری و صنعتی و مرکز مد و طراحی لباس در ایتالیاست. بنا به برخی گزارش ها، میلان جزو ده شهر تجاری دنیاست. میلان مرکز تولید مواد شیمیایی و پارچه است. از دیگر تولیدات مهم این شهر می توان به: هواپیما، اتومبیل، مواد خوراکی، لباس، شیشه، چرم، ماشین، دارو و مواد پلاستیکی اشاره کرد. میلان همچنین صنایع بزرگی پیرامون نشر کتاب و آثار موسیقی دارد. همچنین بانک‌ها و مراکز اصلی بورس ایتالیا در این شهر قرار دارد. نمایشگاه بین‌المللی تجاری میلان، سالیانه در ماه آوریل(فروردین) برگزار می شود و از بزرگترین نمایشگاه‌های اروپا است. مجتمع نمایشگاهی تجاری میلان (Fiera Milano) که در سال ۲۰۰۵ افتتاح شد در حومه‌ی شمال غربی شهر ساخته شده است.

برج پیرلی

دانشگاه پلی تکنیک ایتالیا، بزرگترین دانشگاه فنی در ایتالیا است که در بیست و ششم نوامبر ۱۸۶۳ افتتاح شد. در میلان دانشگاه ها،مدارس عالی و مراکز تخصصی مختلفی فعالیت دارند.

میدان اصلی شهر، **پیاتزا دل دومو** (Piazza del Duomo) نام دارد که به دومو یا کلیسای جامع ختم می شود. دومو ساختمانی از مرمر سفید با سبک گوتیک است که در سال ۱۳۸۶ میلادی پایه گذاری و درسال ۱۹۶۵ تکمیل شده است. کلیسای جامع میلان یکی از بزرگترین کلیساهای جهان است. در درون این کلیسا کارهای هنری فراوانی وجود دارد. مقدس ترین اثر میخی است که گفته می شود از صلیب مسیح به جای مانده است. در جنوب غربی این میدان، قصر سلطنتی سن **آمبروجو** (Sant'Ambrogio) قراردارد که کلیسای قرن پانزده **سانتا ماریا ـله گراتزیه** (Santa Maria delle Grazie) در کنار آن واقع شده است . درمجاورت‌این کلیسا نیز صومعه **دومینیکن** (Dominican) که در سالن غذاخوری آن تابلوی معروف شام آخر اثر لئوناردو داوینچی (۱۴۹۴۵ تا ۱۴۹۸) نقاشی شده، قرار دارد.

مجتمع نمایشگاهی

دانشگاه میلان

پیاتزا دل دومو

پلاتزو دی بررا (Palazzo di Brera) از مراکز فرهنگی قرن هفده میلان است و شامل: هنرهای زیبا، کتابخانه و یک گالری هنری است. **پلاتزو دلامبروسیانا** (Palazzo dell'Ambrosiana) شامل: کتابخانه آمبروسیانا می باشد که در سال ۱۶۰۹ تاسیس شده و می توان آن را نخستین کتابخانه عمومی در اروپا به شمار آورد. میلان همچنین دارای موزهای عالی هنری، تاریخی، تاریخ طبیعی و انستیتو مطالعه سیاست بین الملل است.

گالری ویتوریو امانوئل دوم

گالری **ویتوریو امانوئل دوم** (Vittorio Emanuele II) از گالری‌های بزرگ بازار سرپوشیده میلان است که با شیشه مسقف شده است و در آن مغازه ، رستوران و کافه‌ها قرار دارد. این گالری توسط **جوزفه منجونی** (Giuseppe mengono) طراحی شد. در سال ۱۸۷۸، منجونی درست یک روز پیش از افتتاح گالری از سقف آن سقوط کرد و کشته شد. این گالری الهام گرفته از گالری های پاریس و لندن است. منطقه ای که گالری در آن واقع شده محل مناسبی برای خرید در میلان است.

موزه بررا

در میان موسساتی که خود را وقف فرهنگ کرده اند، می‌توان به کاخ دی بررا که در قرن هفدهم ساخته شده است نیز اشاره کرد. از سویی کاخ دل آمبروزیانا کتابخانه آمبروزیانا را درخود جای داده است.

اسکالا (Scala) نام تالار معروف اپرای میلان است که در ایتالیا تئاتر دآلا اسکالا (Teatro della scala) خوانده می شود. پس از آتش سوزی تئاتر دوکها در سال ۱۷۷۶، این تالار به دستور **ماریا ترزا**(Maria Theresa) همسر دوک اعظم اتریش ساخته شد. این مکان پیشتر کلیسایی بود به نام سانتا **ماریا دلا اسکالا** (Santa Maria della Scala) که توسط یکی از اعضای خانوده ی اسکالا، فرمانده سابق ورونا ساخته شد.

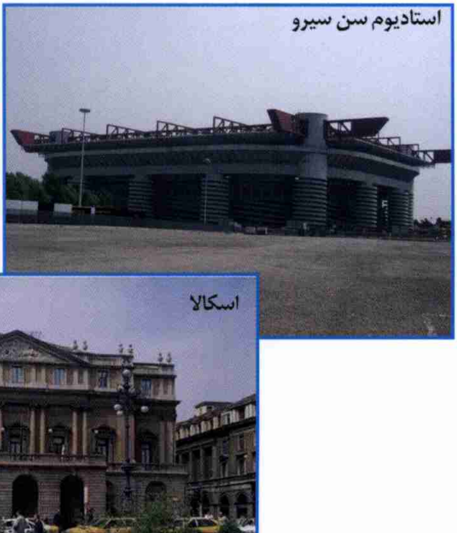
تالار جدید اپرا در سوم آگوست ۱۷۷۸ با نمایشی به نام معرفی اروپا (L'Europa Riconosciuta) اثر **آنتونیو سالیری** (Antonio Salieri) گشایش یافت. ساختمان در سال ۱۸۶۷ بازسازی و در سال ۱۹۲۱ کاملا مدرنیزه شد ولی بارها در جنگ جهانی دوم خسارت دید، تا این که در سال ۱۹۴۶ بازسازی و گشایش مجدد یافت. این تالار گنجایش نشستن ۳۶۰۰ نفر را دارد، همچنین شامل تئاتری ثانوی به نام اسکالای کوچک(PiccolaScala) است که به عنوان موزه اپرا استفاده می شود. بسیاری از مشاهیر جهان در اسکالا برنامه اجرا کرده اند. این تالار بزرگ دارای هنرستان موسیقی، دانشگاههای متعدد و موزههای جالب هنری، تاریخی و تاریخ طبیعی است.

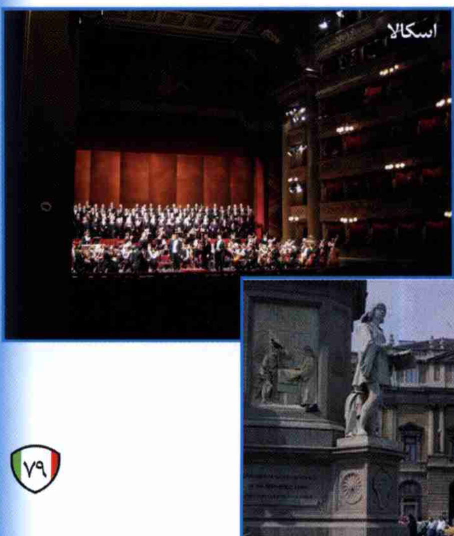
میلان در زمینه های ورزشی به ویژه فوتبال بسیار فعال است . دو باشگاه **آ. ث. میلان** (A.C.Milan) و **اینتر میلان** (Inter Milan) از باشگاه های معروف اروپاهستند. تیم آ. ث. میلان پس از رئال مادرید بیشترین جام قهرمانی اروپا را کسب کرده که آخرین و ششمین قهرمانیش در سال ۲۰۰۷ بود. ورزشگاه معروف **سن سیرو**(San Siro) در میلان نیز از دیگر دیدنیهای شهر است.

این شهر میزبان جام جهانی فوتبال در سال های ۱۹۳۴و ۱۹۹۰ و جام باشگاههای فوتبال اروپا در ۱۹۸۰ بوده است. از معروفترین فوتبالیست هایی که در میلان به دنیا آمده اند، می توان از **والنتینو مازولا، پائولو مالدینی، جوزفه برگومی، والتر زنگا، آنتونیو گابرینی، روبرتو دونادینی، فرانکو بارسی** و ... نام برد.

افزون بر فوتبال، میلانی ها در رشته های ورزشی دیگر نیز فعال هستند. تیم بسکتبال میلان (Olimpia Milano) از موفق ترین تیم های بسکتبال، و از جمله ۵ تیم برتر اروپاست.

میلان هر سال میزبان مسابقات تنیس زیر ۱۸ سال بونفیلو تروپی(Bonfiglio trophy) می باشد. این مهم ترین مسابقات جوانان در جهان است که در کلوپ تنیس میلان بازی می شود.

استادیوم سن سیرو

اسکالا

اسکالا

ناپل (Naples)

نیپولیس(Neapolis) در زبان یونانی به معنای شهر جدید و نام باستانی شهر ناپل امروز بوده است که در ایتالیا **ناپولی** (Napoli) خوانده می شود. این شهر در جنوب ایتالیا در ناحیه کامپانیا و در خلیج ناپل واقع شده و از بنادر مهم ایتالیا که در سال ۲۰۰۶ طبق آمار با ۹۸۴۲۴۲ نفر سومین شهر پرجمعیت ایتالیا پس از رُم و میلان است. ناپل برخلاف شهرهای شمالی ایتالیا، مهاجرین اندکی دارد. این شهر دارای جمعیت جوانی است.

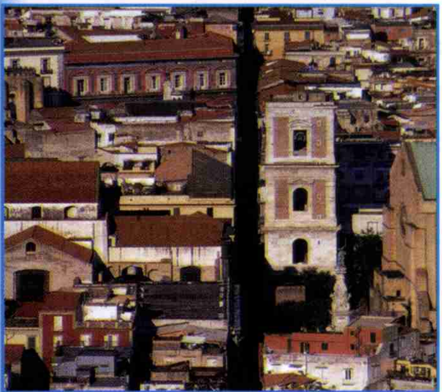
ناپل در ۱۹۰ کیلومتری جنوب شرقی رم و بین دو کوه فعال آتشفشانی **وسویوس**(Vesuvius) و **کامپی فلگری**(Campi flegri) قرار دارد. آخرین انفجاری که در کوه وسوُیوس رخ داد در سال ۱۹۴۴ بود. البته این آتشفشان ها هنوز به دلیل فعال بودنشان خطرناک اند.

شهر ناپل بر سراشیب کوهپایه های سلسله جبالی که خلیج ناپل را در دهانه دریای مدیترانه محصور کرده است، ساخته شده است. آتشفشان وسوُیوس از شهر قابل مشاهده است. این همان آتشفشانی است که شهر **پمپی**(Pompeii) را در سال هفتاد ونه میلادی زیر گدازه ها مدفون کرد.

متوسط بارندگی در ناپل ۹۴۰ میلی متر است. بیشترین بارندگی در اکتبر (مهر) و کمترین در جولای(تیر) می باشد. گرم ترین ماه سال در این شهر جولای و آگوست(تیر و مرداد) با متوسط ۲۹ در جه سانتیگراد و سردترین ماه های سال ژانویه(دی) بامتوسط ۴ درجه سانتی گراد می باشد.

ناپل افزون بر بندری بزرگ برای کشتی های مسافری و تجاری، چندین بندر کوچکتر برای کشتی‌های ماهیگیری و تفریحی دارد و در کنار صنعت اصلی که توریسم است، از صنایع کشتی سازی، مواد شیمیایی، غذایی، آهن، فولاد و ماشین سازی نیز برخوردار است.

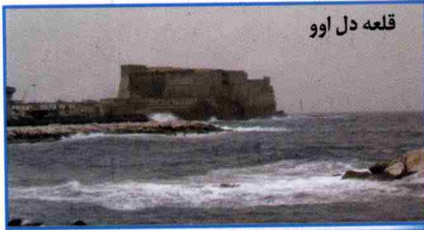
فرودگاه بین المللی **کاپودیچینو** (Capodichino) از مهمترین فرودگاههای جنوب ایتالیا با ترافیک هوایی متوسط روزانه یکصد و چهل پرواز است.

این شهر از لحاظ تاریخی ،فرهنگی و هنری بسیار غنی است. اهالی ناپل و جنوب ایتالیا، زبان و گویش مخصوص ایتالیایی- ناپلی دارند.

ناپل بین قرن شش و هفت قبل از میلاد توسط یونانی‌ها تأسیس و اسم ناپولی به معنای شهر جدید بر آن گذاشته شد. بعدها این شهر توسط رُمی‌ها، گوت‌ها، بیزانسی‌ها، لومباردی‌ها، نورمان‌ها، بوربون‌ها، اتریشی‌ها، فرانسوی‌ها و .... حاکمیت یافت. امروزه آثار و نشانه‌هایی از همه‌ی قوانین، بناها و آثار تاریخی آن دوران را در فرهنگ و آداب ورسوم موجود، شاهدیم.

ناپل به جهت زندگی رنگارنگ خیابانی، غذاهای اسپاگتی، پیتزا و نیز به خاطر اکثریت ساکنین یونانی این شهر و ترانه هایش به ویژه سبک بل کانتو (Bel canto ، ترانه زیبا)، معروف شده است . ناپل جایگاه قلعه‌های بی شمار و مکانهای جالب است.

قلعه دل اوو

قلعه سلطنتی

از همه مهم تر این که در نزدیکی ناپل دو شهر باستانی و سوخته **پمپی و هرکولانئوم** قرار گرفته که پیرامون آن توضیح خواهیم داد.

شکل ظاهری ناپل بسیار جالب و دیدنی است؛ شهر دارای کوچه های باریک و پیاده روهایی شلوغ است. در این کوچه ها به ندرت دو ماشین می توانند از کنار هم عبور کنند. کوچه ها، محل عبور موتورسوارها و دوچرخه ها است که هرج و مرج خاصی را به وجود آورده اند. در نزدیکی این کوچه های باریک و ساختمانهای قدیمی، مغازه ها و کلیساهای مختلفی دیده می شود. بیشتر این کلیساها به سبک باروک و روکوکو می باشد.

قلعه **دل اوو** (Dell'Ovo) متعلق به قرن دوازده، روی جزیره ای سنگی که توسط گذرگاهی به شهر متصل است واقع شده است.

در بندر نیز قلعه قرن سیزدهمی **نوو** (Nuovo) بنا شده، بر بلندای گسل و تپه‌ای رو به شهر نیز، قلعه قرن چهاردهمی **سنت المو** (Sant'Elmo) خودنمایی می کند.

کاخ سلطنتی **پلازو ریله** (Palazzo Reale – Royal palace) در اوایل قرن هفدهم ساخته شده و اکنون از جمله کتابخانه های ملی و قابل توجه ناپل و شامل مجموعه ی ارزشمندی از کتاب های دستنویس است. در کنار این کتابخانه، تئاتر **سن کارلو**(ساخته شده سال ۱۷۳۷ و بازسازی سال ۱۸۱۶) قرار دارد که از مشهورترین تئاترهای اپرا در سراسر اروپا به شمار می‌آید.

قلعه نوو

موزه ملی ناپل به جهت دارا بودن نقاشی های زیاد یونانی- رومی، و نیز مجسمه های یافته شده از شهر پمپی، **هرکولانئوم** (Herculaneum) و حومه شهر ناپل، زبانزد است. این موزه همچنین دارای مجموعه ای غنی از نقاشی های مجلل فرانسوی است.

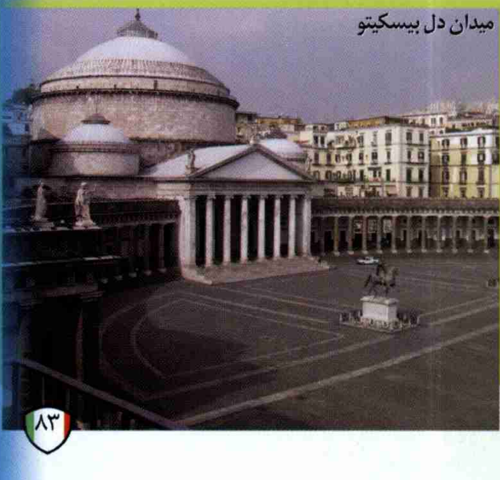
کلیسای جامع **سن جنارو**(San Gennaro) از جمله معروفترین کلیساهای ناپل است که ساخت آن در قرن سیزدهم شروع و تا قرن نوزدهم قسمتهای زیادی از جمله، نمای سر در به آن اضافه شده است. مقبره سن **جنوریوس**(St. Januarius) محافظ مقدس شهر، در این کلیسا واقع شده که در ماه های می و سپتامبر (اردیبهشت و شهریور) انباشته از جمعیتی است که به معجزه این شخص اعتقاد دارند. کلیسای **سن دومنیکو ماجیوره** (San Domenico Maggiore) دارای نمای داخلی زیبایی است و انباشته از پیکره و نقاشی های دیواری است. در کنار این کلیسا صومعه دومنیکن واقع شده که **سن توماس اکینز**(Saint Thomas Aquinas)فیلسوف معروف ایتالیایی در آنجا زندگی کرده و درس می خوانده است. **گالری اُمبر تو**(Umberto gallery) در قرن نوزده افتتاح شد. این گالری دارای گنبد شیشه ای، و دارای فروشگاه ها و مغازه های انبوه است.

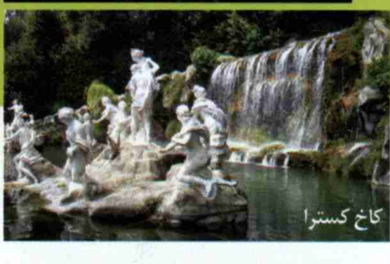
میدان **دل پل بیسکیتو** (Piazza del Plebiscito): بزرگترین میدان شهر ناپل و به شکل نیم دایره است. نام میدان از تمایل مردم برای اتحاد کشور در سال ۱۸۶۰ الهام گرفته شده است. در سمت شرق میدان کاخ سلطنتی و در قسمت غربی،کلیسای **سن فرانسیسکو** (San Francesco di Paola) وجود دارد. **کاخ کسترا**(Caserta Palace): این کاخ محل اقامت پادشاهان **بوربون**(Bourbon) که در ناپل حکومت می کردند بوده است. کسترا بزرگترین قصر و شاید بزرگترین ساختمانی باشد که در قرن هجدهم در اروپا ساخته شده است. بنای ساختمان آن به دستور چارلز هفتم در سال ۱۷۵۲ شروع و در سال ۱۷۷۴ به پایان رسید.

موزه ملی باستان شناسی ناپل

میدان دل بیسکیتو

کاخ کسترا

موزه ملی باستان شناسی ناپل (Naples National Archaeological Museum) : این موزه از معروفترین موزه های دنیاست. این موزه در ابتدا به عنوان پادگان و قرارگاه نظامی در بالای تپه سانتاترزا ساخته و سپس به موزه تبدیل شد. در این موزه آثاری از شهرهای مدفون شده ی پمپی و هرکولانیوم و نیز دوران یونان باستان ، روم و مصر وجود دارد.

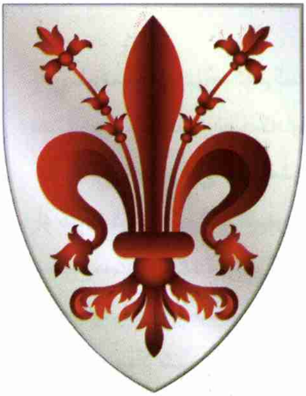
کلیسای سانتاچیارا (Church of santa chiara): این کلیسا طی سالهای ۱۳۳۰-۱۳۱۰ توسط پریماریو(Gagliardo Primario) با سبکی از کوتیگ و معماری لاتین ساخته شد. بسیاری از هنرمندان دیگر نیز در این کلیسا هنرنمایی کرده و به آثار هنری آن افزوده اند.

میدان دانته با مجسمه ای از دانته در وسط میدان یکی از دیدنیهای شهر ناپل است.

افزون بر دانشگاه های معتبر، ناپل دارای موسسه آموزش نیروی دریایی، مدرسه زبانهای خارجی، هنرستان موسیقی و آکادمی هنرهای زیبا است.

کلیسای سانتاچیارا

گالری آمبرتو

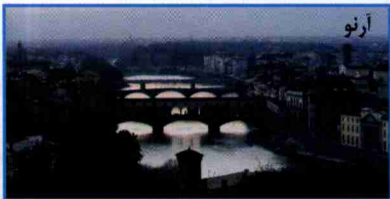
فلورانس(Florence)

فلورانس نام شهر باستانی فلورنتیانا می باشد که در ایتالیا **فیرنزه** (Firenze) نامیده می شود. این شهر در ایتالیای مرکزی و مرکز ایالت توسکانی است که رود **آرنو**(Arno) در آن جاری و ۳۶۶۹۰۱ نفر جمعیت (۲۰۰۶) دارد. فلورانس دارای آب و هوای مدیترانه ای است. متوسط بارندگی در این شهر ۹۱۹ میلی متر است. بیشترین بارندگی در ماه نوامبر(آبان) و کمترین آن در جولای(تیر) می باشد. گرم ترین ماه های سال جولای و آگوست(تیر و مرداد) با متوسط ۳۱ درجه سانتیگراد و سردترین ماه ها در دسامبر و ژانویه(آذر و دی) با متوسط۲ درجه سانتیگراد است.

فلـورانس یک قرن پیش از میلاد تحت نظارت **ژولـیوس سـزار** تاسیس شده و مستعمـره رومی‌ها بود. درطول قرون چهارده و شانزده دراقتصاد، علم و به ویژه هنر به پیشرفت‌های چشمگیری دست یافت و به یک مرکز تجاری بزرگ تبدیل شد. به نظر می آید که این شهر محـل تولد رنسانس ایتالیا است. در سال‌های ۱۸۶۵ تا ۱۸۷۱ فلورانس پایتخت پادشاهی ایتالیا بود. این شهر به آتن قرون وسطی معروف است.

آرنو

آرنو

ساختمانهای دوره گوتیک و رنسانس ، موزه ها، گالری های هنر و پارک های آن بسیار مشهور است. گفته شده که از هزار هنرمند معروف اروپا، حدود سیصد و پنجاه نفر آنها یا متولد فلورانس و یا در این شهر مشغول به کار بوده اند.

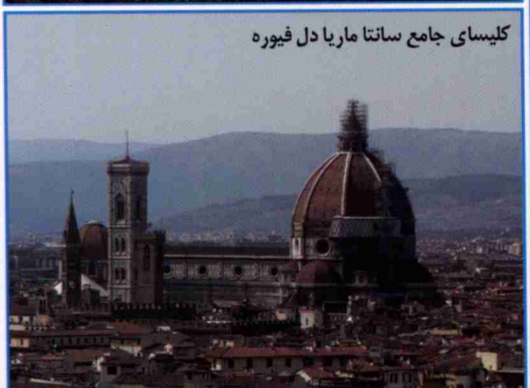
از سوی دیگر فلورانس شهری اقتصادی، تولیدی و ترابری مهم محسوب می شود. بازار روغن زیتون، سبزیجات، میوه و گل آن بسیار پر رونق است. راه آهن و اتوبان اصلی ایتالیا که شمال و جنوب را به هم متصل می کند از فلورانس می گذرد. بسیاری از فلورانسی‌ها در صنعت ساخت مبلمان، مواد شیمیایی، کائوچو و صنایع دستی مختلف فعالیت می‌کنند. این دست آوردها با نقاشی‌های زیبا برروی سرامیک، کریستال و فلز به اوج خود می‌رسد.

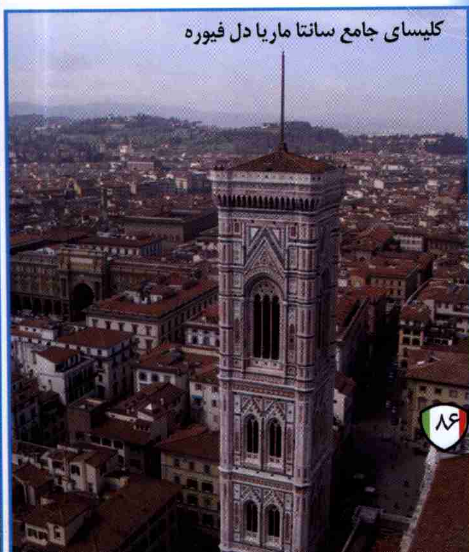
صنایع دستی آن از جمله دست آوردهای نقره و جواهرات(به ویژه طلا و کنده کاری جواهرات)، حصیربافی، چرمی، شیشه ای، کوزه گری، اثاث چوبی و قلاب دوزی آن نیز بسیار معروف است.

فلورانس پوشیده از برج ها و کلیساهای تاریخی است که مشهورترین آنها کلیسای جامع **سانتا ماریا دل فیوره** (Santa maria del fiore) است. کلیسای جامع فلورانس از نشانه‌های پیشرفت فلورانس است.

این کلیسا در قرن سیزدهم ساخته شد، اما طراحان قرن سیزدهم کلیسای جامع فلورانس، نتوانستند محاسبات ساخت گنبدی با قدرت کافی برای پوشش منطقه وسیع مرکز آن، که حدود ۴۲ متر بود را انجام دهند، تا این که معماری به نام **فیلیپو برنه لسکی**(Filippo Brunelleschi) در سال ۱۴۲۰ راه حل این مشکل را پیدا کرد.

کلیسای جامع سانتا ماریا دل فیوره

کلیسای جامع سانتا ماریا دل فیوره

کلیسای جامع سانتا ماریا دل فیوره

او ساختمانی را طراحی کرد که خود بنا و سنگینی بار سقف را تحمل کند. گنبد هشت ضلعی از حلقه های افقی آجری و سنگی تشکیل می شد. برآمدگی های ماسه سنگی و هلالی روی گنبد، آن را محکم تر می کرد.

کلیسای **سانتا کروچه**(Santa Croce) از دیگر ساختمان های معروف فلورانس است که در قرن سیزده و چهارده ساخته شده و به عنوان مرکز پیدایش رنسانس از آن یاد می شود. مجسمه پنج متری داود اثر نقاش، معمار و مجسمه ساز معروف ایتالیایی میکل آنژ، یکی از پیکره های معروف فلورانس است.

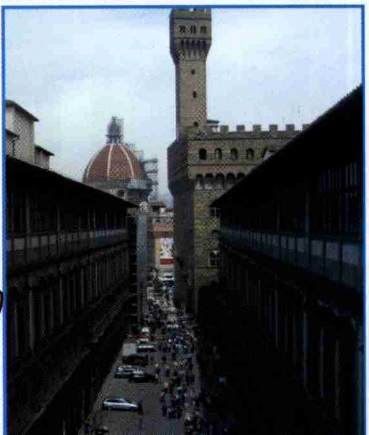
کلیسای **سانتا ماریا نولا**(Santa Maria Novella) از جمله زیباترین کلیساهای فلورانس است که در اواخر قرن چهارده و اوایل قرن پانزده ساخته شده و با نقاشی‌هایی زیبایی تزیین شده است.

موزه هنری **پلازو دلی یوفیزی**(Palazzo degli Uffizi) معروفترین موزه فلورانس است. ساختمان آن متعلق به قرن شانزدهم بوده و ادارات دولتی و دادگاه‌ها در آن تشکیل می‌شده‌اند. هم اکنون آثار نقاشی نفیسی از هنرمندان بزرگ ایتالیا و فرانسه در آن نگهداری می شود. موزه معروف **بارگلو** (Bargello) با نمایشگاه مجسمه هایش از جذاب‌ترین موزه‌ها است.

گالری پلازو دلی یوفیزی

کلیسای سانتا ماریا نولا

کلیسای سانتا کروچه

کتابخانه مرکزی فلورانس از بزرگترین کتابخانه های ایتالیاست و حاوی بیش از چهار میلیون جلد کتاب و جزوه و هزاران کتاب دستنویس، نقشه و نامه است. این شهر زادگاه بزرگترین ادیب و شاعر ایتالیا دانته آلیگیری نیز می باشد.

فلورانسی ها به گذشته، مشاهیر علمی، هنری، معماری و بناهای هنری شان که همواره از بزرگترین آثار هنری به شمار می‌روند، افتخار می کنند. در میان مشهورترین نوابغ و انسان‌های بزرگ که در این شهر زندگی می کردند، می‌توان به لئوناردو داوینچی، میکل آنژ، دانته و گالیله اشاره کرد.

امروزه در هرسال بیش از ۵/۲ میلیون توریست از فلورانس دیدن کرده و همگی آنها معماری، موزه‌ها و هنر این شهر را تحسین می کنند.

پالـرمو (palermo)

پالرمو با نام باستانی **پنورموس**(Panormus) بندری در شمال غربی ساحل جزیره سیسیل با ۶۷۰۸۲۰ نفر جمعیت (سال ۲۰۰۶) و مرکز استان پالرمو است. پالرمو بزرگترین شهر بندری و مقر اداری و اجرایی منطقه خودمختار سیسیل است. این شهر در قرن هشتم قبل از میلاد توسط فنیقی ها ساخته شد ولی یونانی ها اسم پنورموس را بر آن گذاشتند.

متوسط بارندگی در پالرمو ۶۰۹ میلی متر است. بیشترین بارندگی در اکتبر(مهر) با متوسط ۹۹ میلی متر و کمترین میزان بارندگی در ماه جولای(تیر) با متوسط ۵/۱ میلی متر است. گرم ترین ماه های سال در این شهر جولای و آگوست (تیر و مرداد) با متوسط ۲۹ درجه و سردترین ماهها ژانویه و فوریه(دی و بهمن) بامتوسط ۱۰ درجه‌ی سانتی‌گراد می‌باشد. آب و هوای پالرمو مدیترانه ای با زمستانهای معتدل و تابستانهای گرم است.

این شهر از مراکز مهم تجاری ایتالیا است. صنایع کشتی‌سازی، فولاد، مبلمان، تولیدات چرم، شیشه، مواد شیمیایی، پارچه، سیمان و کاغذ در این شهر رواج دارد.

تیم فوتبال پالـرمو درگـروه آ ایتالیا بازی می کند. سال ۱۹۰۶در نزدیکی شهـر پالـرمو جـاده‌ای نیـز برای مسـابقات اتومبیل رانی به نام تارگا فلـوریو (Targa florio) ساخته شد.

فرودگـاه بین المللی پالرمو در ۳۲ کیلومتری غرب پالرمو به نام فالکـونه بورسلینو ـ پونتـا رایـزی (Falcone-BorsellinoPunta Raisi Airport) است.

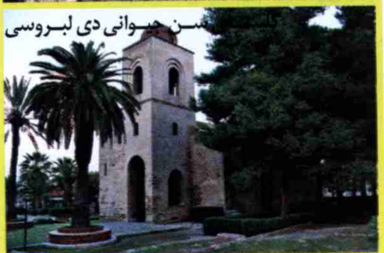
در این شهر انبوهی از ساختمان‌های قدیمی به چشم می‌خورند. قدمت بعضی از ساختمان‌ها، گاه به سال ۱۱۴۰ میلادی باز می‌گردد. ساختمانهای قدیمی شهر، نمایان‌گر نفوذ عربها، بیزانس، نورماندی و اسپانیایی هاست. از جمله این ساختمان‌ها می‌توان به کلیسای جامع پالرمو اشاره کرد. این بنا نخست به عنوان مسجد توسط مسلمان‌ها ساخته، ولی در سال ۱۱۸۵ به کلیسا تبدیل شد.از دیگر دیدنی های این شهرمی توان به:کلیسای کوچک **پالاتین**(۱۱۴۰)(Palatine)، **کلیسای سن جیوانی دلی ارمیتی** (۱۱۳۲) (San Giovanni degli Eremiti)، **کلیسـای سـن جیـوانی دی لبـروسی** (۱۰۷۱) (San Giovanni die Lebbrosi)، **کلیسای مـارتورانا** (Martorana) و **کلیسـای سـانتا ماریا دلا گـانیـا** (Santa Maria della Gangia) اشاره کرد.

دانشگاه پالرمو در سال ۱۷۷۷ تاسیس شده است.

میدان پروتوریا (Piazza Pretoria) متعلق به قرن شانزده که توسط فرانچسکو کاملیانی و میکل آنجلوناکرینو طراحی شده از دیگر آثار باستانی این شهر است.

کلیسای جامع پالرمو

کلیسای سن جیوانی دی لبروسی

سن جیوانی دی لبروسی

میدان پروتوریا

تورین (turin)

تـورین (که به ایتالیـایی تورینـو Torino گفـته می شود) در شمال غربی ایتالیا و مرکز استان تورین از منطقه (Piedmont or Piemonte) در محل اتصال دو رود پو و دورا ریپاریا (Dora riparia) واقع شده‌است. جمعیت این شهر (سال ۲۰۰۶) حدود ۹۰۰۶۰۰ نفر است.

شهر تورین از شمال و غرب به کوه های آلپ و از جنوب به تپه‌های مونفراتو(Monferrato) متصل می‌شود. متوسط بارندگی سالانه در این شهر ۸۵۰ میلیمتر است. سردترین ماه سال ژانویه (دی) با منهای ۲ درجه و گرم ترین ماه، جولای(تیر) با ۲۷ درجه سانتی گراد است. آب و هوای تورین در تابستان معتدل و در زمستان سرد است. برف و یخبندان در زمستان تورین متداول است.

نام تورین از واژه‌ی tau گرفته‌شده‌است‌که واژه‌ای سلتی و به‌معنای کوهستان است. همچنین واژه‌ی تورینو واژه‌ای ایتالیایی به‌معنای "گاو نر کوچک" و این سمبل شهر است.

این شهر مرکز بزرگ فرهنگی - صنعتی است و تولیدکنندگان وسایل نقلیه‌موتوری، چرم، لباس، وسایل پلاستیکی و صـنایع‌غذایی در آن فعالیت می‌کنند (اولین شکلات جامد در کارخانجات شکلات سازی تورین تهیه شد).

امروزه تورین یک مرکز بزرگ صنعتی است و دفتر مرکزی و خطوط اصلی تولید کمپانی فیات (بزرگترین کمپانی اتومبیل سازی ایتالیا) در آن واقع شده است.

این شهر همچنین محل استقرار ساختمان لینگوتو(Lingotto) نیز هست که زمانی بزرگترین کارخانه ی تولید اتومبیل در جهان بوده و اکنون در آن تالار همایش، سالن برگزاری کنسرت، گالری هنری، مرکز خرید و هتل قرار دارد. کمپانی های بزرگ دیگری نیز در تورین فعالیت می کنند که عبارتند از: **لانچیا**(Lancia) (اتومبیل سازی)، **پینین فارینا** (Ppininfarina)، **برتونه** (Bertone) ، **ایتال دیزاین** (Italdesign) (دفتر طراحی اتومبیل) و **اسپارکو** (Sparco) (تولیدکننده قطعات اتومبیل مسابقه ای).

مکان‌های دیدنی:

به‌جز کلیسای جامع **سن جیوانی باتیستا** (Cathedral of San Giovanni Battista) که متعلق به اواخر قرن پانزدهم است، اغلب بناهای عمومی مهم در تورین متعلق به قرن‌های هفده و هجده هستند که به سبک باروک ساخته شده‌اند. در کلیسای کوچک کفن مقدس، واقع در کلیسای جامع، ظرفی وجود دارد که حاوی کفنی است که گفته می شود حضرت مسیح را در آن دفن کرده بودند.

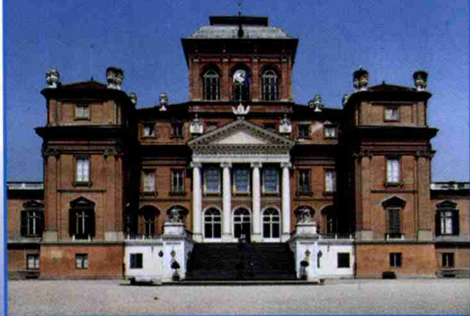
سن جیوانی باتیستا

از دیگر نقاط قابل توجه اسلحه‌خانه **آرمریا رئاله** (Armeria Reale) است که موزه جالب توجهی از اسلحه و جنگ‌افزارها است. **پلازو مادама** (Palazzo Madama) قصری است که اکنون موزه هنرهای باستان می باشد. **پلازو کارینانو** (Palazzo Carignano) زادگاه ویکتور امانوئل دوم (Victor Emmanuel II) پادشاه ایتالیا (۱۸۶۱تا۱۸۷۸) است.

نیایشگاه **موله آنتونلیانا** (Mole Antonelliana) در سال ۱۸۶۳ به عنوان پرستشگاه یهودیان و فرهنگستان علمی ساخته شده که از معروفترین بناها در تورین است.

سوپرجا باسیلیکا (Superga Basilica) که در سال ۱۷۳۱ تکمیل شده، آرامگاه و زیارتگاه خاندان ساوی (Residan of the royal house of Savoy)، دودمان پادشاهی شمال ایتالیاست که بر گسلی رو به شهر واقع گردیده است.

پلازو کارینانو

پلازو مادама

ورزش در تورین جایگاه ویژه‌ای دارد . سال ۲۰۰۶ المپیک زمستانی درشهر تورین برگزار شد. تیم فوتبال یوونتوس (Juventus) این شهر از معروفترین باشگاه های فوتبال اروپاست. این تیم جام های بسیاری را کسب کرده است که از جمله دو بار قهرمانی باشگاههای اروپا و بیست و هفت بار قهرمانی لیگ ایتالیا می باشد. مالک اصلی این باشگاه خانواده رانیلی، سناتور مرحوم و معروف و سهامدار اصلی کمپانی فیات است. از فوتبالیست های مشهوری که در این شهر به دنیا آمده اند، دل پیرو و ماتزولا هستند. دیگر تیم فوتبال معروف تورین، اف.اس. تورینو است.

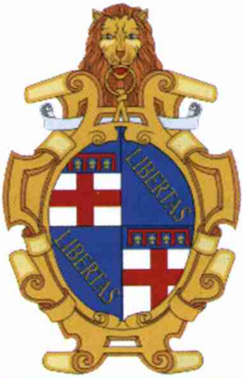

گالری سوبالپینا

سوپرجا باسیلیکا

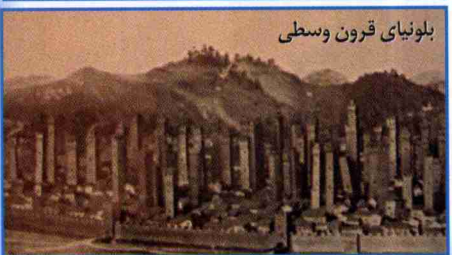
بولونیا (Bologna)

بولونیا شهری در شمال ایتالیا و مرکز استان بولـونیاست و در دشتی حاصلخیز در کوهپایه رشته کوه‌های آپنین واقع شده است. بولونیا ۳۷۳۷۴۳ نفر جمعیت(سال ۲۰۰۶) دارد. این شهر مرکز بزرگ نقل و انتقالات و بازار کشاورزی و نیز مرکز تلاقی جاده های اصلی و راه آهن است که شمال ایتالیا را با مدیترانه و سواحل جنوبی آدریاتیک پیوند می‌زند. صنایع اصلی آن تولید ماشین های کشاورزی، فولاد، فرآورده های غذایی، وسایل نقلیه موتوری و مواد شیمیایی است.

آب و هـوای بلونیا مدیترانه ای است، حداکثر دما در ماه های جولای و آگوست(تیر و مرداد) با متوسط ۳۰ درجه و حداقل دما در ژانویه(دی) با متوسط ۲- درجه گزارش شده است.

متوسط بارندگی سالانه بلونیا ۷۱۰ میلیمتر است. بیشترین بارندگی در نوامبر(آبان) با متوسط ۸۱ و کمترین بارندگی در جولای (مرداد) با متوسط ۴۳ میلیمتر است.

بلونیای قرون وسطی

بولونیا مرکز بزرگ آموزش و فرهنگ در قرون وسطی و اوایل رنسانس بود. در مرکز این شهر ساختمان های نما آجری و گچی سیمانی به رنگ های گرم، گذرگاه های مسقف با مغازه های کوچک، خیابان های سنگ فرش شده و میادین بی شمار دیده می شود.

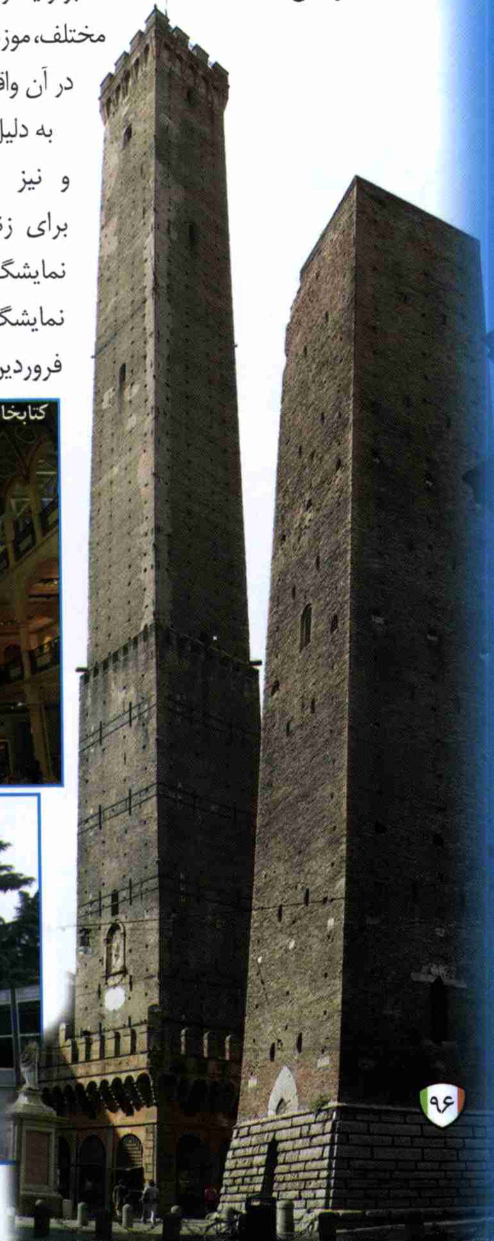
دانشگاه(Alma mater studiorum) بولونیا از جمله قدیمی ترین دانشگاه های جهان است که در سال ۱۰۸۸ ساخته شده است. بولونیا مرکز فرهنگی وآموزشی است. دانشگاهها و مراکزآموزشی مختلف، موزه های نقاشی، باستان شناسی و صنایع باستانی توسکانی در آن واقع است.

به دلیل موقعیت جغرافیایی شهر، وضعیت فرهنگی و علمی و نیز دلایل دیگر، بولونیا از بهترین شهرهای ایتالیا برای زندگی است. در مرکز نمایشگاهی شهر، همواره نمایشگاه‌های متعددی برگزار می شود و از جمله، بزرگترین نمایشگاه تخصصی کتاب کودک و نوجوان جهان که در فروردین ماه برگزار می شود.

کتابخانه بولونیا

نمایشگاه بولونیا

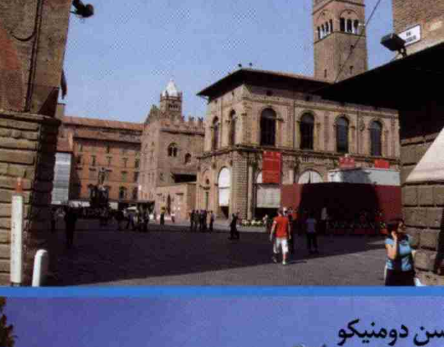
مکان های دیدنی:

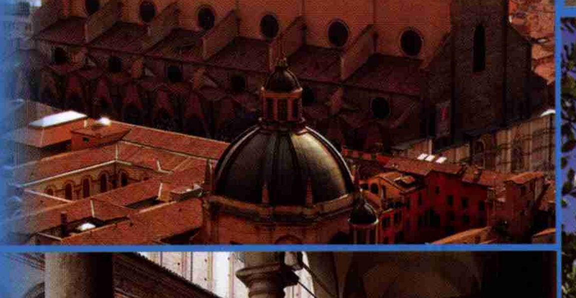
سن پترونیو (San Petronio) کلیسای بزرگ بولونیا است. این کلیسا مقابل میدان اصلی و بزرگ شهر بلونیا (Piazza Maggiore) واقع شده است. ساخت این میدان در سال ۱۳۹۰ شروع شد، اما نماهای ظاهر آن هیچگاه کامل نشد. محوطه‌ی وسیع درونی آن به سبک گوتیک است.

از کلیساهای قابل توجه دیگر، **سن دومنیکو** (San Domenico) است که در سال ۱۲۲۱ احداث، اما بین ۱۷۲۹ تا ۱۷۳۲ به کلی اصلاح و دگرگون شد.

دیگری کلیسای **سن فرانچسکو** (San Francesco) است. ساخت آن از سال ۱۲۳۶ تا ۱۲۶۳ طول کشید و پس از خساراتی زیاد که در جنگ جهانی دوم دید، مرمت شد.

سینا (Siena)

شهر سینا با نام باستانی **سینا جولیا** (Saena Julia) شهری در ایتالیای مرکزی ، ناحیه توسکانی، جنوب غربی فلورانس و مرکز استان سینا است.

این شهر بنای قرون وسطایی خود را همچنان حفظ کرده است، از جمله: دیوار و دروازه هایی که اطراف شهر کشیده شده است. بدین جهت یونسکو مرکز شهر سینا را در فهرست آثار میراث فرهنگی خود درج کرده است. این شهر توسط **سنیو** (Senius) و **آسکانیو**(Ascanio) ، پسران **رموس**(Remus) تاسیس شد.

سینا شهری توریستی و مرکز تجارت سنگ مرمر است. تولیدکنندگان بزرگی در زمینه مواد شیمیایی، کود و پارچه در این شهر فعالیت دارند، همچنین خاک های قهوه ای مایل به زرد که در نقاشی استفاده می شود، در حومه این شهر تولید می شود.

کلیسای جامع شهر با سنگ های مرمر رنگارنگش مشخص است. ساخت این کلیسا در سال ۱۱۹۶شروع و تا سال ۱۲۱۵ قسمت اعظم آن تکمیل شد. در سال ۱۳۱۳ برج ناقوس شش طبقه ای هم به آن اضافه شد. کلیسای جامع (قرن ۱۱ تا ۱۴) یکی از مثال های بارز معماری سبک گوتیک ایتالیا است. ساختمان سبک گوتیک شهرداری که در سال ۱۲۸۸ ساخت آن شروع و در سال ۱۳۰۹ خاتمه یافت، حاوی نقاشی‌های بی‌شماری از هنرمندان این شهر است. از مراکز آموزشی قابل توجه این شهر می توان به دانشگاه سینا (سال ۱۲۴۰) اشاره کرد. در سال ۲۰۰۴ جمعیت سینا ۵۴۴۹۸ نفر گزارش شده است.

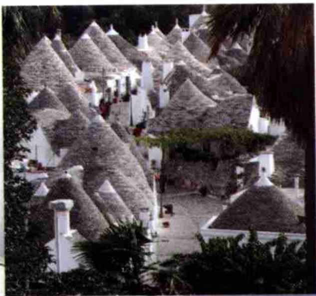

کلیسای جامع

آلبرو بلو(Alberobello)

شهر کوچک آلبرو بلو با جمعیت حدود ده هزار نفر در ناحیه آپولیا (Apulia) در جنوب شرقی ایتالیا و از شهرهای استان باری است. این شهر به خاطر خانه‌های آهکی غیر معمولش که ترولی(Trulli ـ لغتی یونانی به معنی گنبد) نامیده می‌شود، شهرت دارد. این خانه‌ها از تخته سنگ‌های آهکی گرد با تکنیکی قدیمی که نیازی به ملات ندارد، ساخته شده اند. گنبدهای استوانه‌ای نیز با سنگ های بتنی ساخته شده است.

این شهر مجموعه‌ای از صدها ترولی منحصر به فرد است. بعضی از این ترولی‌ها در حال حاضر برای فروشگاه و رستوران استفاده می‌شود. این شهر در تابستان میزبان فستیوال‌های زیادی چون: فستیوال‌های موسیقی، تئاتر، رقص، تئاترهای خیابانی... و فستیوال‌های مذهبی است.

ورونا (Verona)

ورونا شهری در شمال ایتالیا، ناحیه ونتو (Veneto) کنار رود آدیجه(Adige) و جنوب دریاچه گاردا است. موقعیت استراتژیک آن بین ونیز، میلان و همچنین گذرگاه برنر (Brenner) که ارتباط دهنده ی اروپای مرکزی با ایتالیاست، آن را به مرکزی مهم تجاری و ریلی تبدیل کرده است.

آب و هوای ورنا در تابستان معتدل و در زمستان خنک است. حداکثر دما در جولای (تیر) با متوسط ۲۹ و حداقل دما در ماه ژانویه با متوسط ۲- است. بارش باران و برف در تمام طول سال وجود دارد، حداکثر بارش در جون و آگوست (تیر- شهریور) با متوسط ۸۷ و حداقل بارش در فوریه(بهمن) با متوسط ۴۱ میلیمتر است. متوسط بارندگی سالیانه ورونا ۸۲۲ میلیمتر است .

این شهر تا سال هشتادونه قبل از میلاد متعلق به رومیان بوده است. در قرن پنجم اقوام آلمانی این شهر را به یک دژ نظامی تبدیل کردند تا این که در قرن دوازده به شهری آزاد تبدیل شد. اوج پیشرفت سیاسی و هنری شهر در قرن چهاردهم بود که توسط ونیز اداره می شد. این شهر تا سال ۱۷۹۷یکی از ایالات ونیز به شمار می رفت تا این که توسط قوای ناپلئون فتح شد. هنرستان نقاشی ورونا (متعلق به قرن پانزده و شانزده) به جهت تابلوهای مناظر و پرتره هایش زبانزد است. در قرن نوزدهم ورونا به اشغال اتریشی ها درآمد، اما در سال ۱۸۶۶ قسمتی از پادشاهی ایتالیا گردید. این شهر در جنگ جهانی دوم خسارات فراوانی دید.

ورونا تولید کننده منسوجات، ماشین آلات، کاغذ، مواد شیمیایی، فرآورده های غذایی و همچنین کفش است. در میدان **دی سینیوری**(Piazza dei Signori) شهـر، مجسمه دانته آلیگیـری قـرار دارد. از معمـاری‌های قابل توجه این شهر می‌توان به قصـر سلطـنتی **سن زنو ماجوره** (San Zeno Maggiore) متعلق به قرن دوازده و سیـزده، مقبـره خـانواده اسکالیجر (Scaliger قـرن چهـارده)، کلیسای سبک گوتیک **سن آناستازیا** (Sant'Anastasia کامل شده در قرن پانـزده)، مکـان باشکـوه **بویلاکـوا** (Bevilacqua قرن پانزده)، **کانوزا** (Canossa) و قلعه قدیمی **وچیو** (Castel Vecchio) متعلق به سال ۱۳۵۴) که اکنون به موزه هنری تبدیل شده، اشاره کرد. یکی از سالم ترین آمفی تئاترهای به جا مانده از امپراتوری روم در مرکز میدان ورونا واقع شده که متعلق به قرن اول میلادی است که امروزه برای اجرای اپرا و کنسرت ها از آن استفاده می شود. بنای آمفی تئاتر در سمت راست تالار بزرگ شهر واقع شده است. جمعیت ورونا در سال ۲۰۰۶، حدود ۲۵۹۳۸۰ نفر بوده است.

قلعه وچیو

پیــزا (Pisa)

این شهر ساحلی با ۹۰.۴۸۲ نفر جمعیت (سال ۲۰۰۶)، در مرکز ایتالیا، غرب فلورانس و ناحیه توسکانی قرار دارد و از مراکز صنعتی، توریستی و فرهنگی ایتالیا به شمار می‌رود. آب و هوای پیزا مدیترانه ای و حداکثر دما در تابستان، ماه های جولای و آگوست (تیر- مرداد)با متوسط ۲۹ و حداقل دما در ژانویه (دی) با متوسط ۲ درجه سانتیگراد است. متوسط بارندگی سالانه ۹۰۱ میلیمتر، حداکثر آن در نوامبر (آبان) و حداقل در جولای (تیر) است.

نساجی، تولید ماشین آلات، صنایع غذایی، داروسازی و شیشه سازی از صنایع مهم این شهر هستند. موسسه دامپزشکی،کالج کشاورزی، کالج مهندسی، دانشگاه پیزا (تاسیس شده درسال ۱۳۴۳ میلادی)، کالج معلمان و چندین مرکز مهم تحصیلی دیگر دراین شهر وجود دارد.

کلیسای جامع مرکزی **دل دومو** (Del duomo) که در طول تاریخ وقایع زیادی درآن رخ داده است از مناطق دیدنی این شهر است. این کلیسا درسال ۱۰۶۳ وبه سبک رومی ساخته شده است . از دیگر نقاط دیدنی این شهر **برج کج پیزا** (Leaning tower) می باشد. ساخت این برج که نمونه ای از معماری رومی است، سال ۱۱۷۳ در پیزا شروع شد. این برج در حقیقت به عنوان برج ناقوس کلیسای جامع پیزا استفاده می شده است. ساخت این مناره، نزدیک دویست سال طول کشید . ساخت و ساز تاخیری برج باعث ایجاد مشکلاتی برای این ساختمان شد.

این برج ۵۵ متر ارتفاع دارد و قطر آن نیز ۱۶ متر و در هشت طبقه ساخته شده است. داخل برج راه پله ای مارپیچی مشتمل بر دویست و نود و چهار پله وجود دارد که به بالای برج منتهی می شود. هنگامی که سه طبقه اول برج ساخته شد، قسمتی از برج شروع به فرو رفتن در خاک کرد و این مسئله باعث شد که ساخت آن تا یکصد سال عقب افتد. سپس در سال ۱۳۰۱ شش طبقه دیگر نیز ساخته و در سال ۱۳۵۰ برج کامل شد. کجی این برج باعث شهرت فراوان آن شده است. در حال حاضر این برج حدود ۵ متر از محور عمودی منحرف شده است و حدود یک میلیمتر در سال نیز به این انحراف افزوده می شود. از آنجا که مرکز ثقل برج در بالای قاعده آن قرار دارد، هنوز سقوط نکرده است. این همان برجی است که گالیله آزمایش معروف خود (شتاب یکسان اجرام متفاوت) را در آن اجرا کرد. از سال ۱۹۹۰ به دلایل ایمنی ورود مردم به این برج ممنوع شده است. ساختار این مجموعه‌ی بی‌نظیر شامل: کلیسا، برج ناقوس، تعمیدگاه و بخشهای دیگر است و در دنیا شهرت زیادی دارد با این که ساخت پیزا قرنها به طول انجامید، ولی هماهنگی معماری در بخشهای مختلف آن دیده می شود.

پمپی (Pompeii)

پمپی شهر باستانی ایتالیا، در ناحیه کامپانیا نزدیکی شهر ناپل در دهانه رود **سارنو** (Sarno)، بین هرکولانئوم و **استابیه** (Stabiae)، در دامنه کوه آتشفشانی وسُویوس قرار گرفته است. این شهر ششصد سال قبل از میلاد ساخته شده و وقتی که در سال هشتاد قبل از میلاد تحت سیطره ی امپراطوری روم درآمد به اقامتگاه ثروتمندان رومی مبدل شد. هنگام میلاد مسیح(ع)، این شهر با تقریباً ۲۰۰۰۰ نفر سکنه، پایگاه و بندر مهم تجاری به شمار می آمد.

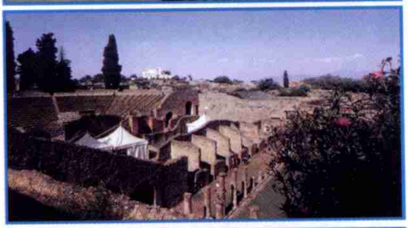

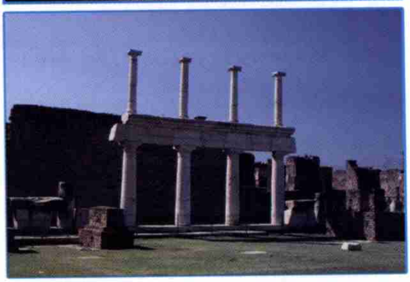
شهر در زلزله مهیب سال شصت و سه خسارات زیادی دید و در سال هفتادونه میلادی با فوران آتشفشان وسُویوس به کلی ویران و همراه با شهرهای هرکولانئوم و استابیه، زیر گدازه ها مدفون شد. گدازه ها همچنین باعث تغییر مسیر رود سارنو و بالا آمدن ساحل دریا شدند . این مسئله موجب شد که رود و دریا از محل قبلی خود و شهر فاصله به نسبت زیادی پیدا کنند. طی هزار و پانصد سال شهر پمپی زیر گدازه ها مدفون بود تا این که در سال ۱۷۴۸ توسط حفاری ها، از زیر گدازه ها بیرون آورده شد. حفاری هایی که در سال ۱۹۱۲ انجام شد، منجر به کشف آمفی تئاتر و چندین خانه دیگر شد که هریک بالکن هایی در طبقه دوم به ابعاد ۶ متر طول و ۱/۵ متر عرض داشتند. این قسمت از شهر به توریست ها با نام حفاری‌های جدید (Nuovi Scavi) معرفی می‌شود.

در سال هفتاد و نه با شروع فوران آتشفشان وسوویوس، گازهای سمی به هوا پراکنده شد و سپس مخلوطی از باران و خاکستر به روی اجساد باریدن گرفت و گورستانی از آنها ساخته شد که سال های سال جسد افراد را از پوسیده شدن حفظ کرد. امروزه باستان شناسان با استفاده از این بقایا می توانند اطلاعات زیادی در مورد زندگی روزمره مردم پمپی کسب کنند. اینک از شهر پمپی قسمت هایی شامل: چندین معبد، دادگاه و ساختمان های دولتی باقی مانده است، اگر چه در حملات هوایی جنگ جهانی دوم بعضی از آثار باقیمانده به شدت خسارت دید. در حال حاضر نیز حفاری ها ادامه دارد و حدود یک چهارم شهر هنوز باقی مانده که بیشتر آن زیر تل خاک‌های حفاری‌های اولیه مدفون است. ویلای اسرار، نام نقاشی دیواری در شهر پمپی است که نمایشی مذهبی را به تصویر کشیده است. ویلای اسرار که در پنجاه سال پیش از میلاد بنا شده، دارای تالار بزرگی است که این نقاشی دیواری آن را مزین کرده است. بقایای شهر پمپی از نقاط مشهور و مورد توجه جهان گردان است.

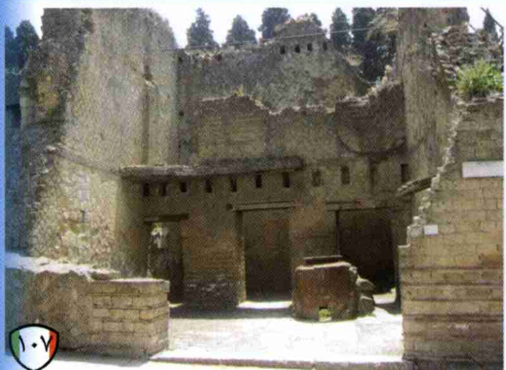
هرکولانئوم (Herculaneum)

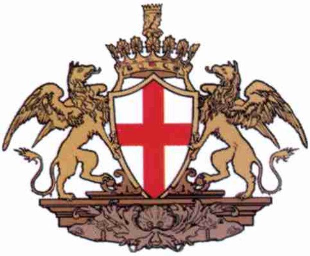
هرکولانئوم ویرانه شهری باستانی در دامنه کوه آتشفشانی **وسُویوس** (Vesuvius) در هشت کیلومتری شرق شهر ناپل ایتالیاست. بر اساس افسانه‌ها، این شهر توسط قهرمان اساطیری یونان یعنی هرکول ساخته شده است. این شهر در سال شصت و سه میلادی بر اثر زمین لرزه ای شدید، خسارت دید و در سال هفتاد و نه نیز همراه با شهر پمپی بر اثر فوران آتشفشان وسُویوس، دچار آتش سوزی و زیر بیش از پانزده متر گدازه‌های آتشفشانی مدفون شد. باقیمانده این شهر سوخته، نخستین بار در سال ۱۷۰۶ کشف شد. حفاریهای اصولی در سال ۱۷۳۸ آغاز شد و از آن پس به طور متناوب ادامه یافت. در این حفاری ها صد و پنجاه اسکلت در ساحل شهر پیدا شده است. این حفاری‌ها نشان داد که شهر هرکولانئوم گردشگاه ثروتمندان رومی بوده است. ویلاها و تئاترهای اشرافی کشف شده با گرانبهاترین سنگ‌های مرمر پوشیده و دارای مجسمه‌های برنزی، تابلوها و کتابخانه پرارزشی از طومارهای پاپیروس بوده اند. این گنجینه‌ها همراه با بسیاری از اشیای دیگر مانند ظروف و وسایل خانگی، همگی در موزه ملی ناپل به نمایش گذاشته شده است.

بنادر مهم

جنوا (Genuaیا Genoa)

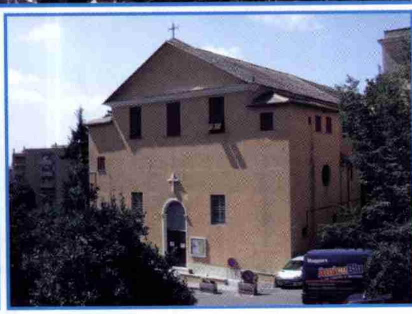
ژنو با تلفظ ایتالیایی **جنوا** (Genova) در شمال غرب ایتالیا در ناحیه **لیگوریا** (Liguria) با ۶۲۰۳۱۶ نفر جمعیت سال ۲۰۰۶ ، قرار دارد. این شهر بندری به صورت لنگرگاه طبیعی درکنار خلیج جنوا و قسمتی از دریای لیگوریا و در دامنه گذرگاهی در غرب رشته کوه های آپنین واقع شده است. آب و هوای جنوا مدیترانه‌ای و معتدل است. حداکثر دما در جولای و آگوست (تیر- مرداد) با متوسط ۲۷ درجه و حداقل دما در ژانویه (دی) با متوسط ۵ درجه است. متوسط بارندگی سالانه جنوا ۱۰۷۳ میلیمتر است. بیشترین بارندگی در ماه اکتبر (مهر) با متوسط ۱۵۳ و کمترین بارندگی در جولای (تیر) با متوسط ۲۷ میلیمتر می باشد.

این شهر با بندر مارسی فرانسه به لحاظ بزرگترین بندر اروپایی دریای مدیترانه رقابت می کند و مرکز تجاری صنایع سنگین **پیه دمونت** (Piedmont) و **لومباردی**(Lombardy) و از جمله مناطق غنی کشاورزی در شمال ایتالیا و اروپای مرکزی است. امکانات این بندر که در جنگ جهانی دوم خسارات بسیاری دید، توسعه یافته و نوین شده است. کشتی سازی صنعت اصلی جنوا است. فرآورده های آهنی و فولادی، قطعات موتور و اتومبیل، وسایل سردکننده، جنگ افزار، شیمیایی، بهداشتی و فرآورده های کشاورزی از دیگر صنایع مهم این شهر است.

اکواریوم جنوا

سن دو ناتو

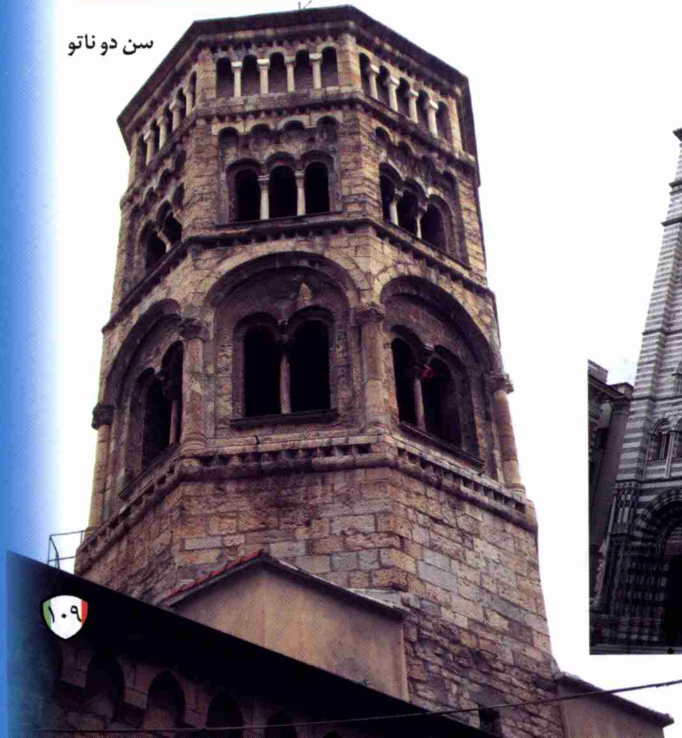
صنایع و مناطق مسکونی در شرق و غرب بر تپه ها و گسل هایی به موازات ساحل و پشت بندر قدیمی توسعه پیدا کرده اند. در میان شهر کلیسای سبک گوتیک رومی **سن دوناتو** (San Donato) متعلق به قرون دوازده و سیزده قرار دارد و جلوی لنگرگاه، ساختمان **پلازو سن جورجو** (Palazzo San Giorgio) می باشد که در قرن چهاردهم ساخته شده است.

قبرستان **استالینو** (Staglieno) بین سال های ۱۸۴۴ تا ۱۸۵۱ در شیب گسلی ساخته شده و شامل: گردشگاه‌ها، مجسمه‌ها، باغ‌ها و معابد پروتستان‌ها است. کلیسای جامع **سن لورنزو** (San Lorenzo) شامل گنجینه‌های هنری فراوانی است. در شمال غربی نزدیک ایستگاه **ماریتیما** (Marittima) که لنگرگاه کشتی‌های مسافری است، کلیسای قرن سیزدهم **آنونزیاتا** (Annunziata) واقع شده که به لحاظ کارهای هنری‌اش مشهور است. محل تولد **کریستف کلمب** (Christopher Columbus) دریانوردسرشناس و کاشف قاره آمریکا نیز به عنوان مکانی تاریخی شناخته می شود.

آکواریوم جنوا بزرگترین آکواریوم در ایتالیا و دومین آنها در اروپاست . این آکواریوم در سال ۱۹۹۲ تاسیس شده است.

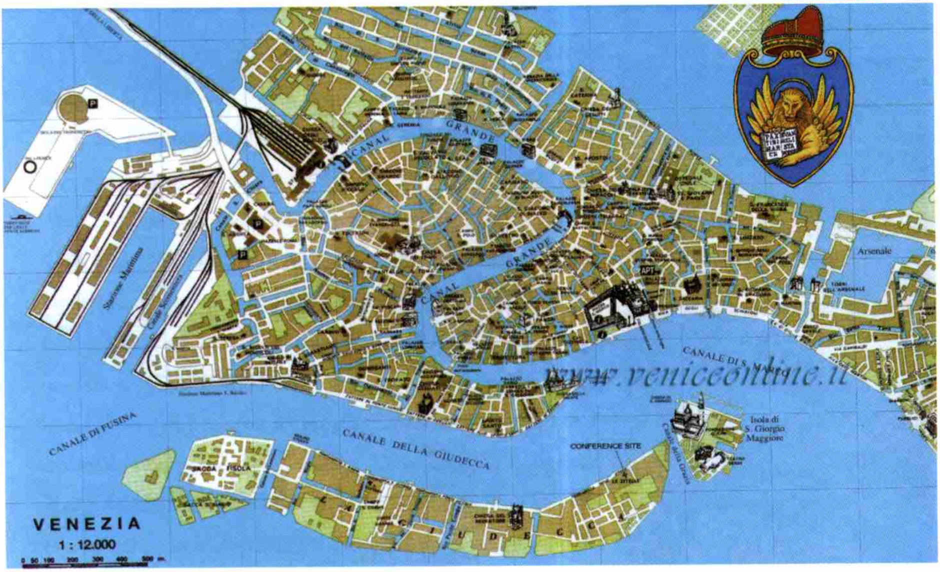

یادبود کریستف کلمب

سن دو ناتو

ونیز (venezia یا Venice)

ونیز با تلفظ ایتالیایی **ونیزیا** (Venezia) ، بندری در ناحیه **ونتو**(Veneto)، مرکز ایالت ونیز با ۲۶۹۷۸۰ نفر جمعیت (سال ۲۰۰۶) در شمال شرق ایتالیا قراردارد. شهر ونیز بر روی یکصد و بیست جزیره واقع شده، که توسط صدو هفتادوهفت کانال در تالاب های دهانه رود پو و **پیاو** (Piave) در شمال دریای آدریاتیک شکل گرفته است. آب و هوای ونیز مدیترانه ای و معتدل است. حداکثر دما در جولای(تیر) با متوسط ۲۸ درجه و حداقل دما در ژانویه با متوسط -۱ درجه سانتیگراد است. بارندگی در تمام طول سال وجود دارد و متوسط سالیانه آن ۸۰۰ میلیمتر است .

به لحاظ نقش تاریخی کشتیرانی و تجارت، این شهر به عنوان ملکه آدریاتیک شناخته شده است. ونیز توسط بزرگراه ها و راه آهن به سرزمین اصلی متصل می شود. برای این شهر با بهره گیری از شن ریزی های طولانی و ایجاد موج شکن ها در اطراف کانال و دالانه ها از نفوذ دریا جلوگیری شده است. جزایری که شهر بر آنها ساخته شده با حدود چهار صد پل به یکدیگر متصل شده اند. طول **کانال بزرگ** (The Grand Canal) تقریبا ۳ کیلومتر است که از شمال غربی به جنوب شرقی کشیده شده و شهر را به دو قسمت تقسیم کرده است. کانال **جیودکا** (Giudecca) با طولی حدود ۴۰۰ متر، جزیره جیودکا در جنوب را از ونیز جدا کرده است. در کوچه های باریک و پیچیده، همچنین خیابان های شهر قدیمی، تردد هیچ وسیله موتوری مجاز نیست و پل ها نیز فقط ویژه عابران هستند.

میدان سن مارک

در طول قرن ها رایج ترین وسیله حمل ونقل نوعی قایق به نام **گوندولا** (gondola) بوده است . گوندولا قایقی باریک با کفی صاف است که با یک پارو هدایت می‌شود. امروزه این قایق ها عمدتاً برای توریست ها استفاده می شود. تقریباً تمام بارها توسط قایق های موتوری جابجا می شوند. از قایق ها به عنوان اتوبوس و تاکسی جهت انتقال مردم استفاده می شود. چهره ونیز امروزی به دلایلی بسیار ناهنجار است از جمله: مهاجرت مردم به نواحی دیگر، خسارات سیل، نشست زمین، آلودگی آب و هوا و فرسودگی بخش قدیمی شهر.

به دنبال سیل شدید سال ۱۹۶۶، تلاشی بین المللی جهت حفظ بخش تاریخی ونیز انجام گرفت و بسیاری از بناها مرمت و محافظت شد. جاری شدن سیل در طول تاریخ این شهر، وجود داشته است و هنگامی رخ می دهدکه مد دریا با طوفان همراه می شود، هر چند تلاش شده است تا با موانع مکانیکی جلوی آن گرفته شود. برای جلوگیری از نشست ساختمان ها و بناها سعی شده است از آب های زیرزمینی کمتر استفاده شود و اقدام به ساخت کانال هایی که از کوه های آلپ سرچشمه می گیرند، شده است.

مهمترین منبع درآمد شهر ونیز توریسم است. وجود معماری های زیبا، کانال های مختلف و جاذبه های هنری و فرهنگی بسیار، فستیوال های متعدد و رویدادهای مختلف، بازدید کننده های بسیاری را به این شهر جلب می کند.

بلورجات، آینه ها و مهرهای شیشه ای این شهر که اغلب آنها در جزیره **مورانو** (Murano) ساخته می شوند، بسیار معروف است. پارچه‌های زربفت و گل برجسته، کت و یراق‌های ونیزی و تابلو فرش‌های زیبا از صنایع دستی ونیز هستند. توری‌های ونیزی، به ویژه ساخت جزیره **بورانو** (Burano)، قابل توجه است.

در سرزمین اصلی یعنی **مستر و مارگرا** (Mestre & Marghera) امکانات کشتی سازی و صنایع دیگر از جمله: فولاد، ذوب فلزات و کارخانه های شیمیایی وجود دارد. بندر مارگرا که میزبان بیشتر مسافرت های دریایی است با کانالی که امتداد کانال جیودکاست، قابل دسترسی می باشد. ساختمان ها و تزئین‌های شهر از سبک بیزانس گرفته تا رنسانس، نمایشی از معماریی عالی هستند. آثار هنری و نقاشی مدارس ونیز در مکان ها، ساختمان های عمومی و کلیساها عرضه می شود.

کانال بزرگ

پل ریالتو

میدان سن مارک (Saint Mark) مرکز شهر محسوب می شود، و از جمله شلوغ ترین قسمت های ونیز است. در نزدیکی این میدان قصری زیبا به نام قصر دوگ (Doge's palace) وجود دارد که ستون‌هایی بلند داشته و برج ناقوس بسیار زیبایی در میان حیاط آن خودنمایی می‌کند. در شرق این میدان، کلیسای جامع و دادگاه حکومتی واقع است که هر دو از بناهای با اهمیت ونیز هستند. کلیسای جامع در سال ۸۲۸ ساخته و پس از آتش سوزی سال ۹۷۶ در سال ۱۰۴۷ بازسازی شد و نمونه ای از سبک بیزانسی محسوب می شود. ساختمان دادگاه درسال ۸۱۴ بنا گردیده و چهار مرتبه به علت آتش سوزی تخریب، ولی هربار با اندازه ای بزرگتر ساخته شد. معماری آن نمونه قابل توجه سبک گوتیک در ایتالیا می باشد و از عناصر اولیه رنسانس نیز بهره برده است. در شمال کلانتری قدیم (Procuratie Vecchie) (سال۱۴۹۶) و در جنوب نیز کلانتری جدید(Procuratie Nuove)(سال۱۵۸۴) واقع شده است که هر دو به سبک رنسانس ایتالیایی ساخته شده اند. در کنار این دو مکان، دالان (Fabbrica Nuova)(سال۱۸۱۰) واقع است که شامل کافه ها و مغازه های زیادی است.

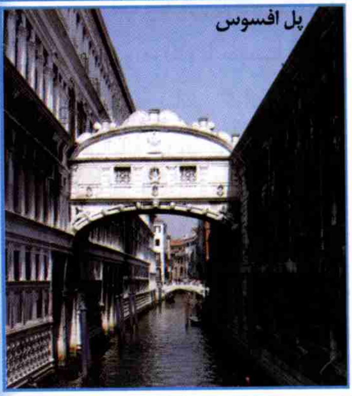
کنار مکان دادگاه، دو ستون گرانیتی معروف (سال ۱۸۱۰) وجود دارد که بر بلندای آن مجسمه شیر بالدار سن مارک و سن تئودور در حالی که بر مجسمه تمساحی قرار دارند، می باشد. برج کلیسای سن مارک شاخصی است که ۹۱ متر طول دارد و بین سالهای ۸۷۴ و ۱۱۵۰ ساخته و در سال ۱۹۰۲ تجدید بنا شده است.در پشت دادگاه، پل مشهور افسوس (ponte dei sospiri) واقع است که زندان عمومی را به دادگاه متصل می کرده است.

بر روی کانال بزرگ شهر سه پل واقع شده که پل **ریالتو** (۱۵۸۸)(Rialto) مشهورترین آنهاست و در دو سوی آن مغازه های زیادی وجود دارد. در شمال شهر نیز کلیسای قرن پانزدهم **سن جیوانی**(San Giovanni) با گنبد و ستونی به سبک گوتیک ایتالیا قرار دارد که از جمله کلیساهای مخصوص مراسم تدفین دادگاه بوده است. در حومه شهر ونیز، مجسمه اسب سوار قرن پانزده ژنرال بارتولوموکولونی (Bartolomeo Colleoni) ساخته ی آندرا دل وروکیو (Andrea del Verrocchio) هنرمند فلورانسی وجود دارد.

میدان سن مارک

کلیسای سانتا ماریا دلا سالوته

پل افسوس

موزه های بزرگی مانند **کاد اُرو** (Ca' d'Oro) و کلیساهای تاریخی زیادی در شهر به چشم می‌خورند. کتابخانه قدیمی (Libreria Vecchia) شامل بیش از ۱۳۰۰۰متن دستنویس و بیش از ۸۰۰۰۰۰ جلد کتاب می شود که بعضی از آنها بسیار گران قیمت است. دانشگاه ونیز در سال ۱۸۶۸ ساخته شده است.

در سال‌های اخیر، روند توسعه توریسم در ایتالیا باعث ایجاد آلودگی‌هایی در سطح شهر ونیز شده است که دولت با ایجاد راهکارهایی درصدد جلوگیری از خسارات بعدی برآمده است. برای جلوگیری از خطر سیل و فرسایش نیز دولت محدودیت‌هایی برای زهکشی شبکه فاضلاب و جویبارها تعیین کرده است.

فرودگاه مارکوپولو ونیز با تردد ۷/۷ میلیون مسافر در سال ۲۰۰۶، چهارمین فرودگاه پرتردد ایتالیا و چهل وهفتمین فرودگاه اروپا بوده است.

سن جیوانی

تارانتو (Taranto)

بندرمهم تارانتو درجنوب شرقی ایتالیا و درکنار خلیج تارانتو واقع شده است. قسمت قدیمی شهر جزیره ای کوچک است که بین **مرگرانده** (Mar Grande) به معنی دریای بزرگ و بندرگاه داخلی **مرپیکولو**(Mar Piccolo) به معنی دریای کوچک قرار دارد.

آب و هوای تارانتو مدیترانه ای و به نسبت گرم است. حداکثر دما در ماههای جولای و آگوست (تیر و مرداد) با متوسط ۳۰ درجه و حداقل در ماه های ژانویه و فوریه (دی و بهمن) با متوسط ۶ درجه سانتی گراد است. در این شهر دمای زیر صفر بندرت دیده می شود. متوسط بارندگی سالیانه حدود ۴۱۰ میلیمتر است. بیشترین بارندگی در پاییز و زمستان رخ می دهد. بارندگی در تارانتو از اغلب شهرهای دیگر ایتالیا کمتر است. تارانتو۱۹۷۵۸۲ نفر جمعیت(۲۰۰۶) دارد.

تاریخ این ناحیه به قرن هشتم قبل از میلاد می‌رسد. گفته می‌شود که مهاجران یونانی این منطقه را که درآن زمـان تاراس نام داشت، پیـدا کردند. به زودی تاراس به یکی از مهمترین شهرهای **ماگنا گرادسیا** (Magna Graecia) (مستعمره یونان در ایتالیای جنوبی) تبدیل شد. در قرن چهارم قبل از میلاد تاراس به خاطر فیلسوف و دانشمند بزرگش ارسطو به اوج قدرت رسید. اما پس از مرگ او این شهر درگیر جنگ‌های زیادی شد که باعث ضعف آن گردید و درسال دویست و هفتاد و دو قبل از میلاد تسلیم روم شد.

از قرن ششم تا دهم میلادی، این شهر همواره در دست بربرها، رومی ها، لومباردها و عرب ها می‌گشت. درجریان جنگ‌های صلیبی به عنوان محل عزیمت سربازان و در جنگ‌های ناپلئونی به عنوان مرکز نیروی دریایی فرانسه، مورد استفاده قرار گرفت. در سال ۱۸۶۰ به کشور پادشاهی سیسیل پیوست. تارانتو مرکز مهم نیروی دریایی ایتالیا بود. در جنگ جهانی دوم به طور سنگین توسط هواپیمای انگلیسی بمباران شد(۱۹۴۰) و در نهم سپتامبر (۱۹۴۳) توسط نیرو های بریتانیا اشغال گردید.

درحال حاضر اندکی از بقایای ساختمان‌های قدیمی دراین شهر یافت می‌شود. با این همه مجموعه ای گرانبها از اشیای یونانی و ظروف محلی گردآوری و بسیاری از این یادگارها در موزه ملی تارانتو قرار دارند. شناخته شده‌ترین بقایای رومی‌ها شامل ویرانه‌های حمام‌های عمومی و آمفی تئاترها، کف‌های موزاییک شده، یک خانه و تعداد زیادی اجساد دفن شده است. در معبد **آپولو** (Temple Apollo) یونان نیز تعداد زیادی از مجسمه‌های خدایان روم و میراث به جا مانده از صنعتگران بومی، وجود دارد. قلعه آراگونیس(ساخته شده درسال ۱۴۸۰)، کلیسای جامع سن کاتالدو (ساخته شده درقرن یازدهم) و کلیسای سن دومینکو مایجیوره از نقاط دیدنی شهر تارانتو هستند.

افزون بر صنایع دریایی که اهمیت زیادی برای شهر دارد، صنایع دیگری نظیر: ساخت مواد شیمیایی، خانه‌سازی، ساخت فولاد و آهن و کارخانه تولید مواد غذایی در تارانتو وجود دارد.

سیسیل (Sicily)

جزیره سیسیل با تلفظ ایتالیایی سیسیلیا، در جنوب ایتالیا، توسط تنگه **مسینا** (Messina) از سرزمین اصلی ایتـالیا جدا شده است. جـزیره ای تقریباً سه‌گوشه است و با جـزایر کوچک مجـاور یکی از ناحیه‌های خودمختار ایتالیا را تشکیل می دهد. جمعیت آن حدود ۵۰۱۷۲۱۲ نفر(۲۰۰۶) است. جزیره سیسیل بزرگترین و پرجمعیت‌ترین جزیره در دریای مدیترانه بوده و به همراه جزایر **ایگادی**(Egadi) در غرب، **لیپاری** (Lipari) در شمال و **پانتلریا** (Pantelleria) در جنوب، تشکیل منطقه ای خود مختار را می‌دهد. **پالرمو**(Palermo) مرکز آن و مهمترین شهرهای این جزیره **کاتانیا** (Catania) ، **مسینا** (Messina)، **سیراکوس** (Siracusa) می باشد.

ارتفاع متوسط فلات سیسیل ۱۵۰ تا ۵۰۰ متر بالای سطح دریا می باشد. در افق شمالی سلسله کوه های **نبرودی** (Nebrodi) و **مادونیه** (Madonie) با چندین قله مرتفع از قبیل آتشفشان **اتنا** (Etna) با ارتفاع ۳۳۲۳ متر در شرق جزیره قرار دارند.

شیب های کم کوهستان عموماً پوشیده از درخت های پرتقال و زیتون و بیشتر فلات نیز پوشیده از مزارع گندم است. **کاتانیا** (Catania) وسیع ترین جلگه جزیره است که کوه اتنا در آن سربرآورده است. این ناحیه زلزله خیز می باشد؛ زلزله سال ۱۹۰۸ جان حداقل ۸۴۰۰۰ نفر را در شهر مسینا و روستاهای نزدیک گرفت.

سیسیل همواره با خشکسالی مواجه است. بادهای گـرمی که از آفریقای شمالی به جـزیره می‌وزد، باعث گرمی هوا و خشکی زمین می‌شود. فصل باران که اواخر پاییز و زمستان اتفاق می‌افتد، باعث می‌شود که این خشکی فراگیر، کمی بهبود یابد. استفاده از روش‌های قدیمی برای کشاورزی، منابع آبی کم و طبیعت خشک این سرزمین باعث شده که سیسیل نتواند در زمینه کشاورزی چندان پیشرفتی داشته باشد.

در مناطق بلند کوهستانی می‌تـوان درخت های سـرو را پیدا کرد. روی شیب های پایین‌تر، درخت‌های جنگلی دیگر رشد می کنند. درخت‌های چنار در امتداد رودخانه‌های شرق جزیره و در زمین‌های هموار، جایی که گندم کشت می‌شود، همچنین درخت های بلوط همراه با زیتون و کاج نیز دیده می‌شوند. به غیر از چند نوع اندک، حیوانات وحشی سیسیل اغلب غیر بومی هستند.

سیسیل از جمله بزرگترین منابع سولفور جهان را داراست؛ همچنین منابع گوگرد بزرگی دارد. مواد معدنی دیگری چون سنگ نمک نیز در آن وجود دارند. صنعت پتروشیمی هم در اقتصاد جزیره نقش دارد بیشتر در شرق سیسیل به ویژه در کاتانیا، سیرا کوس، راگوسا وگلا مستقر است.

زراعت همواره شغل عمده سیسیلی ها و گندم مهم‌ترین محصول آنها است که در املاک بزرگ کشت می شود. در املاک کوچک نیز به پرورش انگور، بادام، زیتون، پرتقال، لیمو، حبوبات پرداخته می شود.

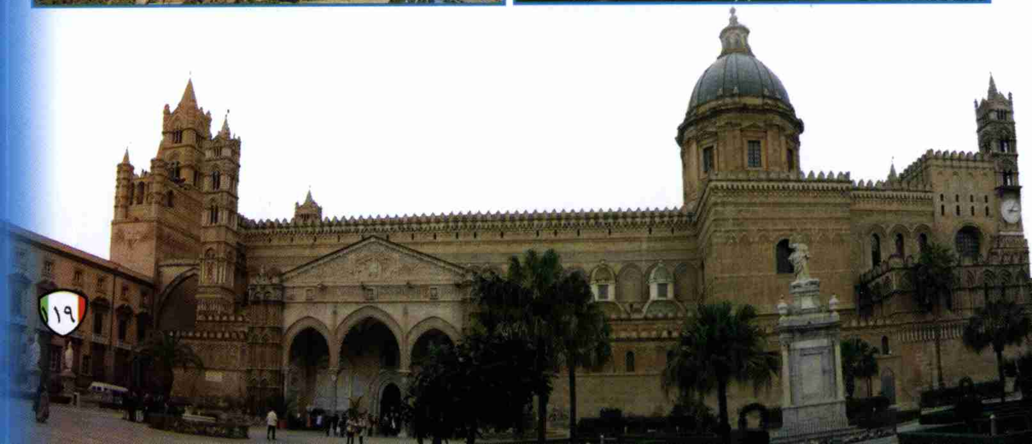
صنعت شیلات و صید ماهی نیز به صورت گسترده در این جزیره انجام می شود. یک چهارم ماهیگیران ایتالیا از سیسیل سفر خود را آغاز می کنند. مشاغل دیگری همچون: تولید روغن زیتون، کنسرو میوه، سبزیجات و تولید اسیدسیتریک نیز در این جزیره وجود دارد. در شهرهای بزرگتر سیسیل نیز شیشه گری و فلز کاری رایج است. در نهایت، توریسم صنعت بزرگ اقتصادی این جزیره به شمار می آید. بسیاری از بازدید کنندگان برای دیدن اماکنی مانند: کلیسای جامع و خرابه‌های یونانی و محل‌های دیگر به جزیره مسافرت می کنند. جزیره سیسیل دارای آثار باستانی بسیاری است که اغلب از قرون دوازده و سیزده به یادگار مانده اند.

قدیمی‌ترین اقوام ساکن در این جزیره، سیکانرها(قبایل بومی مدیترانه که قبل از اقوام هند و ژرمن، در سیسیل می زیستند.) بودند که توسط مهاجرین سیکولرها (اقوام بومی قرن یازدهم پیش از میلاد) از بخش شرقی و میانه سیسیل به بخش غربی جزیره رانده شدند. نام سیسیل از نام این گروه که بخشی از ایتالی کرها(گروهی از قبایل هند و اروپایی که به احتمال ۲۰۰۰ سال پیش از میلاد از اروپای مرکزی به ایتالیا مهاجرت کردند) بودند، برگرفته شده‌است. سپس این جزیره به استعمار فنیقی ها درآمد و از اواسط قرن هشتم پیش از میلاد، یونانی ها به این جزیره مهاجرت و با ساختن شهرهای ناکسوس، مسینا، کاتانیا، سیراکوس، گلا، آگریگنت و شهر دیگر سیسیل را به مرکز فرهنگ و تمدن یونانی در غرب مبدل ساختند.

کلیسای جامع کاتانیا

ولی بخش غربی جزیره و شهر پالرمو تحت تسلط کارتاژها قرار داشت که این خود دلیلی بر کشمکش های آتی این سرزمین بود. پس از جنگ پونی به تصرف رومی ها درآمد و نام «انبار غله ایتالیا» به آن تعلق گرفت.

تسلط اقوام مختلف بر جزیره سیسیل را می توان به صورت زیر خلاصه کرد: سال ۵۳۵ حمله بیزانس، سال ۸۲۷ حمله اعراب، سال ۱۰۹۱- ۱۰۶۱ حمله نورمان ها تحت رهبری راجر اول که بدین ترتیب سیسیل بخشی از قلمرو پادشاهی ناپل شد. سال ۱۷۱۳سیسیل به تصرف ساوی ها درآمد. سال ۱۷۲۰تحت سلطه هابسبورگ های اطریش قرار گرفت. سال ۱۷۳۵ به دست بوربون های اسپانیا افتاد. سال ۱۸۱۵ -۱۸۰۶ در دست فرانسوی ها بود وآنها از فردیناند سوم حمایت کردند تا در این جزیره حکومت کند. سال ۱۸۱۵ سیسیل و ناپل بار دیگر متحد شده و ازسال ۱۸۱۶ به نام پادشاهی دو سیسیل بر آن حکومت کردند. سال ۱۸۶۰ جوزپه گاریبالدی با چریک های تحت فرماندهی خود به جزیره سیسیل حمله کرد و به سلطه بوربون ها خاتمه داد. از سال ۱۸۶۱ جزیره سیسیل قسمتی از پادشاهی ایتالیا به شمار می آید.

مسینا

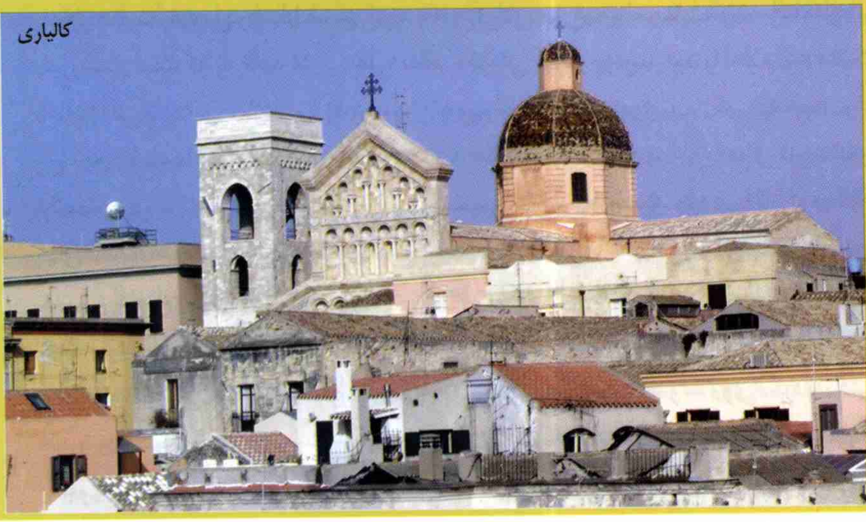
معبد سلیلونته

داستان‌های زیادی در مورد مافیای سیسیل گفته می‌شود؛ واقعیت این است که این گروه از دیرباز فعالیت خود را در ایتالیا شروع کرده و نفوذ زیادی نیز در سراسر دنیا دارند. مافیا سازمانی غیررسمی است که به مثابه قدرتی علیه نظام حکومتی که موجودیت خود را اعلام کرده است، فعالیت می‌کند. این سازمان تنها در دوران موسولینی به طور موقت سرکوب شد. به رغم سرمایه گذاری های متعدد در زمینه‌های مختلف، هنوز جزیره سیسیل به دلیل اعمال قدرت مافیا، رشوه خواری و کاغذ بازی به توسعه و موفقیت نسبی دست نیافته‌است. واژه ی مافیا در ایتالیا از سال ۱۸۶۵ که چندین خانواده قدرتمند و صاحب اسم ایتالیایی با رفتارهای خشونت آمیز، مردم و سیستم اقتصادی کشور را تهدید کردند، رواج یافت و از سال ۱۸۷۰ جزیره سیسیل مقرآنها شد. هسته اولیه مافیایی‌ها از حدود ۱۸۶ خانواده قدرتمند تشکیل می‌شودکه می‌خواهند از طریق خشونت، خلاف و خطا بر دیگران مسلط باشند. هر کسی از این مجموعه روی بگرداند کشته می شود. اکنون مافیای نوین در سراسر جهان به فعالیت خود ادامه می دهند و شکل سنتی آن کم و بیش در سیسیل باقی مانده است.

معبد سگستا

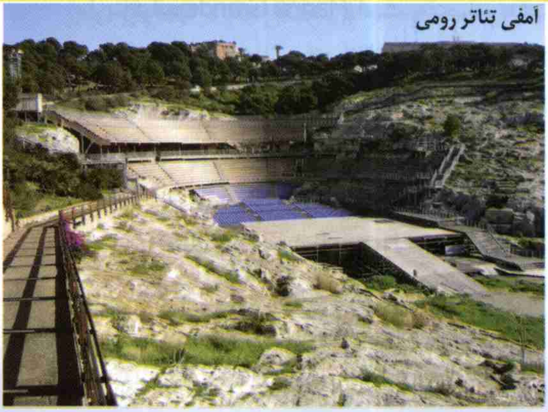
جزیره ساردینی (Sardinia)

ساردینی با تلفظ ایتالیایی ساردینیا، جزیره ای در غرب ایتالیا و دریای مدیترانه است. این جزیره همراه با جزایر کوچک اطراف، ناحیه خودمختار **ساردینیا** را تشکیل می دهد. ساردینی با مساحت ۲۴۰۹۰ کیلومتر مربع، پس از سیسیل بزرگترین جزیره مدیترانه به شمار می آید. شکل جزیره شبیه مستطیل و طول آن ۲۷۰ و عرض آن ۱۲۰ کیلومتر است. این جزیره کوهستانی است و بلندترین نقطه آن قله **مارمورا** (Punta la Marmora) با ارتفاع ۱۸۳۴ متر است. آب و هوای جزیره مدیترانه ای و معتدل است. حداکثر دما در تابستان به ۳۰ و حداقل دما در زمستان به ۶ درجه سانتی گراد می رسد. متوسط بارندگی سالیانه کالیاری ۴۲۷ میلیمتر و بیشترین بارندگی در پائیز و زمستان رخ می دهد.

آمفی تئاتر رومی

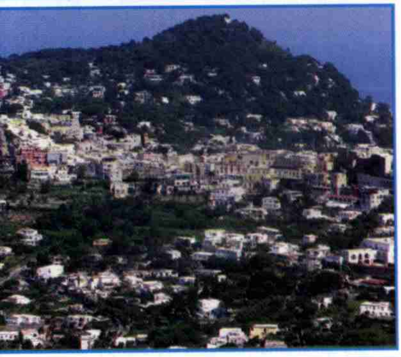
دامداری و کشاورزی از مشاغل عمده این جزیره هستند. مناسب ترین نقطه برای زراعت **کامپیدانو** (Campidano) در جنوب غربی جزیره است. کشت زیتون، انگور و تنباکودرآن رایج است. صنایع مهم دیگر ساردینی، ماهیگیری و استخراج معدن (سرب، روی، مس و نمک) است. در حال حاضر صنعت توریسم نقش عمده‌ای در اقتصاد جزیره دارد. **کالیاری** (Cagliari) ، **نورو** (Nuoro)، **ساساری**(Sassari) از شهرهای بزرگ این جزیره هستند.

بندر باستانی **اوستیا** (Ostia) مربوط به دوران سلطنت **آنکوس ماریوس** (۶۱۷-۶۴۰ قبل از میلاد) است. اوستیا بندر حمل ونقل گندم سیسیل و ساردینی و همچنین پایگاه دریایی رُم بود که در قر نهم ویران ولی در قرون وسطی بار دیگراحیا شد. آثار باستانی خوب به جای مانده، ساردینی را جایگاه مهم تاریخی کرده است.

جزیره کاپری(Capri)

این جزیره در جنوب ایتالیا در دهانه یا ورودی جنوبی خلیج ناپل و نزدیک شهر ناپل واقع شده است. جزیره کاپری ۶ کیلومتر طول و حداکثر ۲/۵ کیلومتر عرض دارد. ارتفاع صخره های آهکی آن به ۲۷۵ متر می رسد و مرتفع ترین نقطه جزیره از سطح دریا ۵۸۶ متر است. شهر کاپری محل اصلی استقرار جمعیت در این جزیره است. رفت و آمد به این شهر توسط قایق یا کشتی از شهر ناپل انجام می گیرد. بندر اصلی این جزیره **مارینا گراند**(Marina Grande) است. هفتصد و هشتاد و چهار پله از شهر تا منطقه **آناکاپری**(Anacapri) در دل صخره ها کنده شده است. در غرب شهر، غاربزرگ آبی **گورتا آزورا** (Grotta Azzurra) واقع شده که ورودی آن از دریا بیش از یک متر ارتفاع ندارد، اما داخل آن بسیار باشکوه است و تنها هنگام آرام بودن دریا ورود به این غار با قایق های کوچک عملی است. این غار بیضی شکل، ارتفاعی معادل ۱۲ متر دارد. طول آن ۵۰ و بزرگترین عرض آن نیز ۳۰ متر است. عمق آب در داخل غار ۱۵ متر است.

کاپری دارای آثار باستانی زیادی متعلق به ماقبل تاریخ و امپراطوری رُم است، از جمله خرابه ها دوازده ویلای ساخته شده توسط امپراطور تیبریوس(Tiberius) که ده سال در کاپری حکومت کرد. با این که چشمه و رودخانه ای در کاپری وجود ندارد، اما بارندگی زیاد سبب حاصلخیزی آن گشته و درآن زیتون و میوه کشت می شود. صنعت توریسم اصلی ترین منبع درآمد جزیره است. طبق آمار سال ۲۰۰۲ در این جزیره ی ۱۰ کیلومتر مربعی، ۱۲۲۰۰ نفر ساکن هستند.

کشور سن مارینو (San Marino)

جمهوری سن مارینو کشور مستقلی است که در سلسله جبال **آپنین**(Apennine) در میانه ایتالیا، شرق فلورانس و نزدیک شهر ساحلی **ریمینی**(Rimini) کنار دریای آدریاتیک واقع شده است. سن مارینو با مساحتی حدود ۶۱ کیلومترمربع پس از واتیکان و موناکو، کوچک ترین کشور مستقل جهان به شمار می آید. مرتفع ترین نقطه سن مارینو، قله آهکی **تیتانو**(Titano)با ۷۳۹ متر ارتفاع است که نمای زیبایی از ساحل دریای آدریاتیک که در ۱۹ کیلومتری آن واقع شده است را نمایان می سازد. بیشتر مساحت جمهوری، در حوضه رود **مارکیا**(Marecchia) که به دریای **آدریاتیک** می ریزد، قرارگرفته است.

سن مارینو بالای کوه تیتانو واقع شده است. در دامنه کوه، مراتع و جنگل ها و در ارتفاع پر شیب تیتانو نیز شهر قدیمی سن مارینو، پایتخت جمهوری و مرکز جذب جهانگردان واقع شده و همچنین استحکامات دفاعی شهر بر سه قله تیتانو قرار گرفته است. این کشور دارای آب و هوای مدیترانه ای با تابستان های گرم و زمستان های معتدل است. متوسط بارندگی در آن ۶۹۰ میلیمتر است.

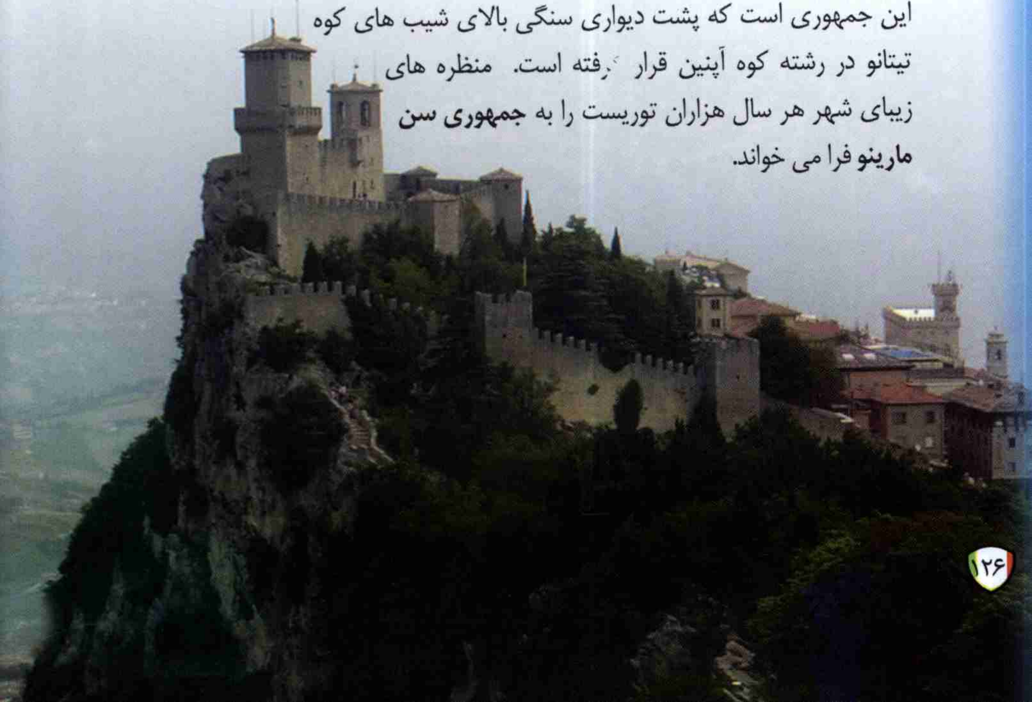

از اوایل قرون وسطی، ناهمواری سن مارینو، کمبود منابع طبیعی و جدایی نسبی آن از اطراف، این شهر را از همسایگان بزرگ و نیرومندتر محافظت کرده است. قبل از جنگ جهانی دوم، مردم سن مارینو از فقیر ترین مردم اروپا بودند. شغل اغلب مردم دامداری، کشاورزی و استخراج مصالح ساختمانی بود. صنعت جهانگردی از سال ۱۹۶۰ به اقتصاد اصلی سن مارینو تبدیل شد و امروزه درآمد نیمی از مردم این کشور با داشتن بیش از سه میلیون توریست در سال را تأمین می کند. هم اکنون آنها از جمله ثروتمندترین مردم دنیا هستند. از دیگر صنایع مهم این کشور می توان از بانکداری، تولید وسایل برقی و سفالگری نام برد. مهمترین تولیدات کشاورزی این کشور نیز پنیر می باشد.

واحد پول این کشور یورو است و با این که این کشور از اعضای اتحادیه اروپا نیست، ولی اجازه داده شد که واحد پول خود را به یورو تغییر دهد.

طبق روایات محلی، سن مارینو در قرن چهارم بعد از میلاد به وجود آمده و قدیمی ترین جمهوری بازمانده در اروپا است. در افسانه ها آمده که سال ۳۰۱ سنگ تراشی مسیحی برای فرار از شکنجه های مذهبی، همراه با جمعی کوچک از پیروانش به کوه تیتانو پناه برده و کشور سن ماریو را بنیان گذاری کردند.

براساس قرارداد دوستی با ایتالیا که در سال ۱۸۶۲ امضا و پس از آن نیز چندین بار تجدید شد، سن مارینو استقلالش را تاکنون ادامه داده است. شهر سن مارینو مرکز و بزرگترین شهر این جمهوری است که پشت دیواری سنگی بالای شیب های کوه تیتانو در رشته کوه آپنین قرار گرفته است. منظره های زیبای شهر هر سال هزاران توریست را به **جمهوری سن مارینو** فرا می خواند.

جمعیت سن مارینو در سال ۲۰۰۷ حدود ۲۹۶۱۵ نفر بوده است که از نظر جمعیت دویست و دوازدهمین کشور در دنیاست. ۹۰ درصد مردم در نواحی شهری زندگی می کنند و زبان رسمی آنها ایتالیایی است؛ هرچند بیشتر ساکنین به زبان **امیلیانو- رمانولو**(Emiliano-Romagnolo) که زبانی شبیه ایتالیایی است، گفتمان می کنند. مذهب مردم کاتولیک رُمی است و برای بسیاری از آنها تعطیلات روزهای مقدس، فرصتی برای دعا و عبادت است.

این شهر به زبان محلی(La Serenissima Repubblica di San Marino) به معنی « جمهوری بسیار آرام سن مارینو» نیز خوانده می شود. هرچند در جنگ جهانی دوم این کشور بی طرف بود، اما توسط قوای آلمان اشغال و توسط متفقین بمباران شد. امروزه این جمهوری مزایای رفاهی بسیاری برای شهروندانش فراهم آورده است. ادارات دولتی در شهر هستند و دیوارهای باستانی، شهر را در برگرفته است. برج هایی که بالای سه قله کوه تیتانو قرار گرفته اند، تقریبا از هر نقطه شهر دیده می شوند. در شب، نورافکن برج ها، شهر را روشن می کنند. اطراف شهر پرتگاهی به عمق ۳۰۰ متر دارد.

برج **روکا** (La Rocca) از جمله استحکامات نظامی مربوط به قرن یازدهم است که بر یکی از سه قلل کوه **تیتانو** واقع شده و نمای زیبایی از کشور و دریای آدریاتیک را آشکار می‌سازد. سال‌ها از برج روکا به عنوان زندان استفاده می‌شد، اما امروزه درهای آن به روی توریست‌ها باز است.

از دیگر مراکز جمعیتی و تجاری سن مارینو می‌توان به شهر بورگو **ماجوره** (Borgo Maggiore) که ۱۸۵ متر پایین تر از شهر سن مارینو است و **سراواله** (Serravalle) که مرکزی تولیدی و در شمال قرار دارد، اشاره کرد.

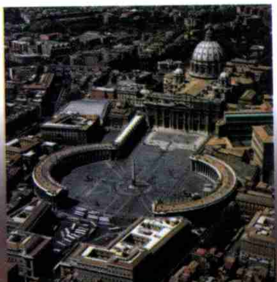
واتیکان(Vatican City)

واتیکان دولت مستقلی در شهر رم ایتالیا است که توسط پاپ به عنوان قرارگاه جهانی کلیسای کاتولیک رومی هدایت می شود. اسم واتیکان برگرفته از اسم لاتین(Mons Vaticanus) یعنی تپه های واتیکان، می باشد.

واتیکان کوچکترین کشور مستقل جهان است که توسط شهر رم احاطه و مساحتی حدود ۴۴ هکتار دارد. شهر واتیکان منطقه ای سه ضلعی بر تپه واتیکان در شمال غربی رُم و غرب رود تیبر است. آب و هوای واتیکان مثل شهر رم است.

اگر میدان **سن پیتر**(Piazza San Pietro) در دامنه ی جنوب غربی آن را نادیده انگاریم، باقی شهر توسط دیوارهایی که در قرون وسطی و رنسانس ساخته شده اند از رم جدا شده است. در داخل این حصار مجموعه ای بزرگ از حیاط ها، باغ ها و ساختمان های باشکوه قرار دارد که بزرگترین و باشکوه ترین آنها گنبد بزرگ قصر سلطنتی سن پیتر(Saint Peter's Basilica) کلیسای اصلی کاتولیک رومی است. کتابخانه بزرگ واتیکان دارای گران قیمت ترین نسخه های خطی و بیش از یک میلیون جلد کتاب است.

واتیکان قانون اساسی خود را دارد. افزون بر این، سیستم پستی، نشان، پرچم و دیگر سمبل های یک کشور مستقل را نیز داراست. واتیکان توسط گارد سوئیسی باحدود ۱۳۴ سرباز محافظت می شود. رادیوی واتیکان یک ایستگاه رسمی رادیو است که با فرستنده هایی قوی، صدای واتیکان و پاپ را به دورترین نقاط جهان می رساند.

جمعیت واتیکان (سال ۲۰۰۵) ۷۸۳ نفر اعلام شده است. تابعیت این کشور با اقامت دایم در واتیکان و انجام وظایف به ویژه در مقر پاپ (Holy See) حاصل می شود. شهر واتیکان در سال ۱۹۲۹ بر اساس معاهده کلیسای جامع رم که پس از بحث و مجادله های بسیار بین دولت ایتالیا و پاپ انعقاد شد، به وجود آمد.

کلیسای **سن پیتر**، ساختمان اصلی واتیکان است که در سال ۱۵۰۶ توسط **دوناتو برامانته** (Donato Bramante) طراحی شد؛ وی قبل از تکمیل ساختمان درگذشت. بنابراین روی این کلیسا معماران زیادی کار کردند، تا این که در سال ۱۵۴۶ میکل آنژ هنرمند فلورانسی با ساده و یکی کردن المان‌های نقشه برامانته گنبد راه راهی برای ساختمان ساخت. بعدها **جیان لورنزو برنینی** (Gianlorenzo Bernini) تالار اصلی، میدان و ایوان ها را اضافه کرد. در جلوی این ساختمان، میدان سن پیتر واقع است که یک شاهکار طراحی است. میدانی به شکل سوراخ کلیدی بزرگ است که دو ستون سنگی نیم دایره در حاشیه آن قرار دارد. در مرکز میدان نیز ستون هرمی شکل سنگی قرار دارد که در قرن اول توسط امپراطور روم از مصر باستان آورده شده است. کنار عمارت سن پیتر و میدان، قصر واتیکان که مقر پاپ شناخته می شود، قرار دارد. این مکان مجموعه ای از ساختمان ها است که شامل بیش از هزار اتاق و خانه و آپارتمان های پاپی، ادارات دولتی کلیسای کاتولیک رومی، چندین کلیسای کوچک، موزه و کتابخانه واتیکان است.

محوطه واتیکان

رد سوئسی

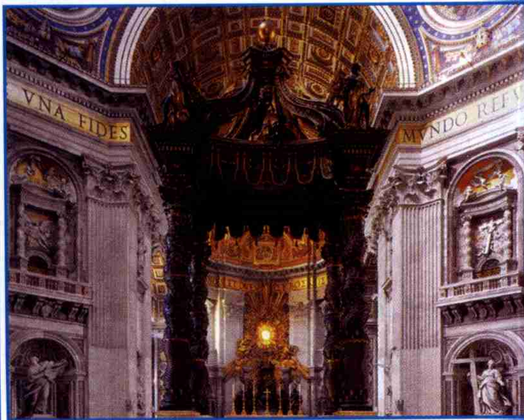

کلیسای سیستین (Sistine Chapel) معروفترین قسمت است که به خاطر نقاشی های میکل آنژ که با آب رنگ بر گچ تازه ی سقف آن کشیده شده است، معروف است. نقاشی های سقف بین سال های ۱۵۰۸ تا۱۵۱۲ کشیده شده است. این نقاشی ها مربوط به نه صحنه از وقایع انجیل عهد عتیق(آفرینش آدم، حوا، وسوسه، سقوط آدم و حوا، طوفان و ...) است.

دیوارهـای این کلیسا نیز توسط هنرمـندان سرشناس رنسانسی مانند: **سـاندرو بوتیجـلی**(Sandro Botticelli)، **پینتوریکیو**(Pinturicchio)، **لوکاسینیورلی**(Luca Signorelli) و **دومنیکو گیرلاندیو**(Domenico Ghirlandaio) نقاشی شده است. اتاق های رافائل بخشی است شامل آپارتمان های پاپی که به نقاشی های **رافائل** (Raffaello) نقاش سرشناس آراسته شده است. از موزه های معروف واتیکان می توان به موزه **گریگوری** (Gregorian) شامل آثار هنری مصر و **اتروسکن** (Etruscan)، موزه **پیو کلمنتینو**(Pio Clementino) شامل کلکسیونی بی نظیر از آثار قدیمی، موزه **کیارامونت**(Chiaramont) و گالری واتیکان شامل آثار نقاشی استادان ایتالیایی اشاره کرد.

مـوزه‌ها

کشور ایتالیا از دیدگاه آثار تاریخی از مشهورترین کشورهای جهان محسوب می‌شود و موزه های فراوانی درآن وجود دارد، به طوری که در سال ۱۹۸۵، حدود ۹۰۰ موزه عمومی (به جز موزه هایی که در فضای آزاد وجود دارد، مانند موزه‌های گیاه‌شناسی) در این کشور وجود داشت. از این تعداد حدود ۶۷۰ موزه غیر دولتی و ۲۳۰ موزه متعلق به دولت است. این موزه‌ها درسراسر ایتالیا پراکنده شده اند. دراستان توسکانی ۱۲۵ موزه مربوط به هنر و آثار باستانی، در استان امیلا رمانیا ۱۰۹ موزه، در لاتزیو و پیه مونته هریک ۱۰۰ موزه و در لومباردیا ۹۷ موزه وجود دارد. قابل ذکر است که افزایش دایمی تعداد موزه‌ها و آزادی عموم در استفاده از آنها در بینش هنری و بالا بردن سطح افکار عمومی و دانش همگانی بسیار موثر است.

از موزه‌هایی که شهرت جهانی دارند می‌توان از گالری یوفیزی (Uffizi) درفلورانس که مجموعه بزرگی از آثار هنری است، موزه ملی هنرهای شرق در رُم، موزه واتیکان در شهر واتیکان در رُم که خود مجموعه ای از موزه‌های متنوع است، معبد مدیسی در فلورانس، معبد سیستین در واتیکان و همچنین موزه قلعه سن آنجلو در رم که در بردارنده اسلحه و مهمات قرون وسطی تا زمان رنسانس است، نام برد.

کتابخانه‌ها

از نخستین پایه گذاران کتابخانه در ایتالیا باید از امپراتور **آگوستو** نام برد که دو کتابخانه **پالاتینا** و **اتووپانو** را در استان لاتزیو تأسیس کرد، سپس امپراتور تریانو که مؤسس کتابخانه **الپیانا** بود. در قرون وسطی بر اثر یورش بربرها و خرابی‌های ناشی از آن، ناچار کتابخانه‌ها به دیرها و صومعه‌ها انتقال و در آنجا محافظت شد. این اماکن مقدس مثل دیر **سنتا اسکو لاستیکا** در شهر **سوبیامو، مونتوکاسینو، گروتافراتا** و **کاودای تیرنی** به علت ارزش‌های تاریخی و هنری از جمله ابنیه و آثار ملی اعلام شدند.

پس از رنسانس، کتابخانه‌ها در ایتالیا از دو دیدگاه تعداد و ارزش کیفی، ترقی فوق‌العاده ای کرد. به طوری که بر اساس آمار سال ۱۹۸۹، حدود ۵۹۳۸ کتابخانه در سراسر ایتالیا وجود داشت. ناحیه شمالی ایتالیا از جمله مناطق غنی این کشور به لحاظ تعداد کتابخانه، محسوب می‌شود. کتابخانه‌های دولتی و عمومی معروف ایتالیا عبارتند از:

۱ـ کتابخانه‌های ملی مرکزی در رم و فلورانس، که وظیفه آنها جمع آوری اسناد ملی به منظور توسعه فرهنگ ملی وبین المللی است.

۲ـ کتابخانه‌های ملی در شهرهای باری، میلان،مودنا، ناپل، و شعبه هایشان در شهرهای تورین، پوتنزا ، تریسته و ونیز که وظیفه آنها مانند کتابخانه‌های مرکزی است با این تفاوت که فعالیتشان بیشتر منطقه ای است.

۳ـ کتابخانه‌های دانشگاهی جنوا، پاویا، پادوا، بلونیا، پیزا، رم، ناپل، کالیاری و ساساری که پشتوانه ای برای مطالعات و تحقیقات دانشگاهی، می باشند.

۴ـ کتابخانه‌های تخصصی با روش ویژه در شهرهای گوریزیا، کرمونا، مودنا، پارما، فلورانس، لوکا، رم و تورین که وظیفه آنها ارتباط به تخصص تاریخی و فرهنگی مربوطه دارد.

۵ ـ کتابخانه‌های مربوط به آثار تاریخی در پادوا، گروتافراتا، مونته کاسینو، سوبیاکو، فارفا، کاوادی تیرینی، ناپل و تریسولتی.

مشاهیر

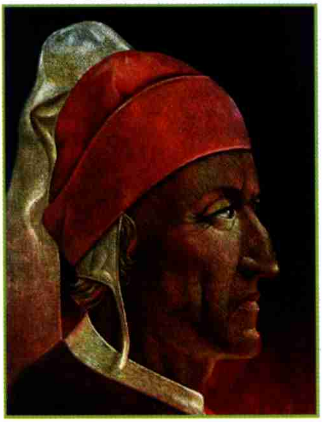
معرفی مشاهیر علمی، فرهنگی، سیاسی، تاریخی و ورزشی ایتالیا از حد این کتاب مختصر فراتر است. لذا در زیر به معرفی برخی از آنها می پردازیم:

مارکوپولو: Marco Polo (۱۳۲٤ ـ ۱۲٥٤ میلادی)

جهانگرد ونیزی که شگفتی های پنهان شرق را پیش چشمان اروپایی ها گشود. او در سال ۱۲۷۱ هنگامی که هنوز جوان بود، زادگاه خود، ونیز در شمال ایتالیا را ترک کرد و سفری طولانی را در سراسر آسیا به همراه پدر و عمویش آغاز کرد. سه سال طول کشید تا به چین که در آن زمان تحت سلطه امپراتور مغول، **قوبیلای خان** (Kublai Khan) بود، برسد. مارکو مورد محبت امپراتور قرار گرفت و هفده سال در خدمتش باقی ماند. وی در بازگشت به اروپا در سال ۱۲۹۵ به دست ماموران دولت **جنوا**(Genoa) که از رقبای ونیزی ها بودند به اسارت گرفته شد. سفرنامه اش به نام توصیف جهان (The Description of the World) حاصل همین سالهای زندان بود. بسیاری از اروپایی‌ها باور نمی‌کردند که داستان های او حقیقت داشته باشد. او در سال ۱۲۹۹ به ونیز باز گشت. در سال ۱۳۰۰ ازدواج کرد و صاحب سه فرزند شد. کتاب جدیدش را طی سال های ۱۳۱۰ تا ۱۳۲۰ تدوین کرد و تا پایان عمر سفر دیگری انجام نداد.

دانته آلیگیری: Dante Alighieri (۱۲۶۵ – ۱۳۲۱ میلادی)

شاعر و شخصیت برجسته ادبی ایتالیا، متولد ۱۲۶۵ فلورانس و از خانواده ای متوسط بود. پیرامون تعلیم و تربیت و تحصیلات او اطلاعات دقیقی موجود نیست. احتمالا به مدرسه سانتاکروز می رفته و در دانشگاه بولونیا تحصیل کرده است. در نه سالگی در یک مهمانی خانوادگی با دختری به نام بئاتریس آشنا می شود (بئاتریچه تلفظ ایتالیایی و بئاتریس تلفظ فرانسوی است) و به مرور به شدت عاشق او می شود. در هجده سالگی سرودن اشعار را آغاز کرد و اشعار و سروده هایی برای بئاتریس گفت، تا این که بئاتریس در سال ۱۲۸۶ در بیست سالگی همسر فرد دیگری شد و در سال ۱۲۹۰ از دنیا رفت. دانته یک سال عزادار بود، اما پس از آن تا سال ۱۳۰۰ از راه مستقیم منحرف و خود را با عشق های ناباب و نامناسب سرگرم کرد گرچه خاطره بئاتریس در قلب او باقی مانده بود. در سالهای ۱۲۹۲ تا ۱۲۹۵ اشعاری را که برای بئاتریس و البته بانوان دیگر زندگیش سروده بود، در کتابی به نام زندگی نو (La vita nuova) جمع آوری کرده و در پایان آن وعده نگارش کمدی الهی(La divina commedia)، مشهورترین اثرش را داده است.

وی پس از نگارش این کتاب، مشهور و سرشناس می شود. در این دوران در چند نبرد نظامی شرکت می کند. به خاطر انتخاب شدن در شورای شهر فلورانس، نام خود را در سیاهه پزشکان و عطاران نوشت و وارد سیاست شد.

سال ۱۳۰۰، شورشهایی بین مردم عامی معروف به سیاهان و ثروتمندان معروف به سفیدان، در گرفت و باعث ویرانی و آشوب شهر شد. پاپ برای بازگرداندن صلح تلاش می کرد و در همین زمان اشراف شهر چند سفیر به سوی پاپ اعزام کردند که دانته نیز در میان آنها بود.

در سال ۱۳۰۱ گروه سیاهان به پیروزی رسید و تصفیه حسابها آغاز شد. در بیست و هفتم ژانویه ۱۳۰۲ دانته به دلایل واهی فساد مالی و سوء استفاده از مقام به دو سال تبعید و جریمه مالی کلانی محکوم شد. در ده مارس همان سال نیز به زنده سوزانده شدن در آتش محکوم شد. دانته در هیچیک از دادگاه ها حضور نداشت و در شهر دیگری ساکن بود. وی با شنیدن این احکام ناگزیر به ترک همسر و چهار فرزند و همچنین خانه، اموال و دوستانش گردید.

بعدها در چند لشگرکشی همراه تبعیدی ها شرکت کرد، اما همه آنها با شکست مواجه شد؛ تا این که دانته تصمیم به انزوا گرفت و در سال ۱۳۱۸ به شهر راونا پناه برد. در تابستان ۱۳۲۱ که از دیدار حاکم شهر ونیز باز می گشت، سرانجام به تبی شدید مبتلا و در شهر راونا جان به جان آفرین تسلیم کرد. دانته پس از کتاب کمدی الهی به چنان شهرت عالم گیری دست یافت که کمتر کسی قادر است در ادبیات ایتالیا و حتی در ادبیات اروپا به پای آن برسد. آثار دیگر وی عبارتند از: زندگانی نو، مهمانی، پیرامون پادشاهی، پرسش هایی درباره آب و زمین، دیوان اشعار و در نهایت پیرامون هنر بلاغت در زبان عامیانه که ناتمام باقی مانده است.

فرانچسکو پترارکا : Francesco Petrarca (۱۳۷٤ - ۱۳۰٤ میلادی)

شاعر و انسان شناس ایتالیایی که به عنوان اولین شاعر مدرن شناخته می شود. شاعران انگلیسی مانند جفری شاوسر، ویلیام شکسپیر و ادموند اسپنسر از نتهای زیبای او (غزل های ۴ بندی و ۱۴ سطری) تاثیر زیادی گرفته اند. دانش وسیع او از نویسندگان کلاسیک و زنده کردن دوباره زبان لاتین باعث شده که از او به عنوان نخستین و بزرگترین انسان شناس یاد شود. وی همچنین نقش مهمی در پیشرفت زبان ایتالیایی به عنوان زبانی ادبی دارد. **فرانچسکو پترارکا** (Francesco Petrarca) متولد بیست جولای ۱۳۰۴ شهر آرتزو است. تا هشت سالگی همراه خانواده‌اش در استان توسکانی زندگی کرد، سپس در سال ۱۳۱۲ به **آوینون** (Avignon) فرانسه، نقل مکان کرد. پس از مرگ پدرش در ۱۳۲۶، پتراک که در **بولونیا** (Bologna) حقوق می‌خواند به آوینون فرانسه مراجعت کرد و تا سال ۱۳۳۰ در خدمت کلیسا بود. سال ۱۳۲۷، روز جمعه قبل از عید پاک برای اولین بار لورا را دید. دختری فرانسوی که نامش در ترانه‌های پتراکا جاودانه شده است. در طول مدتی که در خدمت کلیسا یا خانواده ویسکونتی بود، افزون بر ایتالیا مسافرت‌های زیادی به فرانسه، آلمان و دیگر کشورها کرد. سال ۱۳۵۰ در فلورانس ایتالیا بود که **جیووانی بوکاچیو** (Giovanni Boccacci) را دید که پیشتر با وی مکاتبه و ارتباط داشت.

از سال ۱۳۵۳ تا پایان عمرش در سال ۱۳۷۴، پترارکا در ایتالیا و شهرهای میلان، پادوا، ونیز و آرکوا به سر برد. احتمالا در همین سفرهایش بود که ایده ایجاد ایتالیایی متحد و وارث امپراتوری رُم را گسترش داد. وی در طول زندگی بسیار مورد احترام بود.

در سال ۱۳۴۱ سنای رم به او لقب ملک الشعرا داد. وی در هجده یا نوزده ژوئیه سال ۱۳۷۴ در **آرکوای** (Arquà) ایتالیا درگذشت. پترارک به زبان های ایتالیایی و لاتین می نوشت. از نوشته‌های لاتین او می‌توان به **آفریقا** (Africa) شعری حماسی در وصف حال **شیپیو آفریکانوس** (Scipio Africanus) فاتح رُمی و درباره مرادن مشهور(De Viris Illustribus) شامل تعدادی بیوگرافی، اشاره کرد. همچنین مجموعه وسیع نامه‌های وی که به لحاظ جزئیات تاریخی و اجتماعی مهم هستند، نیز به زبان لاتین است.

اشعاری درباره زندگی و مرگ بانو لورا (Rime in vita e morta di Madonna Laura) از جمله مشهور ترین آثار وی به زبان ایتالیایی است، که بیشتر با نام (Canzoniere) **کتاب ترانه** شناخته می شود. این غزل‌ها و قصیده‌ها، تقریباً همگی الهام‌گرفته از احساسات شدید پتراک نسبت به لورا می باشد. عشق فراوان پتراکا به لورا در مجموعه اشعار ایتالیایی وی با نام Trionfi I **(موفقیت)** نیز مشهور است.

فرا آنجلیکو: Fra Angelico (۱۳۹۵_۱٤۵۵)

از نقاشان ایتالیایی عهد رنسانس که در ویچیئو واقع در توسکانی چشم به‌جهان گشود و درسال ۱۴۰۷ میلادی وارد فرقه دومینیکن شد. مهمترین آثار نقاشی وی در صومعه سن‌مارک قرار دارد که اکنون به موزه تبدیل شده است. این صومعه در فلورانس قرار دارد. او به‌خاطر ترسیم فرشتگان که در آن بسیار استاد بود به آنجلیکو شهرت یافت. نام رهبانی وی **جیووانی دافسیون** بود.

لئون باتیستا آلبرتی: Battista Alberti Leon (۱٤۰٤_۱٤۷۲)

این دانشمند، فیلسوف، معمار و شاعر ایتالیایی در جنوا متولد شد. او از چهره‌های بسیار درخشان دوران رنسانس و دوره تجدد ادبی، فرهنگی و هنری اروپا به شمار می‌رود. از آثارش می‌توان به کلیسای سن ماریا واقع در فلورانس اشاره کرد.

لئوناردو داوینچی: Leonardo Da Vinci
(۱۴۵۲_۱۵۱۹)

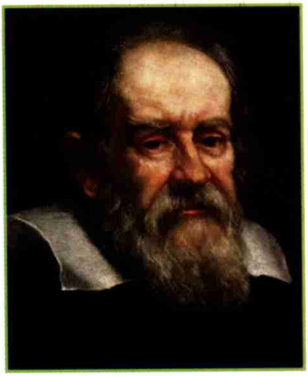
دانشمند، نقاش، مجسمه ساز، معمار و مهندس ایتالیایی که در وینچی پا به عرصه وجود نهاد. او از همان زمان کودکی روحیه ی خلاق و جستجوگرانه خویش را اثبات کرد و با علاقه و اشتیاقی خاص به کاوش پیرامون گل‌ها، ابرها، حیوانات، اسکلت ها و غیره پرداخت. حتی بعدها طرح‌هایی برای ساخت ماشین پرنده و زیر دریایی ارایه داد و بسیاری از دست آوردهای تکنولوژی و فن آوری آینده را پیشگویی کرد. وی از سال ۱۴۸۲ تا سال ۱۴۹۹ میلادی در شهر میلان به سر برد و چندین شاهکار نقاشی از جمله: **باکره صخره‌ها، شام آخر**(The Last Supper) و **مونالیزا** (Mona Lisa) را به تصویر کشید. داوینچی شام آخر را با الهام از کتاب مقدس، روی دیوار صومعه میلان نقاشی کرد. او به منظور جلب توجه بیننده به چهره مسیح از فن ژرفا نمایی(پرسپکتیو) استفاده نمود. مونالیزا (لبخند ژکوند) نیز چهره ی همسر یکی از مقامات فلورانسی است. او سال های ۱۵۰۴ و ۱۵۰۵ میلادی را صرف خلق تابلوی مشهور مونالیزا در شهر فلورانس کرد و در سال ۱۵۱۵ میلادی تابلوی سنت‌جان را به تصویر کشید. داوینچی در سال ۱۵۱۶ میلادی ایتالیا را ترک کرده، به دعوت فرانسیس اول به فرانسه رفت و در کاخی که پادشاه فرانسه به او داده بود از دنیا رفت. تابلو معروف مونالیزا در موزه لوور پاریس نگهداری می شود.

میکل آنژ: Michel Angelo (١٤٧٥_١٥٦٤)

مجسمه ساز، نقاش و شاعر ایتالیایی که در کاپرس(caprese) واقع در توسکانی پا به عرصه وجود نهاد و از سال ۱۴۹۶ تا ۱۵۰۱ میلادی در رم به سر برد. وی از سال ۱۵۰۱ تا ۱۵۰۵ میلادی مجسمه داوود را ساخت. از سال ۱۵۰۸ تا ۱۵۱۲ دکوراسیون سقف کلیسای جامع سیستین را به انجام رساند. از سال ۱۵۳۶ تا۱۵۴۱ تابلوی آخرین داوری را بر دیوار شرقی کلیسای جامع سیستین نقاشی کرد. از سال ۱۵۴۶ مسئولیت بازسازی گنبد بزرگ کلیسای سن پیتر را به عهده گرفت. از حجاریهای مهم او یکی مجسمه عیسی جان سپرده و مریم و دیگری مجسمه ی عظیم موسی است که هر دو در شهر رم می باشند. تصویر عظیم و وحشت انگیز روز محشر نیز از آثار اوست. او در ۸۹ سالگی در شهر رُم درگذشت.

گالیلیو گالیله: Galileo Galilei (۱۶۴۲-۱۵۶٤)

گالیلیو گالیله، ستاره شناس، ریاضی‌دان و فیزیکدان ایتالیایی در شهر پیزا چشم به جهان گشود. وی در سال‌های ۱۶۱۰_۱۵۹۲ میلادی به عنوان پروفسور رشته ریاضیات در **پادوا** به تدریس پرداخت و درسال ۱۶۱۰ میلادی نخستین تلسکوپ خود را ساخت. او بسیاری از ستارگان را کشف و ثابت کرد که کهکشان از تعداد بسیار زیادی ستاره تشکیل شده است. گالیله قمرهای مشتری، لکه‌های خورشیدی و چرخش خورشید را نیز کشف کرد و ساختار سطح کره ماه را مورد تحقیق و پژوهش قرار داد. گالیله در حین کشفیات خود در حوزه مطالعاتی نجوم، دریافت که کره زمین به دور خورشید می‌چرخد و در واقع زمین دارای دو گونه حرکت وضعی و تعادلی است.

اما این کشف او برای مردم آن روزگارکه از فهم چنین امری عاجز بودند و زمین را ثابت فرض می‌کردند، بسیار مشکل می‌نمود. کلیسا نیز با استفاده ازآموزه‌های دینی خود سعی در رد فرضیه گالیله و به این ترتیب اندیشه او را سرکوب و لذا او را تکفیر کرد و توبه را شرط رهایی او دانست. پس از این بود که گالیله به گناه خود اعتراف کرد، اما زمین را به شهادت گرفت که اگر چه او شهادت داده که زمین ثابت است، اما این کره همچنان در حرکت و سیار است.

گالیله برای نخستین بار شیوه تجربی پژوهش را در مطالعات علمی به کار برد و افزون بر مطرح ساختن مفهوم اینرسی، نسبیت حرکت را نیز ثابت کرد. او قوانین سقوط اجسام و حرکت اجسام در سطوح شیب‌دار و قوانین حرکت در صورت پرتاب جسم تحت زاویه معین نسبت به سطح افقی را مورد کنکاش قرار داد و از آونگ برای اندازه‌گیری زمان بهره جست.

جوزفه گاریبالدی: Giuseppe Garibaldi (۱۸۸۲ - ۱۸۰۷)

انقلابی ایتالیایی که برای اتحاد کشورش که در آن زمان تحت حکومت های چندگانه بود، نقش مهمی را ایفا کرد. در آغاز ملوانی ساده بود و سپس میهن پرستی انقلابی شد. در سال ۱۸۳۴ خطر دستگیری را به جان خرید و از کشورش به آمریکای جنوبی گریخت و در آنجا تجاربی در زمینه جنگ های چریکی اندوخت. در ۱۸۴۸ به ایتالیا بازگشت و به جنبش رو به رشد ملی گرایان پیوست و نیروهای جمهوری خواهان را به سوی رم رهبری کرد.

در سال ۱۸۶۰ با نیروی ۱۰۰۰ نفره موسوم به سرخ جامگان به سیسیل رفت و جنوب ایتالیا را که در آن زمان تحت سلطه بوربونهای اسپانیایی بود تسخیر کرد. وی سرزمین های اشغالیش را به ویکتور امانوئل، پادشاه ساردینی ـ پیدمونت، واگذار کرد و او را اولین پادشاه ایتالیای متحد ساخت و ده سال بعد بود که با فتح رم، ایتالیا به وحدت کامل رسید.

کامیلو گولجی: Camillo Golgi (۱۸۴۳_۱۹۲۶)

بیولوژیست ایتالیایی که به همراه همکارش سانتیاگوریمون کایال برای نخستین بار به چگونگی سیستم عصبی پی بردند و آن را درگزارش‌های علمی خود منعکس کردند. آنها در سال ۱۹۰۶ جایزه نوبل پزشکی را برای تحقیقاتشان بر روی سیستم عصبی دریافت کردند.

گوگلیلمو مارکونی: Guglielmo Marconi (۱۸۷۴_۱۹۳۷)

گوگلیلمو مارکونی، مخترع ایتالیایی، دربولونیا متولد شد و بعدها به عنوان مخترع تلگراف بی‌سیم در ایتالیا و انگلستان شهرتی به سزا کسب کرد. او در سال ۱۹۰۱ میلادی علایمی را از اروپا به آمریکا مخابره کرد. مارکونی مخترع رادیو و ارتباطات رادیویی محسوب می‌شود. بعدها مؤسسه ای را با بهره‌گیری از تجربیات ارزشمندش به نام خود بنیان نهاد و درسال ۱۹۰۹ میلادی به دریافت جایزه نوبل در رشته فیزیک مفتخر شد.

بنیتو موسولینی: Benito Mussolini (۱۸۸۳_۱۹۴۵)

دیکتاتور و رهبر پیشین ایتالیا که در سال ۱۹۲۱ با استفاده از شورش‌ها و هرج ومرج موجود در کشورش حزب فاشیست را به وجود آورد و رهبری آن را بر عهده گرفت. در سال ۱۹۲۲ با پیروزی این حزب در انتخابات، موسولینی با جلب رضایت ویکتور امانوئل سوم پادشاه وقت ایتالیا، به نخست وزیری این کشور رسید. وی به تدریج فعالیت سایر احزاب را به بهانه‌های واهی ممنوع اعلام کرد و حکومت دیکتاتوری مطلقی را در کشور به وجود آورد.

در سال ۱۹۳۵ نیروهای ایتالیایی به تلافی شکست ۱۸۹۶ از اتیوپی به دستور موسولینی به آنجا حمله کردند و پس از چندی آنجا را در سال ۱۹۳۶ به تصرف خود درآوردند. درسال ۱۹۳۹ موسولینی برای استحکام موفقیت ایتالیا در دریای مدیترانه و تسلط بر دریای آدریاتیک به آلبانی حمله کرد و با وجود مقاومت شدید مردم آن، کشور را تسخیر کرد. درسال ۱۹۳۹ موسولینی رسما حمایت خود را از هیتلر در جنگ جهانی دوم اعلام کرد و سال بعد آشکارا ارتش ایتالیا را وارد صحنه‌های جنگ کرد. سرانجام ایتالیا درسال ۱۹۴۳ پس از پیروزی‌ها و شکست‌ها، توسط قوای متفقین اشغال شد.

ویکتور امانوئل سوم در سپتامبر ۱۹۴۳ موسولینی را از کار برکنار و بادوگیلو را به نخست وزیری منصوب کرد . با این رخداد ایتالیا متحد متفقین شد و به آلمان اعلان جنگ داد. در بیست و هشت آوریل ۱۹۴۵ موسولینی در حال فرار و اختفا توسط گروهی از پارتیزان‌های مخالف شناسایی و دستگیر شد و پس از محاکمه ای کوتاه در جزیره دونگاو واقع در دریاچه کومو در شمال ایتالیا اعدام شد.

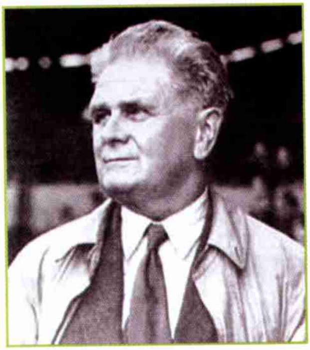
امبرتو نوبیل: Umberto Nobile (۱۹۷۸ ـ ۱۸۸۵)

این هوانورد ایتالیایی در لاور متولد شد و بعدها دو کشتی هوایی به نام‌های ایتالیا و نروژ را ساخت. درسال ۱۹۲۸ میلادی او هنگام مراجعت از قطب شمال به وسیله کشتی هوایی ایتالیایی دچار سانحه شد و از این سانحه جان سالم به در برد. او نخستین کسی بود که با کشتی هوایی به قطب شمال سفر کرد و از منطقه ی قطبی بین اروپا و آمریکا گذشت.

ویتوریو پوزو: Vittorio Pozzo (۱۹۶۸ – ۱۸۸۶)

وی مربی تیم ملی فوتبال ایتالیا بود و موفق شد فوتبال ایتالیا را در جام‌های ۱۹۳۴ و ۱۹۳۸ والمپیک ۱۹۳۶ به مقام قهرمانی برساند. این مربی باهوش و با شخصیت به فوتبال ایتالیا جدیت را آموخت و طرح حفاظت دروازه با دفاع فشرده و زنجیری را پیاده کرد. مدتی در انگلستان به سر برد. از شیوه بازی تیم منچستر یونایتد لذت می‌برد. او در بازی طالب هجوم هافبک وسط بود و دفاع با خشونت از این ناحیه را می‌پسندید. پوزو مورد احترام محافل فوتبال جهان است.

ویتوریو دسیکا: Vittorio Desica (۱۹۰۲-۱۹۷۴)

دسیکا در شهر **سورا**(Sora) نزدیک رم متولد شد. در سال ۱۹۲۰ او حرفه بازیگری و کمدینی را برگزید و در سال ۱۹۴۰ افزون بر بازیگری به حرفه کارگردانی نیز روی آورد. نخستین فیلم های او بر اساس کاراکترها و خطوط داستانی بود که قبل از جنگ در ایتالیا رایج بود. **سزار زاواتینی** (Cesare Zavattini) یکی از فیلمنامه نویسان معروف سبک نئورئالیسم ایتالیا بود و فیلم **واکسی** (Sciuscia) اولین همکاری دسیکا با زاواتینی بود. دسیکا با استفاده از بازیگران آماتور سعی کرد که واقعیت وحشتناک طفل یتیم را به تصور بکشد. **دزد دوچرخه** (Ladri di biciclette)، که جایزه اسکار بهترین فیلم خارجی زبان در سال ۱۹۴۸ را نصیب خود ساخت، داستان مرد کارگری است که دوچرخه اش به سرقت می رود.

همکاری بعدی او با زاواتینی منجر به ساخت فیلم فانتزی **معجزه در میلان** (Miracolo a Milano) و فیلم **امبرتو دی** (Umberto D) که تصویرگر نابودی یک مرد پس از جنگ در رم است، هردو روایتگر فقر و نداری در رم پس از جنگ می باشد. در فیلم **دو زن** (La ciocara) با بازی سوفیا لورن، دسیکا زندگی و نجات یک مادر و دختر را در جنگ به تصویر می کشد. بعدها او به موضوعات سبک تری روی می آورد.

فیلم **دیروز، امروز و فردا** (Ieri, oggi, domain) برنده اسکار فیلم خارجی زبان سال ۱۹۶۴، فیلم **ازدواج به سبک ایتالیایی** (Matrimonio all'italiana)، **باغ فینزی کنتینی** (Il giardino dei Finzi-Contini) برنده اسکار فیلم خارجی زبان سال ۱۹۷۰ **و یک تعطیلات کوتاه** (Una breve vacanza) نشانه بازگشت وی به موضوعات جدیدتر است. دسیکا نزدیک ۲۵ فیلم کارگردانی و در بیش از ۱۵۰ فیلم بازی کرده است.

لوچینو ویسکونتی: Luchino Visconti (۱۹۷٦–۱۹۰٦)

ویسکونتی در خانواده ای اشرافی در میلان متولد شد. پس از خدمت سربازی در سواره نظام ایتالیا، تا سال ۱۹۳۶ به مسافرت در فرانسه پرداخت. در پاریس به عنوان دستیار کارگردان با **ژان رنوی** (Jean Renoir)در فیلم‌های **تونی**(Toni)، یک روز در کشور (Une Partie de campagne) و چند فیلم دیگر همکاری کرد.

در سال ۱۹۴۳ اولین فیلمش با عنوان **وسوسه**(Ossessione) را کارگردانی کرد که به عنوان نخستین فیلم نئورئالیستی ایتالیا شناخته می شود. او با فیلمبرداری در فضای آزاد به جای استودیو و استفاده از مردم عادی در کنار بازیگران حرفه ای و ارائه تصاویری ناهنجار، عوامل طبیعی را به فیلم خود اضافه می کند. این سبک فیلمسازی بعدها در آثار دیگر کارگردان های نئورئالیست ایتالیا مانند روبرتو روسلینی و ویتوریو دسیکا مورد استفاده قرار می گیرد.

دیگر فیلم‌های ویسکونتی مانند:**کنتس حرف نشنو**(Senso)، **نفرین شده**(La Caduta degli Dei)، و **لودویک** (Ludwig) که درام های تاریخی اند ، **روکو و برادرانش**(Rocco e i suoi fratelli) نئورئالیستی و یا اقتباس‌های ادبی هستند، همچون فیلم‌هایی نظیر: **شب های سفید** (Le Notti bianche) از نویسنده روسی تبار **فئودور داستایفسکی**، **پلنگ وحشی**(Il Gattopardo) از جوزفه دی لامپدوسا نویسنده ایتالیایی، **مرگ در ونیز** (Morte a Venezia) از نویسنده آلمانی توماس مان. ویسکونتی همچنین نمایشنامه، باله و اپراهای زیادی را در شهرهای مختلف اروپا کارگردانی کرد. **اپرای مفسد**(La Traviata) اثر جوزفه وردی که در سال ۱۹۵۵ در میلان اجرا شد، یکی از موفق ترین آنها بود.آثار ویسکونتی اغلب نشانی از نظریات لیبرالیستی و سیاسی او دارد. او در سال های ۱۹۴۳ و ۴۴ در فعالیتهای ضد فاشیستی شرکت کرد و پس از جنگ نیز در مبارزات انتخاباتی جناح چپ نقش داشت.

روبرتو روسِلینی: Roberto Rossellini (۱۹۷۷ – ۱۹۰۶)

در رُم متولد شد و در سن بیست سالگی به شیوه ی آماتور دو فیلم کوتاه کارگردانی کرد. بین سالهای ۱۹۳۸ تا ۱۹۴۲ چند فیلم وطن دوستانه پیرامون ارتش ایتالیا ساخت. در آخرین روزهای جنگ جهانی دوم، فیلم هایی در مورد زندگی آن روزهای مردم رُم ساخت که بعضی از آنها به فیلم هایی چون **رم شهر بی دفاع و پاییزان** تبدیل شد. این دو فیلم در کنار فیلم **آلمان سال صفر**، سه اثر برجسته جنگ جهانی دوم روسیلینی را تشکیل می دهند که باعث توجه جهانیان به سبک نئورئالیست سینمای ایتالیا گردید. این سه فیلم با دوربین دستی فیلمبرداری شده و قسمت هایی از آنها بدون فیلمنامه و فی البداهه است که در آنها از بازیگران حرفه ای و آماتور استفاده شده و نشان دهنده زندگی واقعی مردم پس از جنگ است.

از دیگر آثار مطرح وی می توان به فیلم **استرمبلی** در سال ۱۹۵۰(Stromboli نام جزیره ای در جنوب ایتالیا) با بازی **اینگرید برگمن** (کسی که بعدها با وی ازدواج کرد)، **مسافرت در ایتالیا** (Viaggio in Italia) یا غریبه ها که به نظر اغلب منتقدین شاهکار او محسوب می شود و فیلم **ژنرال دلارووِر** (General Della Rovere) با همکاری **ویتوریو دسیکا** اشاره کرد.

او در پایان زندگی هنریش، آثاری تاریخی و تحسین برانگیز برای تلویزیون ایتالیا ساخت. **ظهور لویی چهاردهم**(Rise of Louis XIV)، **سقراط**(Socrates) و **بلیز پاسکال**(Blaise Pascal) از جمله این فیلم ها هستند. او همچنین به عنوان کارگردان تئاتر، اپرا و سخنران در چند دانشگاه فعالیت می کرد. فیلمهای روسِلینی تاثیر زیادی در موج نوی سینمای فرانسه از جمله روی کارگردانانی چون **فرانسوا تروفو** و **ژان لوک گدار** داشت.

میکل آنجلو آنتونیونی: Michelangelo Antonioni (۲۰۰۷ - ۱۹۱۲)

کارگردان و فیلمنامه نویس پیشرو سینمای ایتالیا که فیلمهایش بیشتر به لحاظ نشان دادن تنهایی و انزوای انسان شناخته شده اند. او در **فرارا** (Ferrara) متولد و در دانشگاه **بولونیا** تحصیل کرد. به سال ۱۹۳۵ او نخست در روزنامه ای محلی در فرارا به عنوان خبرنگار و منتقد فیلم شروع به کار کرد.

در سال ۱۹۴۰ به رم رفت و مدتی به عنوان منتقد سینما مشغول کار شد. در سال ۱۹۴۲ به عنوان نویسنده و دستیار کارگردان وارد صنعت سینما شد و سال بعد روی فیلم مستندی به نام مردم پو (Gente del Po) کار کرد، ولی تا سال ۱۹۴۷ نتوانست آن را کامل کند اما از سال ۱۹۴۷ تا ۱۹۵۰ موفق به کارگردانی شش فیلم مستند کوتاه گردید. نخستین فیلم داستانیش به نام داستان عشق(Cronacadi un Amore) را در سال ۱۹۵۰ ساخت. بهترین فیلم های وی که شهرت جهانی دارد، فیلمهای سه گانه او ماجرا(L'Avventura) ، شب (La Notte) و کسوف (Eclipse) نام دارد که همگی حال و هوای بیگانگی، دلزدگی و بیزاری دارند.

بیابان سرخ (Red Desert) در سال ۱۹۶۴ اولین فیلم رنگی، انفجار (Blowup) در سال ۱۹۶۶ اولین فیلم انگلیسی زبان و نقطه زابریسکی (Zabriskie Point) در سال ۱۹۷۰ اولین ساخته وی در آمریکا است. با ساخت فیلم مسافر (The Passenger) در سال ۱۹۷۵ بار دیگر به سینمای معمایی خویش بازگشت. بعدها با فیلمهایی چون: راز اوبروالد (Il mistero di Oberwald)، معرفی یک زن(Identificazione di una donna) و آنسوی ابرها (Beyond the Clouds) فیلمبرداری ویدئویی را تجربه نمود.

بسیاری از فیلم نامه های فیلمهای آنتونیونی را یا خود نوشته یا در نوشتن آنها همکاری داشته است که در همه آنها حال و هوای غربت، ملالت، شهوت بی عشق و ناتوانی انسان از ایجاد ارتباط، مشترک است. آثار دهه ۱۹۶۰ او بسیار معروف هستند و حاوی سبک ویژه وی می‌باشند؛ نمایش نماهایی طولانی که باعث بهت و شگفتی بیننده ازدیدن بی ثمری طبیعت و زندگی شهری می شوند و حس انزوا پذیری و گوشه گیری را تقویت می نمایند، سر راست نیستند و همگی اسرارآمیز و معما گونه می نمایند و گاهی به نظر اتفاقی می آیند.

از سال ۱۹۷۰ به بعد با ساخت فیلمهایی در آمریکا، شهرت وی رو به اوفول رفت، با این حال در سال ۱۹۹۴ به سبب فعالیتهای سینمایی اش موفق به کسب جایزه مخصوص اسکار گردید.

او در سن ۹۴ سالگی در رُم درگذشت و در زادگاهش فرارا دفن شد.

فدریکو فلینی: Federico Fellini (۱۹۹۳ - ۱۹۲۰)

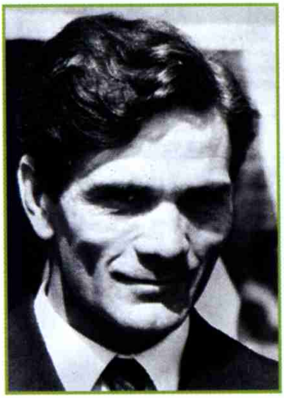
او در **ریمینی** (Rimini) متولد شد. در سال ۱۹۳۸ زادگاهش را به قصد فلورانس و رم ترک کرد، جایی که به‌عنوان نویسنده و کاریکاتوریست مشغول کار می شود و با یک گـروه تئـاتر سیـار مسـافرت می‌کند. از اولین پله‌های ترقی او در زمینه سینما، همکاریش با روبرتو روسیلینی در نوشتن فیلمنامه رم شهر بی دفاع در سال ۱۹۴۵ بود. فلینی قبل از همکاری در کارگردانی فیلم روشنایی‌های **واریته** (Variety Lights) با **آلبرتو لاچودا** (Alberto Lattuada) در سال ۱۹۵۱، در چندین فیلم به عنوان دستیار کارگردان و فیلمنامه نویس شرکت داشت. اولین فیلمش رابه نام **شیخ سفید** (White Sheik) در سال ۱۹۵۲ کارگردانی کرد. او گرچه در این دو فیلم موفقیت چندانی کسب نکرد، **اما ولگردها** (I Vitelloni) ، فیلم بعدیش تحسین جهانیان را برانگیخت.

جاده (La Strada) و **شبهای کابیریا**(Nights of Cabiria) که همسرش **جولیتا ماسینا** (Giulietta Masina) در آنها بازی می کرد، برایش اسکارهای بهترین فیلم خارجی زبان را به ارمغان آوردند.

فیلمهای بعدی فلینی به مرور به سمت درون گرایی رفت و با درهم شکستن مرزهای پیشین و رها کردن روایت خطی یک داستان، به شرح حال درونی شخصیتها و نمایش افکار و تجربیات ذهنی آنها پرداخت. با فیلمهای ۸½ و **آمارکود** (Amarcord) دو اسکار دیگر به عنوان بهترین فیلم خارجی زبان کسب کرد که اولی نمایش تلاش فیلمسازی است برای شناخت خویشتن و دیگری بازتاب خاطرات کودکی فلینی است.

از دیگر فیلمهای مطرح وی می توان به: **زندگی شیرین** (La Dolce Vita)، **جولیتای ارواح** (Juliet of the Spirits)، **ساتیرکون فلینی** (Fellini Satyricon)، **دلقک ها** (The Clowns)، **شهر زنان** (City of Women)، و**کشتی به راهش ادامه می دهد** (And the Ship Sails On)، **گینگر و فرد** (Ginger and Fred) اشاره کرد.

پیر پائولو پازولینی: Pier Paolo Pasolini (۱۹۷۵ - ۱۹۲۲)

کارگردان، شاعر و نویسنده‌ای که در بولونیا متولد شد و نخستین اشعارش را در سن نوزده سالگی، هنگامی که در دانشگاه بولونیا تحصیل می‌کرد، منتشر ساخت. طرفداری وی از کمونیست، طی جنگ جهانی دوم، سبب دستگیریش در سال ۱۹۴۳ توسط آلمان‌ها که ایتالیا را اشغال کرده بودند، شد؛ هر چند او بعدها موفق به فرار از زندان شد و تا پایان جنگ در حومه شهر فریولی مخفی بود. در سال ۱۹۵۰ به رم رفت و در آنجا شروع به نوشتن اشعار، مقاله و داستان‌هایی کرد که از فیلسوف ایتالیایی **آنتونیو گرامسچی** (Antonio Gramsci) تاثیر گرفته بود.

نخستین فیلم های پازولینی مانند: **آکاتون** (Accatone) و **ماما رُما** (Mamma Roma) در سال ۱۹۶۰ و ۶۱، تجسم همدردی با دزدان، دلالان محبت و دیگر اقشار رانده شده در محله های کثیف رم بود. فیلمهای دیگر او مانند: **مسئله** (Teorema)، **خوک دونی** (porcile) به هجو رسوم جامعه پرداختند و فیلم هایی چون: **انجیل به روایت متی** (Il vangelo secondo Matteo)، **مدیا** (Medea زنی در افسانه های یونانی که به جیسون کمک کرد) حاوی مضامین مذهبی و ادبی بودند. فیلم **اوری پیدس** (Euripides نمایشنامه نویس یونان باستان) روایت گر یک تراژدی یونانی، و فیلم **دکامرون** (decamerone ده روز کار) نیز روایتی تصویری از داستانهای نویسنده معروف ایتالیا **جیوانی بوکاچو** (Giovanni Boccaccio) بود. از آخرین فیلم های وی می‌توان به: سالو یا ۱۲۰ روز در شهر فساد (Salò le centiventi giornate i Sodoma) که اقتباسی است از رمان مارکوس د ساده (Marquis de Sade) نویسنده فرانسوی، و جهنم (Inferno) که برگرفته از کتاب دانته نویسنده و شاعر ایتالیایی بود، اشاره کرد . این فیلمها ناخشنودی پازولینی از اصلاحات سکسی و اجتماعی را که در ایتالیا پا گرفته بود، بیان می کرد. در سال ۱۹۷۵ پازولینی توسط پسر۱۷ ساله ای در شهر ساحلی **اوستیا** (Ostia) به قتل رسید.

مارچلو ماستریانی: Marcello Mastrianni (۱۹۹۶ - ۱۹۲۳)

ماستریانی در **فونتانا لیری** (Fontana Liri) متولد شد. او در اواخر سال ۱۹۴۷ شروع به بازی در فیلم‌های زیادی کرد. در اوایل ۱۹۴۸ بود که به عضویت شرکت بازیگری **لوچینو ویسکونتی**، کارگردان ایتالیایی درآمد.

در دهه ۱۹۵۰ در فیلم های مهمی چون: **شبهای سفید** (White Nights) و **معامله بزرگ در خیابان مدونا** (Big Deal on Madonna Street) ایفای نقش کرد. در سال ۱۹۶۰ در فیلم زندگی شیرین ساخته فدریکو فلینی (Federico Fellini) ظاهر شد. در این فیلم او در نقش روزنامه نگار رُمی، تصویری نو از یک قهرمان عصر جدید می سازد، شخصیتی دوست داشتنی که دچار انحراف و فساد نمی گردد، اما در نهایت قدرت کافی برای مبارزه با غریزه خود را نمی یابد.

در **فیلم شب** (La Notte) با **میکل آنجلو آنتونیونی** همکاری می کند، اما ارتباط نزدیکش با فدریکو فلینی سبب شد که در نقش بدلی از او در فیلم $8\frac{1}{2}$ بازی کند. استعداد ماستریانی در کمدی سبب شد که اولین جایزه اسکارش را در سال ۱۹۶۲جهت بازی در فیلم **طلاق به سبک ایتالیایی**(Divorce Italian Style) کسب کند.

ماستریانی در انواع مختلفی از فیلم ها از جمله فیلم های رمانتیک چون: دیروز، امروز و آینده و ازدواج به سبک ایتالیایی در مقابل سوفیا لورن و همچنین فیلم های انگلیسی زبانی چون: **مکانی برای عاشقان** (A Place for Lovers) و **مردم از کار افتاده** (Used People) نقش آفرینی کرده است. او تاکنون دوبار نامزد دریافت اسکار برای فیلم‌های: **روز ویژه** (A Special Day) ، **و چشمهای سیاه** (Dark Eyes) شده است و همچنین در دیگر فیلمهای فدریکو فلینی مانند: شهر زنان، گینگر و فرد و مصاحبه بازی کرده است.

سرجیو لئونه: Sergio Leone (۱۹۸۹ - ۱۹۲۹)

شهرت او بیشتر به خاطر ساخت فیلم های اروپایی در باره آمریکا است که به وسترنهای اسپاگتی معروفند. او در رُم متولد شد و فرزند وینچنزو لئونه کارگردان سینمای صامت و **فرانچسکا برتنی** (Francesca Bertini) هنرپیشه بود. بعد از ایفای نقش کوچکی در فیلم دزد دوچرخه به کارگردانی ویتوریو دسیکا، به عنوان فیلم نامه نویس و دستیار کارگردان، مشغول به کار شد و سال ۱۹۶۰ در ساخت یکی ازفیلم نامه‌هایش موسوم به **آخرین روزهای پمپی** (The Last Days Of Pompei) کمک کارگردان بود.

به خاطر یه مشت دلار (A Fistful Of Dollars) اولین وسترن آمریکایی اش، برداشتی از فیلم یوجیبو ساخته آکیرو کوروساوا بود که او را در راستای فیلم سازان آمریکایی قرار داد و همچنین باعث شهرت هنرپیشه نقش اول آمریکایی آن کلینت ایستوود شد.

موفقیت تجـاری این فیلم سبب ساخت سریع دنباله های مشابهی همچون: **برای یه دلار بیشتر** (For A Few Dollars More)، و **خوب، بد، زشت** (The good - The bad - The ugly) شد.

از دیگر وسترن‌های اسپاگتی لئونه می‌توان به **روزی روزگـاری در غرب** (Once upon a time in the west) اشـاره کـرد. پس از آن، لئونه سـراغ سبک‌های گانگستری سینما می‌رود و کـارگـردانی فیلـم‌هایی چـون: **پدر خـوانده** (The Godfather) و **روزی روزگاری در آمریکا** (Once Upon a Time in America) را برعهـده می گـیرد. او چنـدین بار در فیلم هـایش از آهنگسـاز ایتالیـایی **انیو موریکون** (Ennio Morricone) استفاده کرد که موزیکهای او در وسترنهای اسپاگتی معروف است از جمله موزیک متن فیلم خوب، بد، زشت.

کارلو روبیا: Carlo Rubia (۱۹۳٤)

فیزیکدان ایتالیایی که درسال ۱۹۸۹ مدیر عامل سازمان تحقیقات هسته ای اروپا شد. درسال ۱۹۸۳ سرپرستی یک تیم علمی ـ تحقیقاتی را بر عهده گرفت و سرانجام موفق به کشف ذرات W و Z در اتم شد. او به واسطه خدمات علمی اش به دریافت جایزه نوبل در رشته فیزیک سال ۱۹۸۴ مفتخر شد.

سوفیا لورن: Sofia Loren (۱۹۳٤)

سوفیا لورن برنده ملکه زیبایی و متولد رم است. در پانزده سالگی توسط تهیه کننده سینـما به نام **کارلـو پونتـی** (Carlo Ponti) (که در ۲۳ سالگی با وی ازدواج کرد) کشف می شود. گرچه فیلم های اولیه او چنـدان قـابل توجه نبود، اما در سن بیست سالگی به ستـاره سینما مبدل شد.

فیلم هالیوودی قابل توجه وی **جهنمی‌های غربی در لباس تنگ صورتی** (Western Heller in Pink Tights) (در سال ۱۹۶۰) نام دارد. سپس او به ایتالیا بازمی گردد و در افسانه مهم جنگی ویتوریو دسیکا با نام دو زن ایفای نقش می کند و در سال ۱۹۶۱ اولین اسکارش را نیز به واسطه همین فیلم دریافت می کند. دسیکا در چند کمدی معمولی دیگرش نیز از سوفیا لورن جهت بازی نقش مقابل مارچللو ماستریانی استفاده می کند. فیلم ازدواج به سبک ایتالیایی در سال ۱۹۶۴ برایش دومین اسکار را به ارمغان آورد.

سوفیالـورن در سال ۱۹۹۱ جایزه افتخـاری اسکـار را کسب کرد. فیلـم‌های **طلای ناپل** (Gold of Naples) ، **خانه قایقی** (Houseboat)، **ارکیده سیاه** (The Black Orchid)، **السید** (El Cid)، **کنتسی از هنگ کنگ** (A Countess from Hong Kong) و **روز مخصوص** (Special Day) از جمله فیلمهای مطرح وی می باشند.

لوچیانو پاواروتی : Luciano Pavarotti (۱۹۳۵-۲۰۰۷)

صدای رسا و پرطنین پاواروتی باردیگر یاد **انریکو کارسو** را در ایتالیا زنده کرد. او در یکی از شهرهای ایتالیا، **مودنا** (Modena) متولد شد و در فقر و فلاکت رشد کرد. پدرش نانوا بود و در جوانی عاشق فوتبال و از جمله بازیکنان فوتبال شهـر بود. پس از سالها تمرین صـدا و نمایشات آمـاتوری، برای شرکت در مسابقات بین المللی لینگلیـن به اتفـاق پدرش به شهـر والس رفت و موفق به کسب جایزه اول این مسابقه گردید، این مقدمه‌ای شد که اولین نقش حـرفه ایش را سال ۱۹۶۱ در سالن اپرای **رجیو امیلیا** (Reggio Emilia) اجرا کند.

اجرای نقش رُدولفو در اپرای خواننده **دوره گرد** (La Bohème) اثر جیاکومو پوکینی، در سال ۱۹۶۵ در سالن کونت گاردن لندن، توجه جوان ساترلند خواننده استرالیایی را به خود جلب کرد و این آغازی بر فعالیت بین المللی او بود. او به استرالیا رفت و چیزهای زیادی درباره کنترل صدا و آوازخـوانی از ساترلند یاد گرفت. آن دو در اپراهـای زیادی باهم ظاهـر شدند، از جمله: **خوابگـرد** (La Sonnambula) اثر **وینچنزو بلینی** (Vincenzo Bellini) و فریب اثر جوزفه وردی، سپس صفحات زیادی نیز به اتفاق پر کردند.

از سال ۱۹۷۰ پاواروتی حضور گسترده ای در سالن های مشهور سراسر جهان پیدا کرد. گرچه در ابتدا تخصص وی اجرای نقش های تند، تیز و سبکی چون الوینو در خوابگرد بود، اما بعدها توانایی اجرای نقشهای سنگین تر مانند: ریکاردو در اپرای **یک بالماسکه** (Un ballo in maschera) اثر وردی یا کاوارادوسی در **توسکای** (Tosca)پوکینی را پیدا کرد. همچنین وی کنسرتها و نمایش های بیشماری را در محل های مختلف از جمله در استادیوم های چندین هزار نفری اجرا کرد. به عنوان مثال اجرای نقش دوک مانتوا از اپرای **ریگولتو** (Rigoletto) با حضور دویست هزار نفری مردم در پارک مرکزی نیویورک و اجرایی در مقابل سیصد هزار نفر در مجاورت برج ایفل پاریس. او امیدوار بود به این وسیله اپرا را به مردمی که تا کنون چیزی از اپرا نمی دانستند، بیشتر معرفی و آنها را با این سبک موسیقی آشنا کند.

پاواروتی با تشکیل گروه پاواروتی و دوستان که در آن خوانندگان مشهور بین المللی پاپ دنیا از جمله برایان آدامز، آناستازیا، سلین دیون، التون جان، اریک کلاپتون، انریکو ایگلیسیاز، ریکی مارتین، استینگ و بسیاری دیگر به او ملحق شده بودند، کنسرتهای خیرخواهانه زیادی جهت کمک به کودکان مناطق جنگی تشکیل داد.

در سال ۱۹۹۰ با دو خواننده اسپانیایی تیمی تشکیل داد و در فینال جام جهانی فوتبال کنسرتی تلویزیونی را در رم اجرا کردند که در سال بعد جایزه « گرامی » را از آن خود کرد. این تیم سه نفره محبوبیت زیادی یافت و در مناسبتهای زیادی از جمله مراسم فینال جام جهانی لوس آنجلس ۱۹۹۴، پاریس ۱۹۹۸ و یوکوهامای ژاپن ۲۰۰۲ برنامه اجرا کردند. این سه آلبوم از جمله پرفروش ترین آثار کلاسیک جهان به شمار می آیند. وی همچنین چندین برنامه نیز با بزرگان پاپ از جمله برایان آدامز خواننده کانادایی، استینگ خواننده انگلیسی و گروه ایرلندی U2 اجرا کرده است.

در سال ۱۹۸۱، او زندگی نامه خود را به **نام داستان من** (Pavarotti: My Own Story) و **دنیای من** (Pavarotti: My World) در سال ۱۹۹۵، منتشر کرد. پاواروتی در ده فوریه ۲۰۰۶ در افتتاحیه‌ی المپیک زمستانی تورین ایتالیا با اجرای آخرین برنامه اش، از دنیای اپرا خداحافظی کرد. وی در شش سپتامبر سال ۲۰۰۷ بر اثر ابتلا به بیماری سرطان لوزالمعده در ایتالیا وفات یافت.

سیلویو برلوسکنی: Silvio Berlusconi (۱۹۳۶)

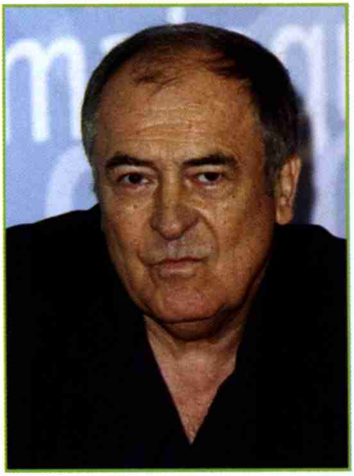
سیلویو برلوسکنی نخست وزیر و مرد قدرتمند رسانه های ایتالیاست. او در خانواده ای متوسط در شهر میلان متولد شد. پدرش کارمند بانک بود. وی در سال ۱۹۶۱ در رشته حقوق از دانشگاه میلان فارغ التحصیل شد. در زمان دانشجویی با بتینو کراکسی (Bettino Craxi) آشنا شد، کسی که بعدها رهبر حزب سوسیالیست و سپس نخست وزیر ایتالیا شد. پس از فارغ التحصیلی، شرکتی ساختمانی تاسیس کرد که با موفقیت زیادی روبرو شد و توانست با انجام انواع پروژه های تجاری و مسکونی، رشد قابل توجهی پیدا کند. در سال ۱۹۶۹ شهرکی به نام میلان ۲ در شمال میلان ساخت. در دهه ۱۹۷۰ علاقه او تغییر و سعی در ساخت امپراتوری رسانه ای کرد. در ابتدا در سال ۱۹۷۴ یک شبکه تلویزیون کابلی برای شهرک خود به نام تله میلان راه اندازی کرد و پس از آن نیز شبکه ای از ایستگاه های تلویزیونی محلی که اکثر مناطق ایتالیا را پوشش می داد، ساخت. در سال ۱۹۹۴ او صاحب شرکتی بود که بزرگترین شرکت چندرسانه ای ایتالیا محسوب می شد و هم اکنون با نام مدیاست (Mediaset) شناخته و شامل: سه شبکه تلویزیون خصوصی، دو روزنامه، چندین مجله، یک شرکت انتشاراتی، فروشگاههای زنجیره ای، باشگاه فوتبال آس میلان، همچنین تعدادی از شرکتهای مالی و بیمه ای می شود.

با موفقیت وی در عرصه تجارت، برلوسکنی خودش را به کراکسی که با پرده برداری از فساد سیاستمداران آنها را تحت فشار قرار داده بود، نزدیک کرد. او در سال ۱۹۹۴ حزب فورزا (Forza) ایتالیا را تاسیس کرد و با گروه شمالی محافظه کاری متحد شد. حزب برلوسکنی و متحدانش در انتخابات ۱۹۹۴ پیروز شدند و وی به سمت نخست وزیری برگزیده شد، هرچند که هفت ماه بعد به دلیل از هم پاشیده شدن دولت ائتلافی مجبور به استعفا گشت. به دنبال این استعفا، برلوسکنی بارها سعی در تشکیل دولت دیگری کرد و سعی نمود توجه منتقدین را از شکست سیاسی به موفقیت های رسانه ای و تجاریش جلب کند.

در سال ۲۰۰۱ پس از پیوستگی با گروهی محافظه کار، باردیگر به عنوان نخست وزیر انتخاب شد. در همان سال ایتالیا میزبان گروه هشت (G۸) در شهر جنوا شد، و طی سه روز برگزاری این جلسه، کشور شاهد برخوردهای خونینی بین پلیس و معترضین بود.

پس از حمله یازده سپتامبر بر علیه آمریکا در سال ۲۰۰۱، برلوسکنی سعی کرد که اتحادی بر علیه تروریسم جهانی ایجاد کند، اما پس از اعلام این که فرهنگ غرب به فرهنگ اسلام برتری دارد، از سوی بسیاری از رهبران جهان مورد انتقاد و نکوهش قرار گرفت. در انتخابات سال ۲۰۰۶ در رقابتی نزدیک، نخست وزیری را به **رومانو پرودی** (Romano Perodi) واگذار کرد.برلوسکونی درانتخابات سال ۲۰۰۸ برای سومین بار نخست وزیر ایتالیا شد.

برناردو برتولچی: Bernardo Bertoluchi (۱۹٤۰)

در شهر **پارما** (Parma) متولد شد و در دانشگاه رُم با نوشتن اشعاری نگاه ها را متوجه خود ساخت. پس از دستیاری کارگردانی پازولینی در فیلم گدا (Accattone)، در سال ۱۹۶۲ **فرشته مرگ** (The Grim Reaper) نخستین فیلمش را کارگردانی کرد . در ۲۴ سالگی پس از ساخت فیلم دومش **قبل از انقلاب** (Before the Revolution) نامش بر سر زبان‌ها افتاد. قبل‌از کسب اولین موفقیتش در آمریکا با فیلم **دنباله‌رو** (The Conformist) ، فیلم های **شریک** (Partner) و **استراتژی عنکبوت** (The Spider's Strata-gem) را ساخت. فیلم دنباله رو از نظر اغلب منتقدین شاهکار وی محسوب می گردد و این فیلم به جهت بهترین فیلم نامه نامزد اسکار سال ۱۹۷۱ شد. آخرین **تانگو در پاریس** (Last Tango in Paris) فیلم جنجال برانگیز بعدی وی نامزد اسکار بهترین کارگردانی سال ۱۹۷۳ بود.

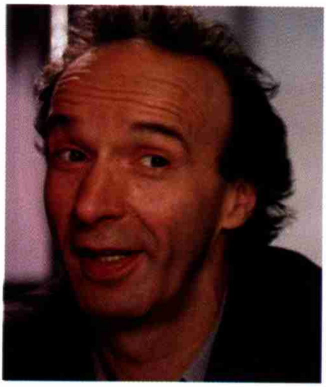
دیگر فیلم های مطرح وی به ترتیب: ماه (۱۹۷۹ - Luna)، **تراژدی یک مرد مسخره** (Tragedy of a Ridiculous- Man ۱۹۸۱) ، **آخرین امپراتور** (The Last Emperor- ۱۹۸۷) ، **آسمان سر پناه** (The Sheltering Sky - ۱۹۹۰) ، و **بودای کوچک** (Little Buddha -۱۹۹۳) است. که در این میان، فیلم آخرین امپراتور او برنده ۹ جایزه اسکار در سال ۱۹۸۷ ازجمله: جایزه بهترین فیلم و دو جایزه برای خود برتولچی به عنوان کارگردان و فیلمنامه نویس شد. **زیبایی ربوده شده** (Stealing Beauty)، **گرفتار** (Besieged) و آخرین فیلمش **رویابینان** (The dreamers - ۲۰۰۳) مجموعه کارهای او را تشکیل می دهند.

دینوزوف: Dino Zoff (۱۹٤۲)

قد بلند، واکنش سریع، جاگیری به موقع و شجاعت قابل تحسین از وی دروازه بانی بزرگ برای تیم ملی فوتبال ایتالیا ساخت. دینوزوف درسال ۱۹۶۱ به فوتبال حرفه ای وارد شد. او برای تیم‌های **اودینزه** (Udinese)، **مانتووا** (Mantova) ، **ناپل** و **یوونتوس** بازی کرد. زوف عضو تیمی بود که در سال ۱۹۶۸ برنده جام ملت‌های اروپا شد و در تیم ملی ایتالیا در جام جهانی ۱۹۷۴ از دروازه ایتالیا دفاع کرد. وقتی دراین جام، بازیکن تیم هائیتی (سانن) دروازه ایتالیا را باز کرد، دینوزوف دقیقا پس از ۱۱۴۳ دقیقه گل خورد. در جام جهانی ۱۹۷۸ آرژانتین نیز زوف در همه دیدارهای ایتالیا در برابر فرانسه، مجارستان، آلمان، اتریش، هلند و برزیل حضور داشت. در جام جهانی ۱۹۸۲ اسپانیا در چهل سالگی، ایتالیا به کاپیتانی زوف و با شکست آلمان قهرمان جام جهانی شد. از سال ۱۹۸۸ وارد عرصه ی مربیگری شد و طی سالهای ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۰ مربی تیم ملی ایتالیا بود. فیورنتینا آخرین تیمی بود که او در سال ۲۰۰۵ مربیگری آن را به عهده داشت.

روبرتو بنینی: Roberto Benigni (۱۹۵۲)

در دهکده **میزری کوردیا** (Misericordia) ایالت توسکانی متولد شد. قبل از این که در سال ۱۹۷۱ زادگاهش را برای بازی در تئاتر به سمت رُم ترک کند، به عنوان شاعری دوره گرد با اقتباس از کتاب **اورلاندو دیوانه** (Orlando Furioso) اثر **آریوستو** (Ludovico Ariosto) شاعر ایتالیایی، اشعاری می سرود که در آنها از فحش و ناسزا استفاده می کرد. چگونگی این اشعار وابسته به واکنش مردم بود و در همین دوران شخصیت ماریو جیونی شکل گرفت. در سال ۱۹۷۶ و ۱۹۷۷ که سال درگیری دموکراتها و کمونیستها بود، با کمک جوزفه برتولچی (برادر برناردو برتولچی) و بر اساس شخصیت ماریو جیونی، فیلم نامه **برلینگوئر دوستت دارم** (Berlinguer ti voglio bene) را نوشته و در آن بازی کرد(برلینگوئر شخصیت معروف حزب کمونیست ایتالیا).

او به‌زودی مورد توجه تلویزیون قرار گرفت، اما اندیشه‌های سیاسی و شوخی‌های گستاخانه‌اش گاهی مشکل ساز شد و تا زندان نیز پیش رفت. فیلم در چشمان **پاپ** (Papocchio) او در سال ۱۹۸۰ جایزه خرس طلایی برلین را کسب کرد.

در سال ۱۹۸۳ با همکاری جوزفه برتولچی، فیلم اپیزودیک **تو مرا نگران می کنی** (Tu mi turbi)، اولین فیلمش را ساخت. **کاری جز گریه نمانده** (Non ci resta che piangere)، دومین فیلمش در مقام کارگردان است که همراه با **ماسیموترویزی** (Masimo troisi) کمدین دیگر ایتالیایی، بر پرده رفت.

در این سال‌ها، کارگردان های بزرگی همچون: برناردو برتولچی، جیم جارموش، بلیک ادواردز و فدریکو فلینی از همکاری او استقبال کردند و نتیجه این همکاری ها فیلم هایی چون: **ماه** (La Luna) ، **مغلوب قانون** (Down by Law)، **شب روی زمین** (Night on Earth)، **پسر پلنگ صورتی** (Son of the Pink Panth) و **صدای ماه** (La Voce della luna) بود.

آشنایی او با **وینچنزو چرامی**(Vincenzo Cerami) فیلم نامه نویسی که پیشتر دستیار پازولینی بود، موجب ساخت فیلمهای ارزشمند و پرفروشی همچون: **شیطان کوچک** (Piccolo diavolo)، **جانی خلال دندون** (Johnny Stecchino)،**هیولا**(Mostro)، **زندگی زیباست**(La Vita è bella)، **پینوکیو** (Pinocchio) و آخرین ساخته اش **ببر و برف** (La Tigre e la neve) شد.

فیلم زندگی زیباست، افسانه ای خارق العاده پیرامون قدرت تصور رویایی با حقیقتی زشت از جنگ جهانی دوم در اروپا و نیز عشق به زندگی و امید به آینده است. این فیلم کاندید هفت اسکار گردید و برنده سه جایزه اسکار درسال ۱۹۹۹ شد که دو جایزه آن متعلق به بنینی برای بهترین فیلم، و بهترین بازیگر خارجی است. او در سال ۲۰۰۵ در آخرین فیلمش به نام **ببر و برف** (The Tiger and the snow) پیرامون جنگ عراق و آمریکاست، بازی کرد.

پائولو مالدینی: Paolo Maldini (۱۹٦۸)

او فرزند چزاره مالدینی فوتبالیست و مربی فوتبال است. پائولو در میلان متولد شد. مالدینی نخستین بازی خود را درسال ۱۹۸۵ در مقابل **اودینزه** انجام داد و پس از آن بیش از ۶۰۰ بار برای‌میلان به‌میدان رفت تا به یکی از بزرگترین و موفق‌ترین بازیکنان تاریخ تیم میلان تبدیل شد. او توانست رکورد بازی در سری A ایتالیا را بشکند.

مالدینی اولین قهرمانی سری A ایتالیا را در سال ۸۸ ـ۱۹۸۷ کسب کرد و همچنین عضو تیمی بود که بین سال‌های ۹۲ ـ۱۹۹۱ و ۹۴ ـ۱۹۹۳ جزو تیم‌های برتر جهان محسوب شد. او از جمله بهترین بازیکنان خط دفاع تاریخ فوتبال است و تا نزدیک چهل سالگی در سطح بسیار بالایی بازی می کند. او از سال ۱۹۸۵ تا کنون برای تیم باشگاهی آ .ث .میلان و از سال ۱۹۸۸ تا ۲۰۰۵ برای تیم ملی ایتالیا بازی کرده است و همراه این دو تیم ده ها جام را از جمله پنج قهرمانی جام باشگاههای اروپا، هفت بار قهرمانی سری A ایتالیا، پنج بار سوپر کاپ ایتالیا، نایب قهرمانی جام جهانی ۱۹۹۴ و مقام سوم جام جهانی ۱۹۹۰را کسب کرده است. او در سال ۱۹۹۴ اولین بازیکن دفاعی بود که توانست لقب بهترین بازیکن جهان را کسب کند.

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیا			
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	ایتالیایی
۱	صبح بخیر / شب بخیر	بُن جرنُ / بُنا نُتّ	Buon Giorno / buona notte
۲	سلام / خداحافظ	چاأ / ارّی ودِرلا، أرّیودرچی	Ciao / arrivederla, arrivederci
۳	بله / نه	سی / نُ	Si / No
۴	ملیت	ناتزیونالیتا	La nazionalita
۵	شغل	أکوپاتزیُن	Occupazione
۶	گذرنامه	ایل پاسّاپُرتُ	Il passaporto
۷	کارت شناسایی	لا کارتا دیدِنتیتا	La carta d'identita
۸	ویزا	ویستو	Visto
۹	دعوتنامه	کارتا دِ این ویتو، بیلیتّ دِ اینویتو	Carta d'invito, bigliett d'invito
۱۰	کشور / شهر	پاییزه / چیتا	Paese / citta
۱۱	مبدا / مقصد	کمینچیامّو / دِسی تی نازیونِ	Inizio, cominciammo / destinazione
۱۲	لغو / تایید	انّولارِ / کونفِرمارِ	Annullare / confermare
۱۳	بلیط	ایل بیلیتّ	Il biglietto
۱۴	کارت پرواز	لا.کارتا. دِل. وُلُ	La carta del volo
۱۵	شماره پرواز	ایل. نومِرُ. دِل. وُلُ	Il numero del volo
۱۶	چمدان / اسباب و اثاثیه	بَگَگلی	Bagagli
۱۷	بار بر	ایل پُرتا بگّگلی	Il potabagagli
۱۸	گمرک	دوگانا	Dogana
۱۹	اطلاعات	لینفرماتزیُن	L'informazione
۲۰	ورودی / خارجی	لِ نترااتا / لوشیتا	L'entrata / l'uscita
۲۱	بانک / صندوق	لا بانکا / لا کاسافُرتِ	La banca / la cassaforte
۲۲	پول / کارت اعتباری	ای سُلدی / لا کارتا دی کِردیتُ	I soldi / la carta di credito
۲۳	عوارض گمرکی	دازی دُگانالی	Dazi doganali
۲۴	سفارت / کنسولگری	لا مباشاتِ	L'ambasciata
۲۵	خیابان	اِس ترادا	Strada
۲۶	فرودگاه	لا ارِپُرتُ	L'aeroporto
۲۷	ایستگاه قطار	لاستَزیُن فِرُیاریا	La stazione ferroviaria
۲۸	گواهی نامه رانندگی	لا. پاتِنت. دِئی.گوئیدا	La patente di guida
۲۹	عوض کردن	کامبیارِ	Combiare
۳۰	چک مسافرتی(تراول چک)	لَسّنیُ توریستیکُ	L'assegno turistico
۳۱	ایستگاه مترو	لاستَزیونِ دی متروپولیتانا	La stazione di metro politana
۳۲	تاکسی	ایل تاسّی	Il tassi
۳۳	ایستگاه اتوبوس	لاستَزیونِ دی أتّوبوس	Li stazione di autobus

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیا			
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	ایتالیایی
۳۴	قایق / کشتی	لا بارکا / لاناوِ	La barca / la nave
۳۵	کرایه	افیتّونو ، اَسومِره ، نولو	Affittono, assumere, nolo
۳۶	خطر	پری کولو	Pericolo
۳۷	آژانس مسافرتی	لاجنتزیا دی ویاجُّ	L’agenzia di viaggio
۳۸	مسجد	موسْ کِاَ	Moschea
۳۹	هتل	لالبِرگُ	L’albergo
۴۰	فرم ثبت نام	ایل مُدیولو	Il modulo
۴۱	نام خانوادگی / نام	ایل کُنیوم / ایل نُومِ	Il cognome / il nome
۴۲	آدرس منزل	لیندیرَتزیُ	L’indirizzo
۴۳	امضا	لا فیرما	La firma
۴۴	دستشویی	ایل گابینتُ ، لاوابو	Il gabinetto / lavabo
۴۵	تلفن / مرکزتلفن	ایل تِلفُنُ / ایل چنترالینُ	Il telefono / il centralino
۴۶	مرکز خرید / مرکز شهر	ایل چِنترُ .گومِّرچالِ / ایل چنترو. دلا چیتّا	Il centro commerciale / il centro della citta
۴۷	فروشگاه	اِم پُریو	Emporio
۴۸	حراج / تخفیف	لی کوای دازیونِ . زِلتّسْ / اِس کونتو	Liquidazione, salts / sconto
۴۹	ارزان / گران	پُکُ کُستُزُ / کُستُزُ	Poco costoso / costoso
۵۰	هدیه	رِگالُ	Regalo
۵۱	رستوران	ایل رِستُرانتِ	Il ristorante
۵۲	گرسنه / تشنه	فَمِ / سِتِ	Fame / sete
۵۳	راهنما / مترجم	دیرزیُنِ/ ایل تِرادوتُرِ	Direzione/Il traduttore
۵۴	صبحانه	لا کُلاتزیُنِ	La collatzione
۵۵	نهار / شام	لا.چِنا / ایل پرَنتزُ	La cena / il pranzo
۵۶	لیست غذای روز	ایل. مِنْ.دی.اُجّی	Il menu di oggi
۵۷	نان	ایل پَنِ	Il pane
۵۸	آب معدنی / نوشابه	لاکوآ. مینرآلِ /بیبی تا	L’acqua minerale / bibta
۵۹	ساندویچ فروشی	لا پانی نُتِکا	La paninoteca
۶۰	غذای سرپایی (ساندویچ)	پانینو ایم بوتیتو	Panino imcottito
۶۱	ماهی	ایل پِشِ	Il pesce
۶۲	گوشت گاو	لا کارنِ. دی. بوا	La carne di bue
۶۳	گوشت بره	لاّ نیلُّ	L’agnello
۶۴	نوشابه غیر الکلی	لا بیبیتا	La bibita
۶۵	صورت حساب	ایل کُنتُ	Il conto
۶۶	انعام	مَنچَ	Mancia

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیا			
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	ایتالیایی
۶۷	پلیس	لا پُلیتزیا	La polizia
۶۸	ایست/توقف	استُپ	stop
۶۹	کمک / شکایت	آیوتُ / لامِنتو	Aiuto / lamento
۷۰	مشکل / اتفاق	کومپلی کاتو / آکسی دِنتِه	Complicato / accidente
۷۱	بیمارستان	لُسپدالِ	L'ospedale
۷۲	پزشک	ایل دُتُر	Il dottore
۷۳	آمبولانس	لامبولانتزَ	L'ambulanza
۷۴	داروخانه	لا فَرمچِ	La farmacia
۷۵	دارو	ایل فَرمَکُ	Il farmaco
۷۶	بیمار	ایل مالاتو	Il malato
۷۷	تاریخ / ساعت	دِتا / اُرا	Data / ora
۷۸	دیروز / امروز / فردا	یِریُ / اُجی / دُمانی	Ieri / oggi / domain
۷۹	یکشنبه	دُمِنیکا	Domenica
۸۰	دوشنبه	لونِدی	Lunedi
۸۱	سه شنبه	مارتِدی	Martedi'
۸۲	چهارشنبه	مِرکُلِدی	Mercoledi'
۸۳	پنجشنبه	جُوِدی	Giovedi'
۸۴	جمعه	وِنِردی	Venerdi
۸۵	شنبه	سَبَتُ	Sabato
۸۶	بهار	لا پریماوِرا	La primavera
۸۷	تابستان	لِستَتِ	L'estate
۸۸	پاییز	لَئوتونُ	L'autuno
۸۹	آب میوه	ایل. سوکُ. دی . فروتَ	Il succo di frutta
۹۰	زمستان	لینوِرنُ	L'inverno
۹۱	صفر	زِرُ	Zero
۹۲	یک	اونُ	Uno
۹۳	دو	دوِا	Due
۹۴	سه	ترِ	Tre
۹۵	چهار	کوآترو	Quattro
۹۶	پنج	چینکوا	Cinque
۹۷	شش	سِی	Sei
۹۸	هفت	سِتّ	Sette
۹۹	هشت	اُتّ	Otto

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیا			
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	ایتالیایی
۱۰۰	نه	نُو	Nove
۱۰۱	ده	دیِچی	Dieci
۱۰۲	چپ / راست /مستقیم	سینیسترا/دِسترا/دیریتُ	Sinistra / destra / diritto
۱۰۳	عقب / جلو	دیِترُ / اُپُستُ	Dietro / opposto
۱۰۴	نزدیک / دور	ویچینُ / لُنتانا	Vicino / lontano
۱۰۵	بزرگ / کوچک	گرَندِه / پیکّلُ	Grande / piccolo
۱۰۶	کم / زیاد	پُکُ / مُلتُ	Poco / molto
۱۰۷	خوب / بد	بَنِ / مَلِ	Bene / male
۱۰۸	باز / بسته	آپِرتُ / کیوزُ	Aperto / chiuso
۱۰۹	سرد / گرم	فرِدُ / کالدُ	Freddo / caldo
۱۱۰	پر / خالی	پینُ / ووتُ	Pieno / vuoto
۱۱۱	دیر / زود	تاردی / پرِستُ	Tardi / presto
۱۱۲	سبک / سنگین	لِجِّرُ / پِسانتِ	Leggero / pesante
۱۱۳	شمال / جنوب	نُرد / سود	Nord / sud
۱۱۴	شرق / غرب	اِست / وِست	Est / west
۱۱۵	تند / آهسته	وِلُچِ / لِنتُ	Veloce / lento
۱۱۶	کوتاه / بلند	کُرتُ / لونگُ	Corto / lungo
۱۱۷	گشاد / تنگ	لارکُ / اِسترِتُّ	Larg / stretto
۱۱۸	بالا / پایین	سو / جو	Su / giu
۱۱۹	عمومی / خصوصی	جِنراله / پری وتو	Generale / privato
۱۲۰	خانم / آقا	سینیُرَ / سینیُرِ	Signora / signore
۱۲۱	پدر / مادر	ایل پادرِ / لا مادرِ	Il padre / la madre
۱۲۲	خواهر / برادر	لا سُرِلّا / ایل فِراتِلُّ	La sorella / il fratello

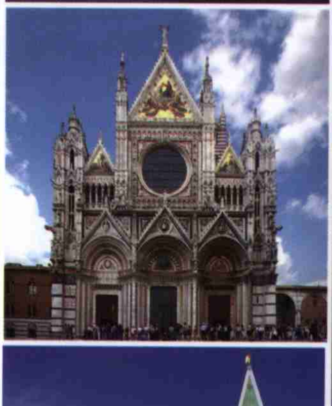
ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	ایتالیایی
۱	حال شما چطور است؟	کُمِستَ ؟	Come sta?
۲	متشکرم	گرَتسیِه	Grazie
۳	لطفا	پرفاوُرِ	Per favore
۴	متاسفم / ببخشید	می . دیسپیاچِ / اِسکوزی	Mi dispiace / scusi
۵	اسم شما چیست؟	کومه سی کیاما ؟	Come si chiama?
۶	از آشنایی با شما خوشوقتم .	لیِتُ . دی . کُنُسِرلا	Lieto di conoscerla
۷	اهل کجا هستید؟	لی . دی . دو . اِ ؟	L’ei di dove e?
۸	من اهل ... هستم	سُنُ . دی ...	Sono di …

جدول کلمات و جملات پر کاربرد ایتالیا

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	ایتالیایی
۹	چند سال دارید؟	لِی . کوآنتُ . آنّی . آ ؟	Lei qunti anni ha?
۱۰	من ... سال دارم	اُ . تِرِنتِ . آنّی	Ho trent anni
۱۱	من متوجه نشدم	ائیو . نُن . اُ . کَپیتُ	Io ho capito
۱۲	من خیلی ایتالیایی بلد نیستم	نُن . سُ . مُلتُ . بِنِ . ایتالیانُ	Non so molto bene italiano
۱۳	قیمت آن چقدر است؟	کو آنتُ . کُستا ؟	Quanto costa?
۱۴	مستقیم بروید	آندَتِ . دیریتُّ	Andate diritto
۱۵	من گم شده ام	ائیو . می . سُنُ . پِرسُ	Io mi sono perso
۱۶	به این/ آن در ایتالیایی چه مینامند؟	کُمِ . سی . کیَمَن . این . ایتالیانُ . آ . کواستُ / کوالُّ ؟	Come si chima in italiano questo / quello
۱۷	کجاست؟	دوو . اِ ؟	Dov’e
۱۸	چه وقت؟	کو آندُ ؟	Quando?
۱۹	آیا اتاق خالی دارید؟	اوتِ . لا . کَمِرا . لیبِرا ؟	Arete la camera libera?
۲۰	اجاره آن هر شب چقدر است؟	کوآنتُ . اِ . لافّیتُ . پِر . اُنّی . سِرا ؟	Quanto el’affitto per ogni sera?
۲۱	آیا ممکن است این فرم را پر کنید؟	اِ . پُسیبیلِ . کُمپیلارِ . کواستُ . مودُلو ؟	E’possibile, compilare questo modulo?
۲۲	نرخ تبدیل چقدر است؟	کو آنتُ . اِ . لا . ایلِ . کامبیو ؟	Quanto e’il cambio
۲۳	من برای کار(تجارت) / تعطیلات یک روزه زبان آمده ام	سُنُ . ونوتُ . کوئی . پِر. اَفّری / لا وَکَنتز / اون . کُرسُ . دی . لینگواری	Sono venuto qui per affair / lavacanza / un corso di linguari
۲۴	جاهای دیدنی مهم کجا هستند؟	دُوِ . سُنُ . آی . لی . گی .توریستیچی . پیو . ایمپُرتَنتِ ؟	Dove sono I iuoghi turistici piu importante?
۲۵	چطور می توانم به ... بروم؟	کُمِ . پُسُّ . آندَرآ ...؟	Come posso andre a…?
۲۶	ساعت چند است؟	کُمِ .اُرا . اِ ؟	Che ora e’?
۲۷	لطفا کمکم کنید!	می . اَیوتی . پر فاوُرِ	Mi aiuti perfavore
۲۸	این به چه معناست؟	کِ . وُلدیرِ. کواستُ ؟	Che voldire questo?
۲۹	آیا ممکن است ... را به من نشان دهید؟	می . پُتِتِ . فَر وِدِرِ... ؟	Mi potete far vedere…?
۳۰	آیا نقشه خیابان ها را دارید؟	آوِتِ . اونا . کارتا . اِسترادالِ ؟	Avete una carta stradale?
۳۱	من پول خرد می خواهم	ائیو . وُرّی . اِسپِچُلی	Io vorrei specciali
۳۲	لطفا یک تاکسی برایم بگیرید	پر فاوُرِ . کیامی . اون . تاسّی . پِر . مِ.	Per favore, chiam un tassi per me
۳۳	لطفا همین جا نگه دارید	پر فاوُرِ . فِرماتِ . کوئی.	Per favore , fermate qui

Introduction to World Countries

Italy

By: Mahmoud Reza Barazesh

Second Printing

آفتاب هشتم

ISBN 978-964-2839-37-7

9 789642 839377